

İşçiler, köylüler,
öğrenciler,
memurlar,
esnaflar, işsizler,
ev kadınları,
emekliler...

Bağımsızlık
Demokrasi
Sosyalizm
Bayrağını
Dalgalandırmak
İçin

1 MAYIS ALANLARINA!

Alanlarda Haklar ve Özgürlükler
Cepesi Kortejlerine

Ekmek Ve
Adalet

www.ekmekveadalet.com info@ekmekveadalet.com

Ekmek Ve

Adalet

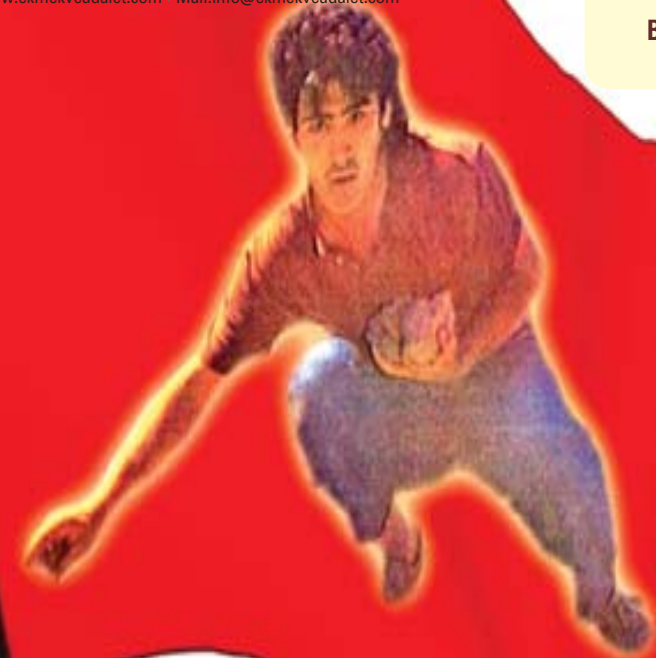
Haftalık Dergi / Sayı: 58 / Tarih: 27 Nisan 2003 / FİYAT (KDV Dahil) 750 000
www.ekmekveadalet.com Mail:info@ekmekveadalet.com

**Ölüm Orucu
Direnişi Sürüyor**

**Cihan Keşkek
ve Eylül
İşçan Anlatıyor:
IRAK'TA
BOMBALAR
ALTINDA**

Amerika ve işbirlikçilerine karşı

**BİRLEŞELİM
SAVAŞALIM**

1

**MAYIS'TA
HEDEFİMİZ
İŞGALCI
ABD,
İŞBİRLİKÇİ
AKP**

1 MAYIS

Yurdumun mutlu günleri
Mutlak gelen gündedir

Günlerin bugün getirdiği
Baskı, zulüm ve kandır
Ancak bu böyle gitmez
Sömürü devam etmez
Yep yeni bir hayat gelir
Bizde ve ülkelerde

1 Mayıs, 1 Mayıs
İşçinin, emekçinin bayramı
Devrimin şanlı yolunda
İlerleyen halkın bayramı

Yepyeni bir güneş doğar
Dağların doruklarından
Mutlu bir hayat filizlenir
Kavga'nın ufuklarından

1 Mayıs, 1 Mayıs
İşçinin, emekçinin bayramı
Devrimin şanlı yolunda
İlerleyen halkın bayramı

Vermeyin insana izin
Kanması ve susması için
Kitleyi bilinçlendirin
Hakkını alması için
Bizlerin ellerindedir
Gelen ışıklı günler

Gün gelir gün gelir
Zorbalar kalmaz gider
Devrimin şanlı yolunda
Bir kağıt gibi erir gider.

ÇAĞ
DUYURU

1 mayıs'ta
alanlara!

İSTANBUL'da
1 Mayıs'ta Şişli Abide-i
Hürriyet'teyiz
Haklar ve Özgürlükler
Cephesi

Liselî, üniversiteli tüm öğrenci arkadaşlar;
bulunduğumuz her şehirde, alanları
gençliğin dinamizmiyle dolduralım!

Gençlik Birlik Koordinasyonu

Hakları ve özgürlükleri savunmanın
yolu mücadeleden geçer.
Ekmeği, özgürlükleri gasbedilen tüm
kesimler, 1 Mayıs mücadele alanında
buluşalım!

Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği

F Tipi hapisanelerdeki direnişin çözümünü
getireceğiz alanlara. Alanlardaki her yürek,
dünya halklarının direnişine soluk olacaktır.

TAYAD'lı Aileler

Grup
YORUM
BİZ VARIZ
ÇIKTI!

Devrimci
Sanatçılar
1 Mayıs'ta
Alanlara!

BEN
DE
TAŞ
ATACA-
ĞIM...

1 Mayıs havası, günler
yaklaştıkça daha da sardı
beni. Bir sürü duyguları yaşı-
yor insan. Sevinç, sorumluluk
duygusu ve aldığım görevleri ya-
parken olabilecek aksaklıkların kay-
gısı.

Saat 10.30'a beş var. Emek Sineması'-
nın sokağına giriyorum. İnsanlar birikmiş so-
kakta. Kızkardeşimi görüyorum, arkadaşlarıyla
gelmiş.

Bir dakika geçti sanırım, arkadan gelen bir gürül-
tüyle birlikte, polis, coplarıyla ve pankart sopalarıyla
kitlenin üstüne saldırdı. İnsanlarda bir panik, neye uğradı-
ğımızı şaşırдық... Arabalarla doldurulmuş sokağın çıkışında
insanlar üst üste birikiyor. Polis bir yandan havaya ateş açı-
yor, bir yandan coplamaya devam ediyor. Bazı arkadaşların elin-
de pankart sopaları var, sopalarla karşılık veriliyor polise. Arkadaş-
lar hemen arabaları kenara devirip, sokağı polise kapatıyorlar. İnsan-
lar panik havasından kurtulur kurtulmaz, Tarlabası'nda kortej oluşturu-
yorlar. Biraz sakinleşiyoruz. Bize bazı arkadaşlar da katılıyor.(...)

Hiç kimsenin aklına alanı bırakıp kaçmak gelmiyor... yüzü-gözü kan revan
içinde korteje katılıyorlar hemen. Ve ellerinde taşlarla devam ediyorlar yürüyüşe.
Kortej hala dağınık, hala disiplin sağlanamamış, böylece 5-10 dakika geçiyor. Kit-
lenin disiplini yeniden sağlandı; insanlar silahlanıyorlar taşlarla, sopalarla. Cade-
ye çıkmak için kitle yönünü değiştiriyor. Halk balkonlarda, kapı önlerinde alkış tutuyor.

Yıkık bir binanın yanından geçerken taşla doldurdum kucakımı ve yanımdakilere de ses-
leniyorum. "Taş alın". Önüme gelene veriyorum taşları. Kitle yeniden çıkıyor Tarlabası'na,
bu defa yönümüz alanın tersine. Polisler yukarıdan ve çeşitli yönlerden geliyorlar. Kitle
caddede de kortej halinde, daha düzenli ama artık alana doğru yürümenin olanağı
yok!.. Artık yavaş yavaş Şişhane'ye doğru akıyoruz. Polisle mesafeyi açıyoruz.
Yeniden düzene giriliyor, kortej oluşturuluyor. Bu arada yeniden bir hareketlen-
me. Aşağıdan kitlenin önünü kesmeye çalışan polis taşlanıyor, çareyi kaçmak-
ta buluyor. Yine kortej bozuluyor. "Ben de taş atacağım" diye herkes kortejden çıkıyor.

Kitle hinç dolu, hıncını sloganlaştırıyor, marşlaştırıyor. Mehmet en önde, elinde sosyalist yazışın 1 Mayıs"
pankartıyla, boyun damarları şişmiş bağırmdktan. Savaşmaktan yorulmayan, öfkeli daha nice insanlar var
Mehmet gibi...

Sloganlar hiç durmuyor... (Taş Değil Yürekli Elimizdeki, sayfa: 228)

Seslerle kucaklaşılr,
seslerle umut büyütülür.

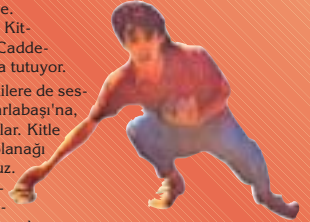
Birbirini tanımayanlar sesleriyle tanışrlar. Seslere
göre kafalarına bir tip çizip sohbet edip, türküler
söylerler. Ümut taşlr, sevdâ taşlr, hasretlik taşlr
sesler birbirine. Seslerle özlem giderilir, sesler-
le kucaklaşılr, seslerle umut büyütülür.

Duvarlar, kapılar sesimizden inliyor.
Gözümüzün görmesini engelliyorlar

belki, ama sesimizin çıkmasını ve sesimizle birbirimizi ku-
caklamamızı, hasret gidermemizi engelleyemiyorlar işte.

Anlatımın gücünün taşıdığımız bu duyguları anla-
maya yetmeyeceğini ve dışımızdakilerin anlamala-
rı için mutlaka yaşamaları gerektiğini düşünyo-
rum. Bu duygular, öylesine yaşanan yoğun
duygular ki, bu yoğunluk ancak yürek ve
beyin ahengi sağlandığında ortaya çıkabi-
lir, taşınabilir. O nedenle bir kez da-
ha kelimelerin kifayetsiz kaldığı
böyle anlarda bizi yalnız biz anla-
nız diyorum..."

(Ayşe Yazıcı, 9. (Zehra
Kulaksız Ölüm Orucu Ekibi
direnışçisi))

Ekme
Adalet

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.com

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.com

Ekme ve Adalet Dergisi
Sahibi ve Yazışleri Müdürü: Ali Erçan Gököğlü
Adresi: İnebey Mahallesi İnkilap Caddesi Oto Han
55/54 Aksaray Fatih İstanbul
İrtibat Telefonu: 0212 347 69 66 Faks:0212 347 69 65
Hesap No: 0041310 -4 Yılmaz Bas. Yay. Dağ. Org.
Akbank Yusufpaşa Şubesi/İST
Ofset Hazırlık: Yılmaz Yayıncılık
Baskı: ASPAŞ Pazarlama

Fiyatı: 750 000
Avrupa: 3 Euro
Almanya: 3 Euro
Fransa: 3 Euro
İsviçre: 3 Euro
Hollanda: 3 Euro
İngiltere: E 2.5
Belçika: 3 Euro
Avusturya: 3 Euro

Bürolarımız

Akcağaç Yürüşü: Odemwaidstr. 72 51105 Köln
Tel: 0049 221 6906992 0049 221 6906993
Faks:0049 221 6906994
E-mail adresi: ekmekveadalet@t-online.de
Adana: İnönü Cad. 7. Sokak Kızılay İş Hanı Arka Oda Apt. No:102 Tel:
Faks: 0 322 351 97 25
Adana: ÇAM Bulvarı Ömer İğhan Kat: 6 Daire: 154 Kızılay
Tel-faks: 0 312 417 39 11
Ankara: Armutlu Mahallesi Elmas Sok. Şaban Karatlı Apt. Kat: 4 D: 6 Tel-
faks: 0 312 223 87 18
Bursa: Bayrak Cad. 5/1 İş Hanı
Daire: 25/4 Haykıl Tel-faks: 0 224 224 93 97
Gaziantep: Karatara Mahallesi Gaziler Caddesi Yenigöy Sokak No:27
Daire:10 Şahinbey
İzmir: Hıpa İş Merkezi Zemin Kat No:28 HOPA Tel-faks:0 468 351 42 08

İzmir: 3. Beyler Cad. 850. Sokak Yaparsoy İş Hanı
No: 31/501 Konya Tel-faks: 0 232 440 27 96
Kocaeli: Hürriyet Caddesi Sakiko Kervan Saray İşhanı Kat:7 No:79
Tel-faks: 0 262 332 41 70
Maliye: Odaşhane Mah. Eskişehir Cad. Kardeşler İşhanı Kat: 3 No: 15
Tel-faks: 0 422 325 24 61
Merke: Kiremitbana Mah. 4406 sk. Müzeyyen
Boro İşhanı No: 9 kat: 1 Daire 13
Samsun: Talimhane Cad. Bozokçay İş Hanı Kat: 3/42
Tel-faks: 0 362 435 25 80
Tatvan: Kemerkaya Mah. Kunduracılar Cad. Dedeoğlu sokak Postalar
İşhanı Kat:1 No:33 Tel-faks: 0482 322 20 88
Turuncakale: Geccepaş Cad. Oluşlu İşhanı Kat: 5 Daire: 9

- 3... Gücümüz birliğimizdir
5... M. Akif Dalcı'nın resmi
6... 1 Mayıs'ta şehitlerimizle
birlikte alanlardayız
1 Mayıs nasıl 1 Mayıs oldu?
8... "Taksim" dedin mi girilir!
9... Halkımız, 1 Mayıs
Alanlarına! Alanlarda HÖC
Kortejlerine!
10... Irak halkının direnişi yeniden
başlıyor
Sömürge valisi Bağdat'ta
Tekeller Irak yağmasında
14... Katliamı ve direnişi gördük
16... Onuncu Ölüm Orucu ekipleri
hazırlanıyor
17... Irak'ta işgale son
18... 'Türban'da iktidar
kavgasındalar
Kim kimin için "terörist"?
20... TC Bakanı mı Amerikan
Elçisi mi?
Tekelci burjuvazinin Irak
işgalinde döken sırmaları
23... Çocuklarımızı aldatıyorlar
25... Kirli defterden iki sayfa
26... 1 Mayıs kavgası günü
kararlılığın tarihi... Bölüm-2
29... Ele geçirilemeyen Filistin!
Kırlamayan direniş!
30... Tarihimiz onurumuzdur-33
yıllık kararlılık ve iddia
Bölüm-6
32... Gözaltı, baskılar ve
haklarımız
35... "Yasadışı" olan kim?
36... Birtan'ın katillerine hala
ulaşılamadı
37... Özelleştirme hırsızlığı
Yoksullaştırılanların,
açlığımızdan korkuları
39... İstanbul Sendikalar Birliği
üzerine arayış doğru anlayış
ne olacak?
41... Milliyetçiliğin sonu!
45... Aynı safta: Bağımsızlık
olmaksızın demokrasi!
Sömürgecilik altında
özgürlük!
47... 5 bin yürek Grup Yorum'la
çoştı
48... Bu topraklar Ermeni halkına
özür borçludur
49... Kahramanlar ölmez
50... Köyün delisi

Gücümüz Birliğimizdir

1 Mayıs Alanlarında Gücümüzü Gösterelim!

"Amerikan emperyalistleri ve onun köpekleri uzun yıllardır ülkemizi talan edip, yağmaladılar. Neyimiz var, neyimiz yoksa alıp götürdüler (...) Geriye bize açlık... sefalet... cehalet bıraktılar. Kendi topraklarımız üzerinde de köle bir halk haline getirildik. Bu durum hep böyle sürüp gidecek midir? HAYIR. BİN KERE HAYIR."(*)

Hayır, bin kere hayır! Daha güçlü, daha örgütlü, daha kesin haykırma-
lıyız şimdi bu sözleri. 1970'de emperyalizme ve oligarşiye karşı sa-
vaş bayrağını açan devrimciler haykırmıştı bu sözleri ilk. O günden
bu yana, açlık, sefalet, zulüm ve kölelik daha da pekişti. ABD ve iş-
birlikçileri talanda, katliamda, işgalde, dünden daha pervasızlar.
ABD, yüzbinlerce askeri, devasa bombalarıyla "Hayır, bin kere ha-
yır" diyen halkların gözünü korkutmak, yıldırma istiyor. Halkların
gücünün farkında olmayanlar, bu gözdağının etkisinde kalıyor. Oy-
sa asıl korkan ABD'dir. Korkusunu, halkları korkutarak dengeleme-
ye çalışıyor. Alanları dolduran onmilyonlar daha da korkutuyor
Amerika'yı. Tüm baskı, zulüm ve imha politikalarına rağmen yoke-
demediği devrimci hareketler, korkutuyor Amerika'yı. Ve daha faz-
la askeri zorbalığa başvuruyor.

2003 1 Mayıs'ında, dünya halkları bir kez daha alanlarda gösterecek gü-
cünü. Irak'a yağdırılan bombaların, katliam ve işgalin halkları sindire-
mediği bir kez daha görülecek alanlarda. Türkiye'nin 1 Mayıs'ında
ABD'yle birlikte, işbirlikçilerine zulmün kar etmediğini, F tiplerinde,
gecekondü semtlerinde 106 insanımızı katletmesinin devrimci hare-
keti yıldırmadığını, yolundan sapmamadığını, devrim yürüyüşünü
durdurmadığını göstereceğiz.

33 yıldır bu yürüyüşü ateş altında yılmadan, sapmadan sürdürmek, dev-
rimci hareket için **onur**, halklar için **umut**'tur. Aynı tarihi dönemin di-
ğer siyasi güçlerine bakın. Düzen partileri bir yana, eşitliği, bağımsız-
lığı, adaleti savunduğu iddiasındaki **milliyetçilik, reformizm, islamcı-
lık**, halkları, kendi çıkarlarının olmadığı ittifaklara, ilişkilere, politikala-
ra çektiler. Afganistan'da, Irak'ta ve ülkemizde bu çizgilerin iflasına da
tanık oluyoruz. Biz doğru çizgimizde yürüyoruz. **Dünya halklarını ya-
nıltmayan, aldatmayan, hayal kırıklığına uğratmayan tek çizgi, dev-
rimci çizgidir.** Biz dimdik yerimizde duruyoruz. Kızıl bayrağımız lekesiz
dalgalanıyor. Sloganlarımız tereddütsüz, hedeflerimiz net.

İşgalcilerin yönetimi altında özgürlük olabilir mi? AB'yle özgürlük olabi-
lir mi? ABD'yle özgürlük olabilir mi? Onların sömürgesiye demok-
rasi, adalet olabilir mi? Yıllardır "sol" adına bu çarpıklıklar savunuldu.
Emperyalizmin, oligarşinin icazeti, desteği ve teşvikiyle bu çarpık an-
layışların uzanmadığı alan kalmamıştır. Halkın örgütlenmesi, kültürü,
eylemleri dejenere edilmiş, "Avrupalılaştırılmış", "sivil toplumculas-
tırılmış"tır. Devrimi ve devrimciliği yoketmekte, emperyalizmle şu veya
bu biçimde ittifak halinde olmuşlardır. 1 Mayıs'ları, halkların yüzyıllık
"birlik-mücadele-dayanışma" gününü "şenliğe" dönüştürmek isteyen-
ler de onlardı. Oysa ki, devrimciler bu ülkede yıllarca kavgasını ver-

mişlerdi bunun. Oligarşinin, cuntaların 1 Mayıs'ı "bahar bayramı" ilan etmesine, devlet sendikacılarının 1 Mayıs'ı salonlara hapsedmek istemesine karşı büyük bedeller ödeyerek kazandık 1 Mayıs'ı. Kavga, yalnızca 1 Mayıs konusunda değildir. Kavga her alandadır. Biz, halkın söz, karar hakkının olacağı meclisleri yaratmaya çalışırken, onlar, oligarşiyle aynı ağızdan bu devrimci örgütlülüklere saldırıp, kitleleri dışlayan, mücadeleyi ve örgütlenmeyi "temsili" bir tarza indirgeyen sivil toplumculuğu yerleştirmekle meşguldüler. Saldırıları karşısında direnmek yerine, uzlaşmayı, diyalogu, özünde boyun eğmeyi önerdiler. Emperyalizmin ve işbirlikçilerinin tüm hakları teslim almayı hedefleyen, muhalif tüm kesimleri "düşman" olarak gören politika ve bu doğrultudaki saldırıları, bu anlayışların iflasını da getirmiştir. Şimdi, dünyamızda ve ülkemizde tanık olduğumuz katliamların karşısında, bu anlayışların hiç bir hükmü kalmamıştır. Bu anlayışlarla varılacak bir yer olmadığı görülmüştür. Bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm, bu anlayışların değil, devrimcilerin önerdiği yoldan kazanılacaktır.

Herşeyi yerli yerine oturtuyoruz. İki buçuk yıldır F tiplerine karşı içeride dışarıda sürdürdüğümüz direniş, bir turnusol gibi, devrimciliği ve devrimci olmayı, demokrasi ve sahte demokrasi, direnişi ve icazetçiliği, kitlelere gideni ve kitlelerden koparı, mücadeleyi geliştireni ve gerileteni ayrıştırıyor. Direnişimiz, 12 Eylül'ün, idamların, infazların, sosyalist ülkelerdeki karşı-devrimlerin, yoğun küreselleşme-globalizm propagandalarının, Avrupacılığın tozu dumanı arasında heyecanını, coşkusunu, kendine güvenini kaybeden yüreklerde, yeni bir umut estiriyor. Tüm sansür çabalarına rağmen, bu rüzgarın halkımızı sarıp sarmalamasını kimse engelleyemeyecektir. Irak'ta Ümm Kasr'daki direnişin sağcısı, solcusuyla hemen tüm halkımızın içini nasıl sevinçle

doldurduğunu hep birlikte yaşıyıp gördük. Her hücre, kendi ölçülerinde bir Ümm Kasr'dır. Bu direnişin coşkusu, rüzgarı, 1 Mayıs alanlarına, oradan Türkiye'nin dört bir yanına dağılmaya devam edecektir.

Kuzey Irak'ta bir grup Kürt, ABD'nin Irak'taki işgal valisi Garner'i karşılarken "Geleceğimizi size emanet ediyoruz" yazılı bir pankart açıp işgalciyi alkışladılar. Barzani-Talabani işbirlikçiliği burjuva basına "Bağdat'ın efendisi, Kürtlerin ağası", "Kürtler Garner'i kucakladı" başlıklarını attırdı. Bunlar utanç sahneleridir. Bu sahnelerin yaratıcısı işbirlikçi milliyetçilik. Amerika veya Avrupa emperyalistleri, gizli veya açık işgal yoluyla girdikleri her ülkede işte böyle karşılanmayı hedefliyorlar. Tüm Avrupacı, sivil toplumcu, küreselleşmeci teorilerin amacı budur. Milliyetçilik, Avrupacılık, sivil toplumculuk, bir yerde halkların beynini dumura uğratan zehir işlevi de görüyor. Biz direnişimizle, ideolojik netliğimizle, anti-emperyalist anti-oligarşik devrimdeki kararlılığımızla, Türkiye toprağına da şu veya bu ölçüde akan bu zehri arındırıyoruz. Biz varoldukça, Türkiye toprağı emperyalizmi "bağrına" basmayacak. Türkiye'nin geleceği, halkımızın kaderi, Amerikancıların, Avrupacıların "alkışlarıyla", müdahale davetçiliğiyle değil, devrimcilerin mücadelesiyle belirlenecek.

Halkın gücü, sadece çokluğundan, haklılığından değil; birliğinden ve örgütlülüğünden gelir. Halkı birleştiren ve örgütlü bir güç haline getirmeyi hedefleyen de sadece devrimcilerdir. Tüm düzen güçleri, halkı örgütlü hale getiriyor görünürken bile, örgütsüzleştirir, güçsüzleştirirler. Halkı birleştirdikleri görülmemiştir. Tüm birlik demagojilerine rağmen, tarih boyunca, halkı, milliyetler temelinde, din, mezhep temelinde birbirine karşı kışkırtan, önyargılarla dolduran, güvensizlik tohumları ekenler onlardır. Biz birleştiriyoruz, örgütlü hale getirmeye çalışıyoruz. Devrim için birleştiriyor ve örgütlüyoruz. Emperyalizmin işgaline karşı bağımsızlık savaşı, faşizmin zulmüne karşı demokrasi mücadelesi için birleştiriyor ve örgütlüyoruz. Halkımızın ihtiyacı budur. Dünya halklarının ihtiyacı budur. Emperyalizm ve faşizmin teslim alma politikaları karşısında aciz bir halk durumuna düşmemenin tek yolu budur. **Halkın örgütlü gücüyle birleşen devrimci mücadele,** bağımsızlığın ve demokrasinin, halkın iktidarının yolunu açacak tek güçtür.

Milliyetçilik,
Avrupacılık, sivil
toplumculuk, bir
yerde halkların
beynini dumura
uğratan zehir işlevi
de görüyor. Biz
direnişimizle, ideolojik
netliğimizle,
anti-emperyalist
anti-oligarşik
devrimdeki
kararlılığımızla,
Türkiye toprağına
da şu veya bu
ölçüde akan bu
zehri arındırıyoruz.

MEHMET KAVGAYI ÖĞRETTİ

1 Mayıs'ta Şehitlerimizle Birlikte Alanlardayız

Kavgayı, emeğin mücadele gününü kanımızla yazdık alanlara. Kanımızla kavganın tarihini yazmaya devam ediyoruz. Yaşamın her alanında emeğin kavgasını verdik. Tutsak düştük, katledildik, işkencelerden geçirildik... geriye dönüp bakmadık. Üfkümüz hep ileriye dönük oldu. Üfukta halkın iktidarı, emeğin özgür olacağı, ülkemizin emperyalist boyunduruktan kurtulup bağımsız olacağı, gerçek demokrasinin yaşanaacağı bir Türkiye'nin iktidarı.

Şehitlerimiz ufkumuzun kararmamasının en büyük teminatıdır. Alanlarda bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm sloganlarımızı dolu dolu atıyorsak onların sayesinde. Kuşatıldıkları üslerde, dağ başlarında, sokaklarda, meydanlarda çatışan, direnen kahramanlarımız sayesinde.

Alanlar kızıl bayraklarımızla umudu, emperyalizme ve faşizme karşı öfkeyi haykırıyorsa, bu ses, alınına kızıl bantları takarak tarihte eşi görülmedik bir direnişi yaratarak ölümsüzleşenlerin sesidir.

1 Mayıs alanlarında yine onların sesi yankılanacak. Kızılbayraklarımız yine onların kavgasının, fedakarlığının görkemiyle dalgalanacak. Şenay'lar yoksul gecekondu halkımızın ellerinde adil bir ülke özleminin ifadesi olacak. Zehra, gençliğin emperyalizme, faşizme karşı isyanını göklere savuracak. Fidan bütün devrimcilerin kuşanması gereken feda ruhuyla alanda alev

alev tutuşturacak zalimleri.

1 Mayıs alanları, şehitlerimize sahiplenmemizin, onlara verdiğimiz sözü bir kez daha dünyaya haykırmanın yerleri haline gelmelidir. Onlara sözümüz mücadeleyi büyütmek, özlemlerini gerçekleştirmektir.

Onbinlerle, yüzbinlerle doldurduğumuz her alan o büyük günü bir adım daha yaklaştıran bir kilometre taşıdır. 1 Mayıs'ta alanları doldurmak, mücadeleyi büyütmektir.

Alın Kızıl Bantlarımız Bizimle

Hücre hücre inancın, iradenin zaferini yazanlar, bağımsız ve demokratik Türkiye'nin umudunu hücrelerde yaşatanlar kızılbantlarıyla alanlarda, yanibaşımızda olacak. Ben bu direniş için ne yapabilirim diyen herkes için 1 Mayıs alanlarına koşmak, tanıdığımız herkesi alanlara taşımak, üçüncü yılına giren zulme isyana güç katmaktır. Ölüm orucu direnişçilerine layık olmak, bugün onların direnişini alanlara taşımakla özdeşir.

Gecekondulardan, işyerlerinden, okullarımızdan, köylerimizden, kasabalarımızdan 1 Mayıs meydanlarına, 1 Mayıs meydanlarında Haklar ve Özgürlükler Cephesi kortejlerine akalım. Dostlarımızın umudunu, zalimlerin korkusunu büyütelim.

Sayı 58

6

27 Nisan 2003

HAKLAR VE ÖZGÜRLÜKLER CEPHESİ ALANLARA ÇAĞIRIYOR:

1 Mayıs'ta Amerika ve işbirlikçilerine karşı sesimizi yükseltmek, gücümüzü büyütmek, BAĞIMSIZ TÜRKİYE isteğimizi haykırmak, Irak'ta işgale son demek, taleplerimiz doğrultusunda mücadeleyi yükseltmek için, 1 Mayıs 2003 tarihinde,

İSTANBUL'da;

PERPA önünde, Saat: 08.30'da HAKLAR VE ÖZGÜRLÜKLER CEPHESİ kortejinde buluşalım.

ANKARA'da;

Sihhiye'de yapılacak miting için Ankara Garı önünde saat 10.00'da HAKLAR VE ÖZGÜRLÜKLER CEPHESİ kortejinde buluşalım.

İZMİR'de;

Alsancak Gündoğdu Meydanı'nda saat 15.00'da yapılacak miting için HAKLAR VE ÖZGÜRLÜKLER CEPHESİ kortejinde buluşalım.

* Dergimiz yayına hazırlanırken bu üç ilde miting yerleri belli olmuştu. Haklar ve Özgürlükler Cephesi Anadolu'nun bütün kentlerinde mitinglere katılmakta, halkımızı alanlara çağırmaktadır.

1 Mayıs
Meydanlarına

1 Mayıs Nasıl 1 Mayıs Oldu?

Hiç kimse bahsetmedi bugün bize. 1880'li yıllardan bu yana canlar vererek, kanlarımızı akıtarak kazandık, dayanışma ve mücadele günümüzü. İşte tarihin tanıklığını Howard Fast'ın "Fırtınadan Sonra" kitabındaki kahramanlarından yararlanarak anlatalım:

"Bu, yerin altından gelen bir yangın, onu söndüremezsiniz."

Amerikan işçi sınıfı, yalnız satılmış önderleri, mafya tarzı sendikalarıyla değil, direniş ruhu ve savaşıyla da ünlüdür. 1870'li yıllarda yıllar boyunca Chicagolu, New Yorklu, Baltimorlu işçiler, Pensilvanya kömür madenlerinde çalışanlar direndiler; Yenildiler, yargısız öldürüldüler, idam edildiler. Burjuvazi örgütlüydü. Özel ordular kurmuşlardı. Pinkerton ismini verdikleri provokatörler ordusu da hizmetindeydi.

1886 yılı, 70'lerin yenilgisinden dersler çıkarıldığı örgütlü mücadeleye adım atılan bir yıl oldu Amerikan işçi sınıfı için. Tüm bahar grevlerle geçti. Ve Amerikan işçi sınıfı, 1 Mayıs 1886'yı 8 saatlik işgünü talebi için genel grev günü olarak saptadı. Ülkenin tüm sanayi merkezlerinde, demiryollarında, madenlerde, liman kentlerinde greve gitti işçi sınıfı.

Chicago grevlerin en örgütlü merkezlerinden biriydi. Mücadelenin öncüleri de buradaydı. Grev ve gösteriler 3 Mayıs'a dek sürdü. 3 Mayıs günü aylardır grevde olan Mc Cormic işçileri ile grev kırıcılar arasındaki çatışmayı bastırmak bahanesiyle polis grevcilere ateş açtı. Altı işçi öldü ve onlarca yaralandı. Bu olayı protesto etmek amacıyla August Spies önderliğinde Haymarket Alanı'nda bir protesto gösterisi düzenlendi. Barışçıl bir gösteriydi. Önce Spies konuştu. Sonra Parsons. Miting dağılmaya başlamıştı ki, Ficiden kürsüye geldi o konuştu. Sonra... Sonrasını Fast'ın kahramanı marangoz Schilling anlatsın:

"Patlama, yani bomba... Ficiden konuşurken ikiye yakın polis, caddeye akın etti.. Niçin? Nasıl? Ne sebeple geldi bunca polis?"

Böylesine sakın, böylesine sessiz bir mitingin, nasılsa dağılmaya başlamış ve kala kala beşyüz kişisi kalmış bu mitinge ne amaçla akın etti polis? Ve polis taburunun önünde ilerleyen polis şefi Ward ne demeye bağııyordu dağılın diye?" Soruların cevabı zor değildi. "Bomba atıldıktan bir da-

kika sonra olanları düşün bir. Polis tabancaları çekip ateşe başladı. Öyle bir savaş alanına çevirdiler ki ortalığı... Çılgınlar gibi savuruyorlardı

kurşunları. İşçilere, işçilerin karılarına, çocuklarına ateş ettiler. Biz silahlı değildik, bizden silah çıkmadı. Kalabalık çığlık, çığığa dağıldı, insanlar dört bir yana koşuşmaya başladı." Bugün bile bilen yoktur, o kıyamette kaç kişi öldüğünü.

Patlama olduğunda Parsons olay yerinde değildir. "Savaş ilan edilmişti. Örgütlenmiş emek hakkından çok söz etmiştik; günde sekiz saatten fazla çalışmama hakkını istemiştik. Örgütlemeyi şimdiye dek kimsenin aklına getirmediği bir yığını örgütlemekteydik ve o insanlar, açlıktan ölmek değil, yaşamanın bir hak olduğunu yüksek sesle haykırıyorlardı; bu yüzden bizi dağıtmak gerekiyordu; bize unutamayacağımız bir ders verilmeliydi; lağımlara tıklımalıydık hepimiz, buydu istedikleri. Evet, patlama sesini duyduğumuzda tepkimiz bu olmuştu."

Önce 30 kişi gözaltına alınır işçi liderlerinden. Sonra bu sayı 12'ye iner. Ardından 8'e... Amaç, 8 saatlik işgünü mücadelesinin öncülerini yok etmek için kullanılacak aletler elde etmektir. Hakkında dava açılan öncüleridir:

Başta enternasyonalist Albert R. Parsons, August Spies, Samuel J. Ficiden, Eugene Schawab, Adolph Fischer, George Engel, Louise Linng ve Oscar Neebe.

Dava 21 Haziran 1886'da başladı. Göstermelik bir yargılamadan sonra, 7 kişi ölüme mahkum edildi. Bir kişi ise 15 yıl ceza aldı.

Son sözleri sorulduğunda Spiels; "Bizi asarak işçi hareketini yok ettiğinizi sanıyorsanız... Asın! Burada bir kıvılcımı yok edeceksiniz. Ama burada önünüzde, arkanızda, her yerde yenden alevler parlayacak. Bu, yerin altından gelen bir yangın, onu söndüremezsiniz." diyordu mahkeme-

Sayı 58

7

27 Nisan 2003

de.

11 Mayıs 1887'de, Amerikan işçi sınıfı tarihine "Kara Cuma" diye geçen günde; **R. Parsons, Spies, Engel ve Fischer asıldı**. Cenazeyi binlerce işçi kaldırdı: Mc Cormic'in, Pulman fabrikasının işçileri, değirmenlerde, mezbahalarda çalışanlar, işsizler, bayramlık elbiseleri içinde köylüler, öküz arabalarıyla millerce ötelerden gelenler...

Louise Linng, intihar etmişti idamdan beş gün önce. Fast yine Schilling'e şöyle anlatıyor bu olayı.

"İntihar! Ağzına dinamit lokumu koyup da intihar eden adam olmuş mu şimdiye dek? Aptal mı insanoğlu ölmeden önce yüzünü parçalayacak, binbir türlü işkenceyle can verecek?"

"Linng intihar ettirilmişti" çünkü ne o, ne de Parsons pişmanlık dilekçesi imzalamamışlardı. Dışarıda bayraklaşıyordu isimleri. Parsons dilekçeyi imzalayıp, ölümden kurtulmasını isteyen avukatı Captain Black'e şunları söylüyordu:

"*Haklı olduğumu biliyorum. Bu özür dilekçesini imzalarsam hüküm değiştirilecek. Bütün dünya biliyor suçsuz olduğumu. Eğer asılırsam canı olduğumdan değil sosyalist olduğumdan asılacağım; geçmişte öğretilmiş, söylemiş ve yazmış olduğum şeyler yüzünden asılacağım. Haymarket'e bomba attığımdan değil. Vllinois halkı, kendini gönüllü olarak yetkililere sunmuş bir suçsuzun asılması karşısında suskun kalırsa, ben de savunduğum fikirler ve davam uğruna asılmayı göze alabilirim.*"

Olay yerinde olmadığı halde "adam öldürmeye yardım" ve "komploculuk"tan yargılanıyordu. Spies Parsons da. Ama onlar ne için öldüklerini gayet iyi biliyorlardı. Fischer sözgelimi "...Haymarkete bombayı ben atmadım Ancak, sosyalist olmam sebebiyle öleceksem bir sözüm yok." diyordu. Ficiden "... Bir yanımda var ki öldüremezsiniz." diyordu. Ve onlar ölmediler. Nazım'ın dediği gibi **"ONLAR BİZİM ÖLMİYEN ÖLÜLERİMİZDİR"**.

1889 yılında toplanan II. Enternasyonal'in 1. Kongresi, bir sonraki 1 Mayıs 1890'da bir miting düzenlenmesi kararını aldı. Miting geniş yankı uyandırdı. II. Enternasyonel'in 1891 yılında toplanan 2. Kongresi'nde ise 1 Mayıs'ın her yıl bayram olarak kutlanması kararlaştırıldı.

Yerin altından gelen yangın bugün de sürüyor. Ve artık 1 Mayıs; işçi sınıfının birlik, mücadele, dayanışma günüdür. Sessizliğin sözlerden daha fazlasını söylediği günlerden ötedeyiz. Yine de başta bizim egemenlerimiz, yeni Haymarket'ler yaratmaya devam ediyor. Bizse yangınlar büyütüyoruz.

'Taksim'

Dedin Mi, Girilir!

- Girme niyeti taşıyanlar Dalcı'nın elindeki taşla sarılabilmelidir -

KESK Genel Başkanı **Sami Evren**, "kararlıyız" diyordu. 1 Mayıs'ı Taksim Meydanı'nda kutlama niyetlerini açıklıyordu. Sonra, "falanca konfederasyon reddetti, ne yapalım"a gelindi yeniden.

"Yeniden", çünkü periyodik olarak tekrarlanır bu sahneler. Sendikalar, hemen her yıl benzer sözleri ediyorlar. 15 yıldır dinliyoruz bu masalları. Sınıf sendikacısı olduğunu göstermenin en ucuz demagojisi haline gelmiştir bu masal. Söylediklerinin kendi gerçekleriyle uzaktan yakından alakasının bulunmadığını en iyi kendileri bilir. Ama grupçuluk, reklamcılık konuşturmaya devam eder Sami Evren'leri.

Ama bu mücadele, demec vermekle olmuyor! Sınıftan yana olmanın böyle ucuz propagandalarına da kimse aldanmıyor artık. Pratik tüm sözleri suya yazılı hale getiriyor.

Sami Evren'in savunduğu ÖDP-DY anlayışının grupçuluğunu, reklamcılığını 1970'li yılların sonundan itibaren bu hareketi izleyenler çok iyi bilirler. Sami Evren bilmeyenlere masallar anlatmaya, daha doğrusu "hava atmaya" devam edebilir belki.

İşbirlikçi konfederasyonların Taksim'e hayır diyeceği bir sır mıdır? Değildir. Hal buyken KESK yönetimi, neden "öyleyse biz giriyoruz Taksim'e" diyemez? "Gönüllerin Taksim'de" olmasının pratik karşılığı yoksa hiçbir anlamı yok demektir.

Taksim dedin mi, girilir. Yasalara, icazete sığmaz. Sorun da burada. Sami Evren'in anlayışı bütün politikalarını, söyleyeceği her kelimeyi bu sınırları hesap ederek belirler ve söyler. İcazetin alınacağı yerle bir şekilde paralellik kurmanın kompedanı olmuştur ÖDP-DY anlayışı.

Sami Evren, işgal altındaki alanlara nasıl gireceğini öğrenmek istiyorsa, tarihimize bakmalı, Akif Dalcıları öğrenmeli, Dalcı'nın elindeki taşın ucundan tutma siyasi cüretini göstermeyi düşünebilmelidir öncelikli olarak. Kaygıların, bin türlü hesabın kitabın devreye girdiği yerde beyin bu düşünmeden uzaktır.

Siyasi cüretin olduğu yerde pratik arkasından gelir. Girilir ya da girilemez. Ama Taksim'in önüne örülen duvarı yıkacak büyük bir parçanın koparılıp alınacağı kesindir.

Dalcı'nın elindeki taş herkese öğretmelidir.

Sayı 58

8

27 Nisan 2003

Dalci'nın coşkusuyla, Dalci'nın kavga bilinciyle 1 Mayıs alanlarını zaptedelim!

HALKIMIZ, 1 MAYIS ALANLARINA! ALANLARDA HÖC KORTEJLERİNE!

Ülkemiz emperyalizmin işgali altında, halkımız sömürü ve baskı altında olduğu sürece, 1 Mayıs'lar, emperyalizme, faşizme karşı direniş günlerimizdir.

Sömürü ve zulüm olduğu sürece, 1 Mayıs alanlarında kutlayacağımız değil, söke söke alacağımız haklarımız ve özgürlüklerimiz dile getirecektir.

1 Mayıs'ta alanlarda dosta düşmana halkın gücünü gösterebiliriz.

1 Mayıs'ta alanlarda, tüm halkımız görmelidir ki, halkın hiç bir kesimi yalnız, çaresiz değildir.

1 Mayıs alanlarına onbinleri, yüzbinleri, milyonları toplanmanın önemi buradadır. Rakamların sınırı yoktur.

Hedefimiz, düşümüz, 1 Mayıs'ları 70 milyonun görkemiyle buluşturmak.

Düşümüz, tarihseldir, düşümüz, inancımızın, kararlılığımızın, coşkunumuzun ifadesidir. Düşümüz, gerçek olacak bir düştür;

Her 1 Mayıs, bu düşümüzü gerçekleştirmek için bir adımdır.

Haklar ve Özgürlükler Cephesi olarak çağırıyoruz:

**CEPHEMİZLE UZAKTAN YAKINDAN,
KURUMSAL VEYA GÖNÜL BAĞI
OLAN HERKES, 1 MAYIS İÇİN
GÖREVLİ VE SORUMLUDUR!**

1) Haklar ve Özgürlükler Cephesi'nin devrimci, demokratik mücadelesinin militanı, taraftarı olan, bu hareketle kurumsal veya gönül bağı olan, kendini Haklar ve Özgürlükler Cephesi'ne yakın gören herkes, 1 Mayıs hazırlıklarının yürütülmesinde kendini bulunduğu alanda **sorumlu ve görevli** olarak görmelidir. Devrimciler, demokratlar, alanlara sadece kendilerini taşımakla yetinemezler. "Kimse bana bir şey demedi ki", "burada örgütlü değiliz, tek başıma ne yapabilirim ki" mazeretlerine sığınmazlar. Eğer hala başlamamışsak, bugünden başlayarak önce kendimizi harekete geçirelim, ardından yakın çevremizden başlayarak bunu bir seferberliğe dönüştürelim.

2) Mümkün olan her biçimde, işyerlerine,

okullara, semtlere, kahvehanelere, derneklere ilanlar, bildiriler, afişler, duyurular asarak 1 Mayıs çağrımızı, en geniş kesimlere duyurmalıyız.

Bulunduğumuz her yerde, tüm araç ve yöntemlerle 1 Mayıs halkın gündemine sokulmalıdır.

Her dernek, her okul, her fabrika, işyeri, her mahalle, her köy, her ev, her kahve, her sokak, 1 Mayıs toplantı yerleri olmalı. Gizli bir iş yapmıyoruz; **açık, meşru, yasal bir hakkımızı, 1 Mayıs hakkımızı kullanıyoruz.** Bunun çağrısı da en açık, meşru biçimlerde yapılacaktır.

İmkanlarımızı zorlayarak, okullarda, fabrika ve işyerlerinde, mahallelerde, evimizde, komşu ziyaretlerinde, kahvehane sohbetlerinde 1 Mayıs mücadelesinin tarihi ve güncel anlamını konu alan tartışmalar, sohbetler düzenlemeliyiz. "Panel düzenliyoruz kimse gelmiyor..." diye yakınmak yerine, panelleri, sempozyumları, toplantıları, kendi evlerimiz, işyerlerimiz başta olmak üzere, halkın bulunduğu her yere götürmeliyiz.

3) Eş, dost, yakın, tanıdık, komşu, işyeri, okul arkadaşı, mümkün olan en geniş kesimlere tek tek ulaşarak 1 Mayıs Alanına çağırmalıyız. Genel çağrılarla, 1. Maddede işaret ettiğimiz bildiri ve afişlerle kesinlikle yetinmemeli, tüm yakın çevremize çağrımızı bizzat iletmeliyiz.

4) Çağrımızı iletmekle de yetinmeyip, davet ettiğimiz herkesin alana taşınmasını bizzat organize etmeliyiz. 1 Mayıs yürüyüş ve mitinginin nerede nasıl yapılacağından ulaşım sorununa kadar, hiç bir şeyi belirsiz bırakmamalıyız. Bu özellikle büyük şehirlerde daha önemlidir. Kadınlar, çocuklar, yaşlılar, gençler, yürüyebilecek, alana gelebilecek durumda olan herkesi, tek bir kişiyi bile ihmal etmeden alana taşımalıyız.

Hepimiz bilincinde olmalıyız ki, alanlarda bir kişi daha fazla olmak; emperyalizme, ve işbirlikçilerine karşı mücadelede daha güçlü olmaktadır.

Bir kişi daha fazla olmak, F tiplerinde direnen insanlarımıza güç vermek, işgal edilen Irak halkının yanında daha kalabalık olmaktadır.

Halkımız! Dostlarımız!

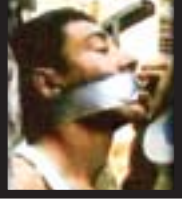
1 Mayıs'ta

**Birlik, mücadele ve dayanışma için yürüyeceğimiz,
bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm bayrağını dalgalandıracığımız**

Haklar ve Özgürlükler Cephesi kortejlerinde birleşelim!

**Haklar ve
Özgürlükler Cephesi**

Irak Halkı'nın Direnişi Yeniden Başlıyor

Irak'ta her şeyin bittiğini zannedenlerin zafer sarhoşluğu birkaç gün bile geçmeden yerini sorulara bıraktı; halk işgali istemiyor, işgale karşı çeşitli biçimlerde direnişler gerçekleştiriyor, böyle bir ortamda işgali nasıl sürebilir? Saddam muhalifi olarak bilinen ve halkın yüzde 60'ından fazlasını oluşturan Şiiler işgal karşıtı hareketin başını çeker durumdadır, üstelik İran Ayetullah'ının liderliğini kabul eden grupların etkinliği söz konusu, Amerika bu çelişkileri nasıl çözecek?.. Ve daha onlarca soru, çelişki.

Evet, Irak direniş cephesinde hiçbir şey bitmedi. Halklar yenilmedi.

Tabloyu yeniden özetlemek gerekirse;

Yönetim mekanizmasında bir bozgun ve geri çekilme vardır. Irak halkıyla dayanışma amacıyla Bağdat'ta bulunan Eylül İşcan ve Cihan Keşkek'in anlatımlarından bir örnek dahi bu duruma bir örnektir:

"Bağdat'ın düşmesinin bir gün öncesinde, 8 Nisan'da sabah Filistin Otel'i'ne giderken sokaklarda her şey normaldi, silahlı askerler, milisler bulunuyordu. Akşam yeniden 'canlı kalkan' olarak bulunduğumuz rafineriye dönerken ise sokaklarda bir gariplik vardı, hiçbir asker yoktu, rafinerideki askerler ise elbiselerini çıkarmış, silahlarını bırakmış, sivillerini giymişlerdi..."

Yönetim mekanizması direnmemiştir. Hala yer yer süren çatışmalar çeşitli milis örgütlenmeleri, direnişi sürdüren gruplardır, halktır.

Hızla Gelişen Kitlesel Direniş

Ancak halk işgale karşı direnmiş ve halen direniş içindedir. Yönetimin direnmediği bir koşulda örgütsüz kitlelerin Bağdat işgaline karşı direnmesi sürpriz olurdu. Halkın direnişi işgalciye alınan tavırla ortaya çıkmıştır. Bugün ise bu tavır sokaklara yansıyan gösterilerde, kitleselleşen öfkede, sloganlarda kendini çok daha açık ifade etmektedir. Üstelik işgalin üzerinden bir hafta bile geçmeden sokaklara çıkıp **"Amerika defol"** diye haykırmanın işgale karşı büyük öfke, bağımsızlığa büyük bir özlem gerektirdiği açıktır. Yoksa Amerika'nın göstermek istediği gibi *"işte özgürlük geldi, onlar da bu haklarını kullanıyor"* değildir. Silahlı işgalcinin karşısına öfkeleriyle çıkaran bağımsız Irak isteğinin cüretidir. Amerika'nın sadece basit bir demagojiden, işgale karşı öfkeyi gizlemeye yönelik boş bir çabadan ibarettir.

Irak'ta direniş yeniden başlıyor. Çok daha kitlesel ve çeşitli biçimlerde devam ediyor direniş. Hem de çok hızlı gelişen bir direniş. Şii, Sünni milyonlarca halk Amerika'ya karşı ayakta. Amerika şimdi bu büyük öfkeyi nasıl dizginleyeceğini düşünmektedir. Direnişin yarın nasıl biçimleneceği Amerika açısından da belirsizdir.

Elbette çeşitli manevralar yapılabilir, ama direnişi bitiremeyeceği kesindir. Fiili olarak vali atamasının hiçbir anlamı yoktur halklar açısından. Bu, çok iyi bilinen klasik sömürgecilik yöntemi de geri tepecektir. Sömürge valisinin, *"Şiileri İran kışkırtıyor, başka bir ülkenin etkisini kabul etmeyeceğiz"* demesi bile aczin göstergesidir. Demek ki, halklara gözdağı vermek, *"diktatörden kurtarmak"* onları etkilemek için yetmiyormuş.

Yarın Adından Sözettirecek Kentler, İşgalciyi Alkışlayanlar Değil Direnen Kentler Olacaktır

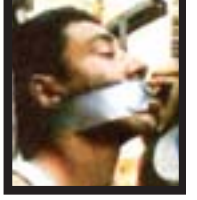
Amerikalı sömürge valisinin ilk ziyaret ettiği yer Kürtlerin yaşadığı bölgeler oldu. Kürtlerin tarihine utanç kareleri olarak geçecek görüntülerin yaşandığı, işgalcinin alkışlandığı Irak'taki tek bölge de burasıydı. Sömürge valisi dahi, işgale tepkinin beklediklerinden fazla olduğunu söylerken, *"Kürt bölgesi diğer bölgelere de örnek olacak"* sözleriyle de en iyi Iraklı'nın en işbirlikçi Iraklı olduğunu vurguladı.

Barzani ve Talabani aşiretleri hariç herkes direniş içinde. Güney'deki kentleriyle, Bağdat'ıyla direnişin çeşitli biçimleri yaşanıyor. Yarın adı anılacak olanlar da buralar olacaktır. Barzani, Talabani ise açık işbirlikçidir. *"Kürt halkının hakları"*, *"Saddam zulmü"* diyerek hiç kimse hiçbir gerekçe ile bu işbirlikçiliğin üstünü örtemez. İşbirlikçilik yaparak, bir ülkeyi işgal ettirerek, Amerika'nın Ortadoğu'daki hakimiyetini sağlayarak, giderek ABD imparatorluğunu dünyada kurmak için destek vererek bir halkın kurtuluşu sağlanamaz. Bunun adı işbirlikçiliktir. Amerikan tetikçiliğidir, Amerika'nın kiralık katili olmaktır. Bu Kürt halkına yapılacak en büyük tarihsel ihanettir.

Halkların kurtuluşunu savunanlar, devrimciler, demokratlar bu tavır hiçbir şekilde hoşgörmez, onaylamaz. **Halktan yana olmak**, demokrat ve devrimci olmak, öncelikle milliyeti, dini, görüşü ne olursa olsun işgale karşı koymaktır. İşgal karşısında birlik olmaktır. Bunu yapmayan kim olursa olsun Amerikan işbirlikçisi demektir.

İşgalin Simgesi Meydanda Şimdi İşgale Karşı Çıkan Bağdatlılar Var

Geçen hafta Cuma günü Şiiler ile Sünnilerin

dayanışma içindeki onbinlerce insanın katıldığı bir gösteri düzenlendi. Gösteride “Ülkemizi terk edin, barış istiyoruz” yazılı pankartlar taşınırken, Camii imamı Ahmed el-Kubeysi, Amerikalılar’a “Bugün egemen sizsiniz. Ama sizi uyarıyoruz. Biz sizi atmadan defolup gidin” şeklinde konuştu.

Yüzbine yakın kişinin katıldığı bu gösterinin ardından işgalciye karşı öfke sürdü. Öfkenin dile getirildiği yerlerin başında ise, işgalin simgesi haline gelen ve Saddam heykelinin yıkılışının gözdağı amaçlı tüm dünyaya izlettirildiği Firdevs Meydanı geliyor.

Her gün yapılan gösterilerden biri de, Şii din adamı Şeyh Muhammed el Fertusi ile üç arkadaşının Bağdat’a giderken ABD askerlerince tutuklanmasına karşıydı. Üç gün süren gösteriler sonunda Amerika el Fertusi’yi serbest bırakmak zorunda kaldı. Serbest bırakılmasının ardından meydana toplanan binlerce kişiye namaz kıldıran Şeyh Muhammed el Fertusi işgalcilerin işkence yaptıklarını açıkladı, ve işgale son verin dedi.

Kerbela Yine İsyanın Adı

Şii, Alevi inancı için zulmü simgelediği kadar isyanı da simgeler Kerbela. Yine isyan bulutları kapladı Kerbela’nın üzerini. Şii, Alevi inancına mensup olanların dışında belki düne kadar kimsenin duymadığı kentin adını bütün dünya duydu. Şiilerin kendi adlandırmalarıyla, “Milyonların Gösterisi” vardı Kerbela’da.

Kerbela’dan yayılan mesaj Amerika’nın işinin

hiç de kolay olmadığını tüm dünyaya gösterdi. “Şiileri İran kışkırtıyor” diyerek İran’ı tehdit etmek de ABD’nin açmazına çözüm olmayacak. Şu açıktır ki, sen tonlarca bomba da yağdırsan, heykel devirme şovları da yapsan, “demokrasi, özgürlük götürüyorum” masalları da anlatsan, ne halkların gözünü korkutabilirdin, ne de onları kazanabilirdin. Saddam’a en muhalif kesimlerin başında gelen Şiilerin Kerbela’daki isyan sesleri bunun açık delilidir. Ülkenin yüzde 60’ını oluşturan, Kerbela’ya 5 milyonu toplanan bir halk seni işgalci görüyorsa, işgalin geleceği yok demektir.

Günlerce Irak’ın çeşitli kentlerinden kırmızı, yeşil, siyah bayrakları ile akın akın yürüdüler Kerbela’ya. Sadece Bağdat-Kerbela arasındaki 110 kilometrelik yolun, milyonlarca insan tarafından yalınayak dalga dalga yüründüğünü dile getirirsek, törenin Şii inancı açısından önemi ve görkemi daha net anlaşılacaktır.

Amaçları sadece, yüzyıllara dayanan acılarını dile getirmek, Kerbela şehitlerinin çektiği acıyı bedeninde hissetmek için vücudundan kanlar akıtmak, şehitlerini anmak değildi bu kez. Aynı zamanda işgalciye defol demek, isyanlarını milyonlarla dile getirmek, bize rağmen, bizi dikkate almadan kimse Irak’ı yönetemez demek içindi. İki gün boyunca süren törenler hem geleneksel anmanın, hem de ABD’ye karşı öfkenin günleri oldu. 5 milyona yakın Şii ve Sünni “Irak halkının hiçbir zaman işgali ve işgalcileri kabul etmeyeceğini” haykırdılar, “ABD burada kalırsa acı çeke-

Sayı 58

11

27 Nisan 2003

İşgale Öfkeye Dönüşen Dini Bir Anma: Kerbela

Halkların tarihinde çeşitli direnişlerin, dini öğelerin, tarihsel kahramanların önemi yadsınmaz. O halk üzerinde ister örgütlenme yapın, isterseniz tek kelime söyleyin, bu öğeleri ve bu öğelerin yarattığı kültürü, inancı dikkate almak zorundasınız. Bu gerçek ülkemiz için de geçerlidir. Çeşitli alanlarda, farklı din, milliyet, azınlıklara yönelik örgütlenme çalışmalarında bu öge-

ler halkların birliğinin, direniş dinamiklerinin yaratılmasında gözardı edilmemesi gereken etkenlerdir.

İslamiyetin isyancı damarını temsil eden Şiilerin Kerbela’da Haremeyn Meydanı’nda düzenledikleri anma da işte bugün üstlendiği misyon, verdiği mesajla böyle bir örnek oluşturuyor.

Hüseyin’in Kesik Başı ve 40. Gün Anması

Kerbela’da düzenlenen anmanın tarihi yüzyıllar öncesine dayanıyor. İmam Ali’nin oğlu İmam Hüseyin’in Kerbela’da katledilişinin 40. gününe denk gelir anmalar.

Kerbela’da İmam Hüseyin ile 72 kişi Yezid tarafından katledilmesinden sonra başları kesilerek Yezid’e armağan olarak sunulmuştur. Katledilenlerin dışında esir alınan İmam Hüseyin yandaşları zincirlerle bağlı şekilde yaya olarak Kerbela’dan Şam’a, yanlarında kesik başlar olmak üzere götürülür. (Hicri takvime göre, 10 Muharrem 61 Hicret yılı) Bir süre burada kalan kesik başlar, katledilişlerinin 40. gününde Kerbela’ya geri götürülmüş, ve cesetlerin yanına gömülmüştür.

cek" sloganları haykırdılar.

Belli bir örgütlenmeleri olduğu işgal sonrası herkesçe görüldü hale gelen Şiilerin Kerbela anmasından bir kaç gün önce- den Amerikan askerleri kenti terk ederek törenleri helikopter- lerle uzaktan izledi. Kentte gü- venlik ve sosyal yaşam Şii örgüt- lenmeleri tarafından yerine geti- rildi.

Amerika'nın kuracağı iktidarı istemediklerini, bunun kukla bir yönetim olacağını söyleyen Şiile- rin "İslam birliği, İslam devleti is- tiyoruz" sloganlarını da haykır- ması, ilericilerin, demokratların Amerika'ya karşı gelişen bu baş- kaldırıyı desteklememesini getir- mez, getirmemelidir. Bu farklı bir mücadeledir. Öncelikli olan iş- galdır. Devrimcilerin bu konudaki şiarı açık ve nettir: BAĞIMSIZ, DEMOKRATİK IRAK!

Kürt milliyetçilerinin ne dedik- leri ayrı bir yazıda ele alındı. Ki- mileri de, "Ne Saddam Ne Bush Özgür Irak" diyor. "Aynı Safta" köşemizde de bu sloganın bes- lendiği ideolojik çarpıklığı anlattı- ğımız için detayına yeniden gir- meyeceğiz. Sadece özetle vurgu- lamakla ve tavrımızın ne olması gerektiğine değinmekle yetine- ceğiz.

Bu slogan bir şekilde işgali onaylamak, işgale karşı direnişi belirsizleştirmektedir. Açık olan iş- galdır. Çözüm halktadır, halkların birlikte direnişindedir.

Şimdi devrimcilerin, demok- ratların yegane sloganı "Bağımsız Demokratik Irak" olmalı ve bunun için mücadele edilmelidir. "Havayı puslandırmak", belirsiz- leştirmek, belki birilerine istenen mesajı ulaştırır, ama halklara ka- zandırmaz.

Devrimciler açıktır, nettir, do- lambaçaşsız söyler söyleyeceğini. Biz devrimciyiz. Hedefimiz ve sloganımız da net ve açıktır:

**BAĞIMSIZ, DEMOKRATİK
IRAK!**

Sömürge Valisi Bağdat'ta Tekeller Irak Yağmasında

Amerikan imparatorluğunun "geçici yönetim" dediği sömür- ge valisi iş başı yaptı. Emekli General Jay Garner'in bir de İn- giliz yardımcısı var. Talabani ve Barzani aşiretler liderleriyle ku- caklaşan, Irak sömürgesinin "Genel Vali"si Garner, yeni yö- netimin kimlerden oluşacağına da bu sürede karar verecekmiş.

Kim bu Garner ve Irak'ı "yö- netecek" ekibi, kısaca bakalım:

'İşgal Hükümeti'ndeki isimle- rin çoğu Amerikan silah ve pet- rol tekelleriyle bağlantıları resmi olarak bilinenlerden. Bunların başında da Garner geliyor.

Garner, silah tekellerinin Pentagon'daki temsilcisi ve ha- len Lazer Güdümlü Füze sistem- leri teknolojilerinin başında bu- lunuyor. Bu füzelere Irak katli- amında teknik destek sundu. Irak işgalinin kurmaylarından ABD Savunma Bakanı Donald Rumsfeld'e yakın birisi olarak biliniyor. Vietnam işgalinde de görev alan Garner, 1991'de de Kürtlerle ilişki sürdüren, burjuva basından bir yazarın deyimiyle kontracı "Cem Ersever ile Korkut Eken karışımı" bir katil.

İşgal yönetiminin diğer ele- manlarından "ABD barış enstitü- sü" adlı örgütün başkanı Ric- hard H. Solomon ise Venezu- ela'da Chavez'e karşı darbeye adı geçenlerden birisi.

Öteki isimler de bu iki örne- ken farksız. Hemen hatırlatalım ki, işgal yönetimi ABD'nin 'de- mokratlarından' olsa bir şey mi değiştirdi? Elbette değil. Önemli olan tekellerin çıkarları. Nitekim tekeller yağmaya hemen başla- dılar.

**Kimin Adına
İhaleler Veriliyor?**

İlk hırsızlık Ümm Kasr'daki li-

man için yapılan 4.8 milyon do- larlık ihalenin Cheney'e yakınlı- ğıyla bilinen ABD tekeli Steve- doring Services'e verilmesiyle soygun resmi olarak başladı. Amerikan tekelleri köprü ve yol- lar için davet edildi. Su, telefon şebekeleri, eğitim işletmeleri ise ihale kuyruğunda. Ve elbette petrol tekelleri hırsızlığın en bü- yüğünü yapmak için petrol pompalamaya önümüzdeki günlerde başlıyor. Tv'lerde ya- yınlanan yağma görüntülerini düşünün, bir de bu gerçek yağ- maya bakın. Tabii, o görüntüle- rin sorumlusunun Amerika oldu- ğunu da unutmayın. Nitekim ta- rihi eserlerin kimisi Amerikan havaalanında, kimisi ABD Tv'le- rinin "iliştirilmiş" gazetecilerinde yakalandı.

Tekellerin yağması, "yeniden yapılandırma" adıyla yürütülü- yor. Kapitalizm adım adım böyle geliştirilecek. Kapitalizm hırsız- lıktır. Hırsızlar Genel Vali ile bir- likte Irak'ta işbaşı yaptı. Alman- ya ve Fransa pazardan pay kap- mak için B/M kozunu kullanıyor, ancak işgalci "ben işgal ettim ben soyacağım" diyerek şimdi- lik onlara pay verme niyetinde görünmüyor.

Peki Amerika hangi sıfatla bu ihaleleri veriyor? Iraklıların ona- yını mı aldı, ihalelerin altına han- gi sıfatla imza atılıyor?

Avrupa Komisyonu "Ameri- ka'nın ihale yönteminin Dünya Ticaret Örgütü'nün hukuki çer- çevesine uygunluğunu" araştırı- yormuş. Niyeti malum, bize de pay verirsiniz uygundur! Nite- kim, AB sözcülerinden Solana ABD'yi 'tek yanlı davranmama- sı' konusunda uyarıyor. Birlikte yağmalayalım diyor.

**Yargı ve Polis
Amerika'dan**

Aleni olarak sürdürülen ihalelerin dışında bir de daha geri planda sürdürülen ihaleleri var Amerika'nın. Yargı ve polis faaliyetlerini içeren ihale, bu alanda çalışan Computer Sciences Corporation (CSC) ile anlaşıldığı basında yer aldı. Bu tekele bağlı güvenlik şirketi DynCorp, Irak'ta görevlendirilecek 150 Amerikalı'yı polis olarak işe aldı bile. Bosna'da "Ülusal Polis Misiyonu" adıyla Bosna polisinin kuruluşunu da gerçekleştiren DynCorp, bu kez polisin yanısıra yargıyı da ele alacak. Özelleştirilecek yargı ve polisin Amerika'nın elinde olması anlamına gelecek bu sözleşme ile, Irak halkını adaletsizliğin, fuhuşun, her türlü suçun beklediğini söylemek için kahin olmaya gerek yok.

Üs Kurma Hazırlığı

İşgalciler istediği kentin yöneticisini görevden alıyor, istediğini alıyor. İngilizlerin bir hafta önce Basra'yı "yönetsin" diye seçtiği Şeyh Müzahim el Tamimi görevden alıp, yerine, kentin en zengin bankerleri Halib Kubba'yı ataması sadece bir örnek. En iyi işbirlikçi kimse, en iyi kukla yönetimi kim sergileyecekse işgalcilerin tercihi o olacaktır.

Tabii tüm bu işgal yönetimi Irak halkının iradesi, kararı olmadan gerçekleşiyor. Yarın "seçim" de yaparlar, ama sistemin nasıl olacağını belirledikten sonra. Halkın başka bir yönetim biçimini istemesinin hiçbir önemi yok. İstedikleri düzenin adı "demokratik, laik" şu bu olabilir, niteliği ise bellidir; Amerikan işbirlikçisi. Ama işgalci bununla da yetinmeyecektir. Bugünden kurulması gündeme gelen dört askeri üs, işgalin sürekliliğinin garanti altına alınması anlamını taşıyor.

Amerikan basınında yer alan habere göre bu üsler, Bağdat yakınlarındaki uluslararası havaalanında, güneydeki Nasıriye yakınlarındaki Tallil'de, batıdaki çölde bulunan H-1 Havaalanı'nda ve Kuzey Irak'taki Bashur Havaalanı'nda kurulması planlanıyor. Irak'ın dört bir yanı demektir bu. Bu aynı zamanda tüm bölgenin bu üsler aracılığıyla tehdit edilmesi, denetim altında tutulması, işgalin tüm bölgeye yayılması demektir. Hatırlanacağı gibi, Afganistan işgalinin sonucunda, Afganistan ve bölge ülkelerinde 9 ülkede 13 askeri üs kurmuştu.

Bu üslerin Irak'ta kurulacak üslerle birleştirildiği noktayı Türkiye'deki üsleri de ekleyerek haritada gözünüzde canlandırdığınızda; Ortadoğu'dan, Kuzey Afrika'ya, Endonezya'ya kadar Amerika'nın tehdit alanlarını görürsünüz. "Stratejik hedef" için Avrupa, Rusya ve Çin'e kadar kuşatma, saldırı, işgaller, tehditler sürecektir.

Bu arada Amerika, "hani aranan kitle imha silahları nerede" sorusuna da cevap vermek için bin Amerikalı "uzman"ı bölgeye gönderiyor. BM'nin "biz araştırılabilir" talebini reddeden ABD'nin "işte bulduk" diye ortaya çıkaracağı her türlü silahın nasıl bulunacağı açık. BM tartışma süreçlerindeki sahte belgeler, uydurma istihbaratlar, açığa çıkan yalanlar biliniyor.

İşgalden Notlar...

Irak futbola kavuşuyor! Demek ki işgalde bir aşama tamamlandı; Afganistan'da da işgalcilerin ilk işlerinden biri stad-yumu açmak olmuştur. Futbol, bütün faşist yönetimlerin, işgalci güçlerin halkları uyuşturmada en etkili silahlarından biri...

ABD'nin yeni tehdidi: Suriye ve İran'ın ardından Amerika "Irak rejiminin yetkililerine evsahipliği yapmaması" bahanesiyle Lübnan'ı da tehdit etti.

Suriye'ye 'Sıcak takip!' İşgalci Suriye'ye "komşu" olunca "sıcak takip" hakkı doğmuş; ABD'nin Saddam'ın izini sürme bahanesiyle Suriye'ye sınır ötesi operasyon düzenleyeceği öne sürüldü. ABD bunu 'sıcak takip' adıyla meşrulaştıracak. Oligarşinin yıllarca Kuzey Irak'ta yaptığı gibi.

Zorbanın küstahlığı: Suriye'yi tehdit eden Bush, "Suriye'nin mesajı aldığının belirtileri var." dedi. Amerika'nın dünya düzeni; tehdit et, boyun eğmezse bombala işgal et, eğerse IMF ve Dünya Bankası ile işgal et.

Unesco yağmaya göz yumdu. Bilim adamlarının başvurularına rağmen Unesco uluslararası koruma sağlayacak prosedürü tamamlamadı ve yağmaya açık olarak göz yumdu. Şimdi "tarihi eserlerin satılmasını engellemeyi" tartışıyor. Emperyalistler tarafından finanse edilen "Ülusal uluslararası kurumlar"ın insancılığı, kültür savunuculuğu da emperyalizmin izin verdiği kadar!

BM asli işini yapıyor! Irak işgalini zımni olarak onaylayan BM, emperyalizmin önündeki engellere yönelik kararlar almaya devam ediyor. Muhafızlarını bombalayan, işgal eden ABD'nin başvurusu ile, Küba hakkında "muhafızlara karşı baskı uyguladığı" bahanesiyle "kınama kararı" alındı. Karara, ABD'nin yanısıra, Almanya, Avusturya, Kanada, Fransa ve İngiltere olumlu oy vererek, sosyalizme karşı kutsal emperyalist ittifakı sağladılar.

Küba'nın BM Temsilcisi Ivan Mora Godoy, kararı, "Aleyhte oy verenler; ABD, Batılı müttefikleri, Avrupalı takipçileri ve onun isteklerine boyun eğen Latin Amerikalı yalakaları, ikiyüzlülük ve çifte standartlı davranışlarını sergilediler ve maskeleri düştü. Ambargoyu kınamaya yanaşmayanlar, ABD'de üslenip sürekli olarak Küba'ya saldırılar düzenleyen teröristleri de kınamıyorlar" diye değerlendirdi.

Katliamı ve Direnişi Gördük

Irak halkıyla dayanışma amacıyla 75 gündür Bağdat'ta bulunan Grup Yorum elemanı Cihan Keşkek ve İstanbul Gençlik Derneği üyesi Eylül İşcan tanıklıklarını, yaşadıklarını anlattı.

Irak'ta nasıl karşılandığınızla başlayalım isterseniz? Gerek halk gerekse görevliler...

Cihan Keşkek: Iraklılar gayet misafirperver, kültürlerinde var, bizim gibi. Görevliler ilk karşıladı bizi. Yurtdışından gelenleri karşılayan ayrı görevlileri vardı. İhtiyaçları onlar karşılıyordu.

Bizi de Sidar Otel'i'ne yerleştirdiler. Bize yaklaşımları gayet iyiydi. Hiçbir şekilde basına yansıtıldığı gibi değildi. Biz orada okuduğumuz haber ve e-maillerden biliyoruz, örneğin, "Irak hükümeti baskıcı, şöyle yapıyor böyle yapıyor, canlı kalkanlar zorla bazı tesislere yerleştirilecekler..." deniliyor. Irak hükümetinin "diktatörlük" damgası olduğu için zaten bu demagojiler zemin de buluyordu. Oysa böyle şeyler olmadı.

Eylül İşcan: Benim en çok merak ettiğim şey buydu, yani Irak halkı nasıl karşılayacaklardı bizi. Acaba bir yabancı olarak mı görecekdiler, içlerinden birisi olarak mı? Şöyle bir durum vardı açıkcası, şekil, renk itibarıyla farklı olan insanlarla, bize, yani onlara benzeyen insanlara birazcık farklı yaklaşıyorlar, hele Türkiye'den geliyoruz deyince hemen müslümanlıktan söz ediliyordu. Onlar için çok önemli bu unsur. Ama diğerlerine yönelik bir iticilik de olmadı.

Neden orada olduğumuzu biliyorlardı. Onların her türlü acılarını, umutlarını, direnişlerini paylaşmak için, omuz omuza dayanışmak için gitmiştik. Gitmeden önce sizinle yaptığımız röportajda da "canlı kalkan" meselesine bakışımızın öyle "savaşı durdururuz" tarzında olmayıp, esasen enternasyonalist dayanışmanın bir biçimi olduğunu anlatmıştık. Cihan'ın da belirttiği gibi Irak yönetimi ile ilişkilerimiz konusunda emperyalist basında sürekli yalan haberler çıkıyordu. İşte "Irak hükümeti canlı kalkanları kullanıyor", "canlı kalkanlar Irak gizli servisine çalışıyorlar" gibi.

Cihan Keşkek: Irak halkı açısından konuştuğumuzda o halkın, bilemiyorum ama, Amerikan kültürünün gire-

mediği sayılı ülkelerden biri Irak'tır bence. Çünkü öyle ne bir ekonomik, ne bir politik bağımlılığı ne de kültürel bir yansaşmışlığı var, tamamen onlara kapalıdır. Onun verdiği bozulmamışlık var. Yardımlaşma, dayanışma var. Bu bize yaklaşımlarına da elbette yansdı. Aynı şey devlet yetkilileri için de geçerli.

Direnişe Gececeklerinden Eminim

2,5 ay kaldınız Irak'ta. Bağdat'a girişlerinde neler oldu?

Eylül İşcan: Bizim kaldığımız mahallede ailelerin çoğu bombalardan daha güvenli bölgelere göçmüştü. Genellikle erkekler, gençler ellerinde silahlarıyla bekliyorlardı. Sürekli onlarla içiçeydik, sohbetlerimiz oldu. Öğrenmeye çalışıyorduk Irak'ın durumu nedir, düşünceleri nedir.

Bombalamalar çok yoğun yaşandı. Alev alev yandı her yer. Sonrasında işte işgal olduktan sonra çok çetin çatışmalar oldu. Televizyonlarda yansıdığı gibi hemen birden teslim olma olmadı, hala şu anda çatışmalar sürüyor. Ama ilk zamanlardaki gibi tüm halkın elinde silah yok maalesef. Çünkü silahları Amerikan askerleri topluyor. "Bağdat düştü" dediklerinde de böyle bir şey yoktu.

Cihan Keşkek: 8 Nisan gecesine kadar her şey normaldi, sokakta silahlı askerler. 8 Nisan gecesi işgalciler Bağdat'a geldiler ve Irak ordusu birden çekildi. Şu anda onu biz de anlamadık zaten, oradaki halk da çok iyi bilmiyor. Nasıl oldu, niye çekildi, nereye çekildi, bunun arkasında ne vardı...

Yani o zamana kadarki gerçekten o ruh hali o coşku gerçekten üst düzeydeydi. Bütün insanlarda ve bizde ve herkeste bütün dünyada olduğu gibi. Saldırı başladığı zaman da ilk dönem çok iyi gidiyordu. Irak direniyor, uçaklar, helikopterler düşürülüyor, küçük yerlerde dahi büyük direnişler yaşıyordu.

İşte yaşlı amcanın biri tüfeğiyle helikopteri vuruyordu, bir tane genç bayan tabancasıyla helikopteri vuruyor bu tip şeyler vardı. İnsanlarda hep coşku vardı, o siperlerin kazılması akın akın insanların cepheye gitmesi yurtdışından başka ül-

kelerden insanların savaşmak için oraya gelmesi gerçekten çok güzeldi. Filistin'den, Yemen'den, Suriye'den, İran'dan ve diğer Arap ülkelerinden, hatta müslüman olmayan insanlar vardı.

Basra'da işgalcilerin ilk planlarının bozulması, Ümm Kasr direnişi, çok büyük rol oynadı savaşın gidişatı ve halkın da silahlılaşması ve herkesin sokak sokak çatışmayı göze alması açısından. O kararlılık etkileyiciydi. Herkese Amerika'nın işinin çok zor olduğunu düşündürtecek düzeydeydi. Emperyalist medya ise hep Amerikan teknolojisinin reklamını, yankilerin reklamını yapıyordu.

Eylül İşcan: Biz Amerika'nın hiçbir kural dinlemediği bir işgali yaşadık. Ama bu işgal ve direniş bize çok şey öğretti. Katliamın yanısıra bizim tanık olduğumuz bir direniş vardı. Gerçekten destansı direnişler de gerçekleşti.

En son işgalde de görüldü ki, küçük bir azınlık dışındakilerle Amerika'yı sevmiyor Irak halkı, Amerika'yı istemiyor, kendi kültürüne sahip çıkmayı istiyor. Karşı olmalarına rağmen şeriatı Amerika'ya tercih edeceklerini söyleyenler de oluyordu. Ben orada gördüklerimden yola çıkarak, Irak halkının yeniden ayağa kalkacağından, direnişe geçeceğinden umutluyum, eminim.

Tanık olduğunuz katliam oldu mu?

Eylül İşcan: Pazar yeri bombalanmıştı. 58 kişi katledilmişti sabah bombalanmıştı, biz öğleden sonra gittik. Müthiş bir feryat vardı. Ama bu feryat kesinlikle ağlayış şeklinde değildi, müthiş kin dolu, böyle isyankar bir bağırış çağırış vardı. Adeta kan göletleri vardı. Bunları görünce ürkmüyor artık insan. Irak halkı gibi biz de aynı kin ve nefreti duyduk. Amerikan askerini durdurmak için ne yapabileceğini düşünüyorsun.

Bombalardan sonra yıkılan evlere gittik. Oyuncaklar, çocukların parçalanmış giysileri etkiliyor insanı. Kimi zaman ağladığım da oldu dayanamayıp, ama duygusallığım da hep kine dönüştü. Direnişin bir ucundan tutabilmek için neler yapabileceğini düşünüyorsun. Katliam görüntüleri, bombalar bunları düşündürmüyorsa zaten bir gariplik var demektir.

Beklemek çok ağır geliyor. Düşman zalim, öldür emri almış, hayvan gibi her şeyi yok ediyor. Kelimelere dökmek gerçekten çok zor. Ve ben hep içimden şöyle diyorum: sonuçta hesabımız sorulacak, yani o bebelerin o parçalanmış cesetlerin hesabı sorulacak. O görüntüler karşısında bunları düşündüm. İnancı netleştiriyor insanın düşmana karşı. Düşmanı gözünle gördüğünde tanıyor-sun. Çok daha fazlasını Irak halkının hissettiğini de gördüm. İşte direnişin yeniden yükseleceğinden bu yüzden eminim. Kinleri öfkeleri çok fazla.

Cihan Keşkek: Fotoğraf çektik, fotoğrafları elimizde var, orada ölen kardeşlerimizi kaldırdıktan sonra gitmiş-tik. Ziyaret ettik, fotoğraf çekimleri yaptık, insanlarla konuştuk. Oradan ayrıldıktan bir gün sonra oranın bomba-

landığını öğrendik. Yani orada bir tane amcanın bağırışı aslında daha çok öyle kafamda kaldı da... Pazar yerinde işte biz böyle toplanmış yabancılar olarak otobüsle toplanarak gelmişiz oraya, bütün canlı kalkanlar var.

Yaşlı amca, bağınyordu; "bizden ne istiyorsunuz, Amerika bizden ne istiyor, bizi niye öldürüyorsunuz, gidin biz sizin düşmanınız değiliz". Bağırışı kulağımızda kaldı. Sonra bir hastane vardı, arka tarafında, beş ailenin kaldığı bina olduğu gibi yok olmuştu, yerinde yoktu. Orada biri çocuk on iki kişi öldü. Oradan bir teyp kaseti aldık. Mahmut Hamer diye bir şarkıcıya aitmiş. İran savaşında bacasını kaybetmiş ve şu an hayatta olmayan birisi. Bizde bir yandan öyle bir anısı oldu.

20 günü bombalar altında geçirdik. Bombalamadan sonra çatışmalar devam etti. O bombalar her an bir yere düşüyor, biz uzaktan görüyorduk. Bir yerler yıkılıyor, onlarca insan yanıyordu.

Belki bizim oraya düşmedi ama sürekli o cesetleri gördük. En son geldiğimiz güne kadar da bir hastane ziyareti gerçekleştirdik ve orada da tırın içerisinde tır dolusu ölümler gördük. İnsanlar üst üste konulmuş, yanmış cesetler var. Kimisinin vücudu patlamış, yanmış böyle, yani hastanenin önünde Amerikan askerleri bekliyor mesela, tankla da güvenlik alıyorlar. Yani ilk önce insanları katlediyorlar, sonra da onların güvenliklerini alıyorlar.

İşte hırsızlığı engellemek için bulunduklarını söylüyorlar orada. Bağırıyor onlara, "bunları siz yaptınız" diye. Zaten işgalciler geldiğinden itibaren sürekli tartışık onlarla. Bizden nefret ediyorlardı. Tanıktık her şeye.

Filistin Otel'i'nin önünde pek bir şey yapmıyorlardı, ama diğer mekanlarda hiçbir sorumluluk hissetmeden herşeyi yapabiliyorlardı. "Sizi şimdi öldürecek" diyordu birisi İngilizce.

Son olarak şunu belirtmek istiyorum. Irak halkının Amerika'ya karşı nefretini çok güçlü gözlemledik. Belki orduları gitti. Ama halk orada. "Onları istemiyoruz, eninde sonunda onları atacağız, onlar bitecek" sözlerini son güne kadar neredeyse her Iraklı'dan duyduk.

* Cihan ve Eylül'ün izlenimlerini kendi ağızlarından önümüzdeki sayılarda yayınlamaya devam edeceğiz.

Sayı 58

15

27 Nisan 2003

Tecrit'te

zamana
zulme
karşı
direniş

3. yıl... 31. ay

921. gün

106 Şehit

Sayı 58

16

27 Nisan 2003

Onuncu Ölüm Orucu Ekipleri HAZIRLANIYOR!

F Tipi Hapishaneler'de, oligarşinin Nazi kamplarında tecrit sürüyor. AKP iktidarı, devraldığı katliam politikasını olduğu gibi sürdürüyor.

Hücrelerle, tecritle, zorla müdahalelerle, ölümlerle direnişi kırma hesaplarından, yanlışından vazgeçmeyen iktidar, çok geçmeden karşısında yeni bir ölüm orucu ekibi daha bulacak: **GÜLTEKİN KOÇ ÖLÜM ORUCU EKİBİ!**

Hapishanelerden alınan haberler, 20 Ekim 2000'de başlayan ve 2,5 yıldır eşi görülmedik bir fedakarlık, kararlılık ve cüretle sürdürülen ölüm orucu direnişinde, 106 şehitten devralınan kızıl bantların yeni ölüm orucu direnişçilerinin alınlarında dalgalanacağını gösteriyor.

Devrimci tutsaklar, AKP iktidara geldiğinden bu yana, AKP'yi direnişi zulümle veya başka manevralarla kırma hesaplarına girmemesi konusunda uyardılar. Ve her seferinde, kararlılıklarını vurguladılar.

AKP'nin Susurlukçu Adalet Bakanı Cemil Çiçek'in, tecriti, direnişi inkar ve yalanlarına karşı

da aynı uyarıları yaptılar.

106 şehit, 3. yılında giren direniş süresi, ve halen ölüm yürüyüşünü sürdüren tutsakların varlığı, kararlılığı, ilan edilebilecek en üst düzeyde ortaya koyuyor zaten.

Bu direniş sürece, bu savaş sürece, kazanan devrimci tutsakların iradesi olacak. Direnişin iradesi, katliamcılarının iradesine boyun eğdirecek. Üç gün, üç ay, ya da üç yıl sonra, ama böyle olacak.

**“Ya zafer ya ölüm” yürüyüşçüleri,
hücrelerde ve hastanelerde
aylara yayılan açlık ve zulmü
altetme savaşını sürdürüyorlar!**

Halen ölüm orucunu sürdüren direnişçilerin durumları şöyledir:

Kemal Gömi, Kandıra F Tipi'nin hücrelerinde, **Ümit Günger** ve **Erkan Bülbül** Tekirdağ F Tipi'nin hücrelerinde ölüm orucunu sürdürüyorlar. İzmir Kırklar F Tipi'nde ölüm orucuna başlayan **Ali Kılınç**, Yeşilyurt Devlet Hastanesi'ne kaldırılmış durumda, başında Mengele artıkları, zorla müdahale tehdidi altında ölüm yürüyüşünü sürdürüyor.

Sincan F Tipi'nden **Mürsel Kaya**, Numune Hastanesi'nde. Zorla müdahaleleriyle, ya öldürmesi, ya sakat bırakmasıyla bir Nazi kampını andıran Numune'de direnişini sürdürüyor. Kütahya Hapishanesi'nde ölüm orucuna başlayan **Ayşe Sultan Yazıcı** da şu anda Numune'de. Bakırköy Kadın ve Çocuk Tutukevi'nde **Eylem Gökteş**, Manisa hapishanesinde **Sibel Şahanoglu**, ölüm orucunu sürdürüyorlar.

İçlerinde önceki ekiplerden olanlar da var, ancak bir çoğu **Zehra Kulaksız Ölüm Orucu Ekibi**'nin savaşçıları.

Her şey gösteriyor ki, ne tutuklamalar, ne ölümler, bu direnişi bitiremeyecektir. İçeride, dışarıda direniş sürece; zafere kadar!

1 Mayıs alanlarında bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm bayrağını dalgalandıracak olanlara selam olsun!

2003 1 Mayıs'ını hücrelerde karşılayacağız; Dünya halklarının birlik-mücadele-dayanışma gününe sloganlarımızla katılacağız.

Düşüncelerimizle, coşkumuzla ve direnişimizle alanlarda aranızda, yanınızda olacağız.

Özgür Tutsaklar

IRAK'TA İŞGALE SON

'İrak'ta Savaşa Hayır Koordinasyonu' 20 Nisan günü İstanbul Tepebaşı'nda düzenlediği eylemle Irak'ta işgale son" dedi. Koordinasyon bileşenlerinin yer aldığı eylemde 600 kişilik kitlenin yarıya yakınına oluşturan **Haklar ve Özgürlükler Cephesi** kıvılcıbayrakları, Irak bayrakları ve "**Amerika ve İşbirlikçilerine Karşı Birleşelim**" pankartıyla yerini alırken, **Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği** de "İrakta İşgale Son" pankartıyla yer aldı.

"*Irak Halkı Yalnız Değildir*", "*Zafer Direnen Halkların Olacak*", "*Kahrolsun ABD Emperyalizmi*" sloganlarının atıldığı eylemde 1 Mayıs'a çağrı yapılırken, "**Amerikan ve İngiliz Ordusu, Irak'tan Derhal Çıkmalıdır!**" başlıklı bildiri okundu. Polisin ABD konsolosluğu önünde etten duvar oluşturduğu ey-

22 Mart 2003/ ABD Konsolosluğu karşısında Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği

lemde sık sık "**ABD Halklara Hesap Verecek**", "**Katil ABD Ortadoğu'dan Defol**" sloganları atıldı.

Yankiler Üniversiteye Alınmadı

İstanbul Teknik Üniversitesi (İTÜ) Süleyman Demirel Kültür Merkezi'nde 22 Nisan günü düzenlenmesi planlanan ve ABD'li konsolosluk yetkililerinin katılacağı duyurulan toplantı, gençliğin yoğun protestoları nedeniyle iptal edilmek zorunda kaldı.

Amerikalılar'ın okullarına geleceğini duyan 200 öğrenci kültür merkezine yürüyerek "ABD Konsolosunu İTÜ'den kovacağız", "Yanki kapı dışarı", "Üniversitede Yankiye geçit yok" pankartları açtı ve Deniz Gezmiş, Vedat Demircioğlu, Harun Karadeniz'in fotoğraflarını taşıdı. İTÜ rektörünün toplantının iptal edildiğini duyurmasının ardından kampüs içinde yeniden yürüyüşe geçen öğrenciler, rastladıkları iki Coca Cola aracını da kovaladılar ve "**ABD Konsolosunu İTÜ'den kovacağız**" yazılı pankartı spreyle "**ABD Konsolosunu İTÜ'den kovduk**" şeklinde değiştirdiler.

Ortadoğu'dan Defol!

Aralarında İzmir Gençlik Derneği'nin de bulunduğu öğrenciler Amerikan işgalini 16 Nisan günü Dokuz Eylül Üniversitesi Eğitim Fakültesi'nde yaptıkları yürüyüşle protesto ettiler. "**Katil ABD Ortadoğu'dan Defol**" ve "**Irak Halkı Yalnız Değildir**" sloganlarının atıldığı eylemde, İzmir'deki işgal karıştı eylemlere saldıran polis de protesto edildi.

Hatay'da Protesto

Hatay Haklar ve Özgürlükler Cephesi işgali protesto amacıyla CHP il binasında bir toplantı düzenledi. Toplantı sonunda Grup Güneşin Güneşi marşlarını ve türkülerini Irak halkı için söyledi ve grup adına konuşan Enis Aras işgale karşı mücadele çağrısı yaptı.

GENÇLİK DERNEKLERİ'NDEN...

Eskişehir Gençlik Derneği'nin "**Savaşın Faturasını Halk Ödemeyecek**" kampanyası sürüyor. 19 Nisan günü belediye önünde oturma eyleminin ikincisini gerçekleştiren gençlik, buraya dernek binası önünden pankartları ve "**Halkız Haklıyız Kazanacağız**", "**Zam, Zulüm, İşkence İşte IMF**", "**Katil ABD İşbirlikçi AKP**", "**Otobüs Zamları Geri Çekilsin**", sloganlarıyla yürüdü. Eylemin 26 Nisan'da da süreceği duyuruldu.

Ankara Gençlik Derneği üniversite sınavına hazırlanan öğrencilere yönelik yaptığı panellerle eğitim sistemini tartıştı. Sınav sisteminin gençlik üzerindeki etkilerinin Gazi Üniversitesi'nden PDR uzmanı Sevilay Çalışkan ve eğitim uzmanı Sevcan Öztürk tarafından anlatıldığı panelin sonunda İdilcan Kültür Merkezi Müzik Topluluğu bir dinleti sundu.

Isparta Gençlik Derneği dergimize verdiği bilgide faaliyetlerinin polis, basın ve yerel yöneticiler tarafından keyfi şekilde nasıl engellendiğini örneklerle anlattılar. Öğrencilere işbirliği teklifi, aileleri tehdit, okuldan atma tehditleri gibi yöntemlerin kullanıldığı baskılarda yerel basın da devreye sokuluyor. Yerel "Reform" gazetesinin 17 Nisan tarihli nüshasında Tanık İleri isimli yazarın "**Dernek mi Örgüt Türevi mi?**" başlıklı yazısı örnek olarak verildi. Polis yönlendirmesi ile yurtlarda faşistlerin saldırılarına uğradıklarını belirten gençlik, bu baskıların mücadeleden vazgeçiremeyeceğini vurguladı.

Sayı 58

17

27 Nisan 2003

Amerikancılıkta, sömürü ve zulümde birlikteler 'Türban'da iktidar kavgasındalar

Önce Milli Görüş tartışması. Ardından TBMM Başkanı Bülent Arınç'ın 23 Nisan resepsiyonuna katılmama ile AKP ile Genelkurmay arasındaki

"it dalaşı" yeniden gündeme geldi.

TBMM Başkanı Bülent Arınç resepsiyona türbanlı eşini getirecek mi getirmeyecek mi? Tartışma böyle yansıtıldı. Önce CHP, resepsiyona katılmayacağını açıkladı. Arkasından Cumhurbaşkanı Sezer'in aynı yöndeki açıklaması geldi. Ve son olarak bu kesimin (yani devletin) sahibi Genelkurmay konuştu: "Resepsiyona komutanlarımız katılmayacak", denildi. Devlet cephesi tam bir uyum ve örgütlülük içinde gözdağı verdi AKP'ye. Önceki benzer "krizde" de anında geri adım atıp, Genelkurmay'la "babadan kalma" yakınlık kuran Arınç, yine çark etti, ama bu devletin kararını değiştirmede.

Sayı 58

18

27 Nisan 2003

Hani "Şiir Gibi"ydiniz?

Çok değil, on gün önce Genelkurmay başkanı Hilmi Özkök, AKP'li milletvekillerinin de bulunduğu bir toplantı sırasında gazetecilerin "hükümetli ilişkilerine" dair sorusuna "Bir orkestra gibi, şiir gibi uyum içinde çalışıyoruz. Türk ordusu, Başbakanı, Cumhurbaşkanı, Dışişleri Bakanı, MGK'sıyla koordineli bir şekilde çalışıyor" cevabı veriyordu. Ertesi gün ise Tayyip Erdoğan'ın şu demeci yayınlanıyordu basında:

"Genelkurmay ile hiçbir sıkıntımız yok. Geleşmeleri anında, sürekli birlikte değerlendiriyoruz. " (Sabah 13 Nisan)

Her ikisi de doğru! Irak işgali boyunca uyum içinde çalıştılar. Amerika "orkestra"nın şefi olarak iktidar kavgalarını bir süreliğine dondurdu. Her ikisinin de Amerikancılıkta hiçbir ayrı yönleri yoktu, tersine uyum içinde oldukları kadar yarış içindeydiler. Hükümetin tezkeresini ve tezkerayı Hilmi Özkök'ün sahiplenişini hatırlayın.

Uyumları sadece Amerikancılıkta değil. IMF konusunda farklı düşündükleri tek bir nokta var mı? Zulüm politikalarını "devlet politikası" diye savunmakta/uygulamakta bir farklılıklarını gören oldu mu? **Zamda, zulümde, Amerikancılıkta, katliamcılıkta, soygun ve sömürü düzeninin sürdürülmesinde tam bir uyum** içindeler. İş, iktidar kavgasına gelince çatışma halindeler. "Türban krizi" diye yansıtılan da iktidar kavgasından öte bir şey değildir. Bugün çatışma halindeler, yarın Amerikancılıkta, soygun ve zulümde yine birlikte olmaya devam ederler.

"Türban Oyunu"

Evet! Bu bir oyun! Bu "iktidar kim olacak" temelinde süren bir it dalaşı. Ne zaman işbirlikçilikleri, halka düşmanlıkları ayyuka çıksa, ne zaman meydanlarda verdikleri sözlerin tersine patronların ve Amerika'nın isteklerini yerine getseler, bir "türban krizi" çıkıveriyor. Bu "türban oyunu"dur.

AKP "türban oyunu" ile müslümanlığını kanıtlamaya çalışır.

Genelkurmay (Sezer ve CHP de dahil) "türban oyunu" ile laikliğini kanıtlamaya çalışır.

Müslümanlar, AKP'ye oy veren halkımız, islamcılar; Bu oyuna aldanmayın, türban oyunu AKP'nin sizi aldatma, oyalama oyunudur.

Aldanmayın bu oyuna! Ruhlarına bakın, Bağdat'a bakın, Amerikancılıklarına bakın, TUSİAD önünde verdikleri sözlere bakın... "Duygusal olmamalıyız" diyerek ABD'nin önünde nasıl el pençe divan durduklarına, Irak halkının katledilmesine nasıl ortak olduklarına bakın.

AKP'nin yalanları gün yüzüne çıkmıştır. Yalanlarına aldanmayın. Bu oyun, AKP'nin halkımızın inançlarını istismar etme oyunudur. Ne türban sorununu, ne başka hak ve özgürlükleri çözebilir AKP, ne de bu konuda samimi bir niyeti sözkonusudur.

Tayyip Sömürge Valisi Mi?

Tayyip Erdoğan'ın ABD gazetelerinden The Washington Post'da bir yazısı daha yayınlandı. Türkiye'nin Kore'den Irak'a kadar nasıl bir Amerikan uşağı olduğunun anlatıldığı yazıda, Erdoğan rolünü şöyle özetledi; "demokrasi ve Türk kamuoyunun duyarlılıklarıyla ABD'yi destekleme ve ulusal güvenlik çıkarımızı koruma arasında uzlaşma sağlamak."

Erdoğan'ın "rolü", bir ülkenin başbakanının değil, ABD'nin sömürge valisinin "rolü" olabilir ancak. Sömürge bir ülkenin çıkarı ABD çıkarlarıyla uyum içinde olamaz. Bunu gizlemek için "milli çıkarlarımız" diye Amerikancılık kamufle edilir. AKP'nin rolünün de bu olduğu Irak'ta kanıtlandı. Uşaklık yetmedi, Tayyip kendini yeniden ABD'ye kanıtlamaya çalışıyor.

Kim, Kimin İçin “Terörist”?

Almanya ile yapılan “teröre karşı işbirliği” anlaşmasında Milli Görüş’ün de yer alması üzerine geçen sayımızda, terör demagojisinin çivisinin çıktığının yeni bir kanıtı olarak “Milli Görüş de terör listesine alınır...” demiştik.

Tartışma sürüyor. Bu kez AKP, kendi tabanına mesaj vermek için Dışişleri Bakanlığı eliyle Milli Görüş’ün devlet protokolü içinde yer almasını, yurtdışındaki elçiliklerin Milli Görüş ve Fetullah Gülen kuruluşları ile ilişki içinde bulunmasını isteyen bir genelge yayınlattı.

“Terör”ü Kim, Neye Göre Tanımlıyor?

Genelkurmay genelgeden “rahatsız olduğunu” açık olarak dile getirdi. Çünkü, hem Milli Görüş hem de Fetullah Gülen Türkiye devleti için “sakıncalı, şeriatçı” örgütlenmelerdi ve “devletin takip altında tuttuğu” örgütlenmelerdi.

Aynı şekilde Milli Görüş, Almanya için de “Almanya’nın hür ve demokratik düzeniyle ters düşen, bu yüzden de Alman devleti tarafından gözetim altında tutulması gereken” (Alman Anayasayı Koruma Örgütü raporundan) bir örgütlenmedir.

AKP içinse her iki örgütlenme de devlet protokolünde yer alabilecek, yurtdışındaki Türkiye-lileri devletle bütünleştirecek örgütlenmeler. AKP’nin “biz teröre bulaşmamış örgütlenmeleri kastettik” diye çelişkiyi gizlemeye yönelik manevraları anlamsızdır. Senin “terör” dediğinle ilgiliyse zaten sorun hukuksal alana girer, yasalar nezdinde “suçludur”.

İşte size, “terör”ün nasıl çıkarlara, subjektif tanımlara göre şekillenen bir olgu olduğunun bir örneği daha. Peki nasıl çözülecek bu çelişki? AKP için meşru olan, Genelkurmay için “terörist, şeriatçı”!

Çözemezsiniz! Elinde gücü bulunduran, düzenine muhalif olana “terörist” diyor ve her türlü terör yöntemini kullanarak yoketmeye girişiyor. Öyle ki, bu durum aynı devlet yapısı içinde bulunan kurumlar arasında dahi farklı tanımlamalara neden oluyor. Tamamen niyetlere, tercihe bağlı bir tanımlama. Dünyaya baktığımızda da aynı tablo karşımızda.

Amerika için Suriye, Irak, Kuzey Kore, Küba... ve Amerikancı dünya düzenine karşı şu veya bu biçimde mücadele eden herkes “terörist”,

İsrail için Filistinlilerin tümü “terörist”, Rusya için Çeçenistan’ın bağımsızlığını isteyenler “terörist”, uyuşturucu kartellerinin Amerikancı Kolombiya hükümeti için FARC terörist, oligarşi için “şeriatçı örgütler”, DHKP-C ve KADEK terörist!... Listeyi uzatın uzatabildiğiniz kadar.

Peki neye göre ve neden “terörist”?

Cevap belli aslında; “ben öyle istiyorum, çünkü ben her türlü şiddeti, gayri-meşru yolu kullanarak düzenime muhalif olanı katledeceğim, yokedeceğim, sindireceğim...” ABD’si, NATO’su, Avrupa’sı, oligarşisi, “sen benim isteğim gibi olmuyor musun, benim emirlerimi yerine getirmiyor musun, o zaman teröristsin” deyip bombalıyor, yakıyor, yıkıyor, katlediyor....

“Muhalif” Ama, ABD Gibi Düşünüyor

Egemen güçler açısından artık bu keyfilik anılaşmıştır. Filistin, Irak, Suriye örnekleri, Amerika’nın imparatorluk saldırıları “terör” demagojisinin bir anlamda çöküşünün de ilanı olmuştur. Dün, devrimcilerin ısrarla anlattığını bugün bütün dünya görmekte, tanık olmaktadır. Emperyalizmin, oligarşilerin “terör” dediklerinin milyonlarca halk için meşru güçler olduğunu kendi deneyleriyle bilmektedir.

Hal buyken, “terör” demagojisinin sahibi Amerika’nın işgallerini eleştirenlerin aslında beyinlerinin hala Amerika tarafından nasıl yönlendirildiğini görüyoruz.

“İşgal, savaşlar, hukuk tanımazlık, aşağılama geleceğin teröristlerini yetiştiriyor, terörün zemini güçlendiriliyor” deniliyor. “Terörün kaynağını teröre karşı harekete geçtiklerini söyleyenlerin ürettiği” üzerine tahliller yapılıyor. Bir yandan “terörün en etkili kaynağı” olarak açlığın, adaletsizliğin dünya tablosu anlatılıyor, öte yandan bu tabloyu değiştirmek isteyen hareketlere “terör” deniliyor.

Açık ki, burada niyet ne olursa olsun Amerikan tanımlarıyla, onun literatürüyle, onun beyniyle düşünme ve konuşma vardır. İşgale karşı her türlü direnişi yaşama geçirmek neden terör olsun? Açlığı yaratanlar milyarlarca insan üzerinde terör estirirken, adaletli bir dünya düzeni yaratmak isteyenler neden terörist olsunlar? Amerika modern silahlarıyla saldırıyor, halklar bedenleriyle, inançlarıyla direniyor. Halkların direnişine, “her türlü şiddete karşı olmak” adına karşı çıkmakla, Amerika’nın, oligarşinin muhaliflerine terörist demesi arasında özde bir fark yoktur.

Sayı 58

19

27 Nisan 2003

TC Bakanı Mı, Amerikan Elçisi Mi?

“Irak’a Komşu Ülkeler Toplantısı”nda AKP, Amerika adına Suriye ve İran’ı tehdit etti, işbirlikçilikte Kuveyt ile yarıştı.

Irak’a komşu ülkeler toplandı ve toplantı sonucunda bir bildiri yayınlandı. İşgalci Amerika için bildirinin kıymeti harbiyesinin olmayacağı açık, ancak bu toplantı sayesinde bir kez daha görüldü ki, Türkiye bölgede Amerika adına ülkeleri tehdit eden bir güçtür.

Önce toplantıdan bazı ayrıntılara bakalım.

Toplantı arasında Dışişleri Bakanı Abdullah Gül, Suriye Dışişleri Bakanı Faruk el-Şara’ya, sanki Amerikan istihbarat örgütünün bir ajanı gibi, “Saddam nerede olabilir” diye soruyor.

Yine Faruk el-Şara ve İran Dışişleri Bakanı Kemal Harrazi ile yaptığı görüşmelerde Gül, sanki Amerika’yı tehdit eden onlarmış gibi, “gerginlik yaratmayın” mesajı veriyor.

İran ve Suriye tarafından hazırlanan sonuç bildirgesi taslağında yer alan Amerika’nın işgaline karşı “sert” ifadeler ve Suriye’nin tehdit edilmesi kınanması yönündeki ifadeler Abdullah Gül tarafından “yumuşatılıyor”. Gül, Türkiye’ye dönüşteki açıklamasında bunu matah bir şeymiş gibi savunup, “O cümlelerin faydalı olmadığı kanaatinde olduğumuz için değiştirttik” diyor. İşgali, halkların tehdit edilmesini savunduğunu itiraf ediyor Gül. AKP’ye göre Amerika’ya direnilmeli, tehdit varsa, hemen boyun eğilmeli.

Toplantıdan son not; **Türkiye ve Kuveyt dışındaki ülkeler**, işgalci güçlerin Irak topraklarından çekilmesini istiyor, sadece ikisi “Irak’ın yeniden inşası, toprak bütünlüğü” bahanesiyle işgalin sürmesini savunuyor.

Kuveyt ve Türkiye İşbirlikçilikte Yanyana

Irak işgalinin merkez üssü durumundaki Kuveyt’in nasıl bir işbirlikçi olduğunu anlatmayacağız. Biliniyor. Türkiye, öteden beri işbirlikçiliği bilinen Suudi Arabistan’ı bile geride bırakarak Kuveyt ile yanyana duruyor toplantıda. Yukarıdaki ayrıntılara bakan birisi şu soruyu hemen sormuyorsa o da Amerikancı demektir;

Bu toplantıya Abdullah Gül, kimin adına katıldı? Türkiye adına mı, Amerika adına mı?

Amerika bu toplantıya “Ortadoğu’da sorumlu bakanı”nı gönderse, onun da yapacağı Gül’ün yaptıklarından öte olamazdı. İsrail-Türkiye-Ame-

rika katliam ortaklığı her platformda Ortadoğu halklarına karşı düşmanlığını göstermeye devam ediyor.

Biraz daha geriye giderek, Ortadoğu’da “barış girişimleri... İstanbul toplantıları...” adına yapılan girişimleri hatırlayalım.

O zaman da AKP iktidarı hem halka “barış için elimizden geleni yapıyoruz” derken, öte yandan Irak’a “teslim olmasını” telkin ediyor, tüm ayrıntıları ile toplantı ve görüşmelerin Amerika’nın onayı ve bilgisi dahilinde yaptığını açıkça anlatıyordu.

Suudi Arabistan’ın Riyad kentinde 18 Nisan günü yapılan son toplantıda da AKP ne yapıyorsa “barış” adına yapıyor. Suriye’yi, İran’ı Amerika adına tehdit ediyor, “herkes aklını başına almalı” diyor. Bildirilene müdahaleyi “büyük Türkiye” olduğu için yapmıyor elbette, arkasında Amerikan füzelerinin, tanklarının gücüyle konuşuyor. Amerikan işgaliyle bölge halklarını tehdit ediyor.

AKP, Amerika’nın Hükümetidir

Onurlu bir ülkenin, bağımsız bir ülkenin bakanı olarak konuşamıyor Abdullah Gül.

Böyle bir ülkenin bakanı bırakın bildiriye yumuşatmayı, işgale karşı bütün bölge halklarını direnmeye, birleşmeye çağırır. İşgal yasadışıdır,

Tayyip Erdoğan’ın Amerikan hayranlığının son örneği “başkanlık sistemi” tartışmalarında ortaya çıktı: **“Benim için ideal olan Amerikan modelidir”** diyor Erdoğan. Amerika, müslüman ülkeler için işbirlikçi Türkiye rejimini örnek diye sunuyor, işbirlikçi de kendine örnek diye Amerika’yı alıyor. Bağımsız, bu ülkeye özgü olanı düşünmek akıllarından bile geçmez. Haydi bu geçmiyor, “müslüman muhafazakar” olarak bir başka müslüman ülkeyi de model almıyor. Kiblesi Amerika’dan başka bir yere dönmüyor Amerikancı iktidarın.

Irak'ta Katliamı, İşgali Değil, "Piyasa"yı Görenlerin Ahlakı, Düşüncesi Yoktur

Irak, Amerika ve en genelde emperyalist sistem açısından sadece bir pazardır. Orada halkları değil, sadece pazarı görür kapitalizm. Bunun için tekeller birbiriyle de çatışma içindedir. Bu, bütün yoksul ülkelere bakışının en basit ve özet ifadesidir. "İnsanilik... demokrasi... özgürlük..." gibi demagojiler sadece bu bakışın kılıflarından ibarettir.

Katledilen Irak halkı için "üzüldüğünü" söyleyen Tayyip Erdoğan da Irak'ta "piyasa"yı görenlerden. Ama gelişmiş bir kapitalist olarak da değil, işgalciye özenen, onun önüne atacağı payı dört gözle bekleyen bir taşeron olarak.

Bayındırlık Bakanı **Zeki Ergezen**, Irak'ın yeniden yapılandırılması konusunda, haklı olarak **"Bir ülkeyi yıkıp yıkan insanların yeniden yapılandırma çalışmasına katılmayı içime sindiremiyorum, bu kanlı para"** dedi ve TÜSİÜD'cular, taşeron inşaat şirketleri ayağa kalktı.

Erdoğan "düzeltmeyi" bizzat patronlar önünde yaptı.

Ankara Sanayi Odası'nın toplantısında patronlar ve kamuoyu önünde kendi bakanını azarlayan ilk başbakan olarak tarihe geçti. Patronların çıkarlarını korumakta nasıl pervasız olduğunu da bir kez daha gösterdi bu arada.

Ergezen, "duygusal konuşmuş" idi, "asla hükümetin düşüncesi olamaz" idi böyle bir şey. Zaten AKP için **"ahlaki öncelikler"** ile **"siyasi öncelikler"** arasında dağlar kadar uçurum da vardı. Öyleyse hükümetin düşüncesi Erdoğan'ın söylediği gibi olmalıydı;

"Kesinlikle şu anda da Irak piyasasında biz yerimizi her yönüyle alacağız"

Kan denizine dönmüş bir piyasa!

Yerlebir edilmiş bir piyasa!

Hukuk, bağımsızlık çığnenerek yaratılmış piyasa!

Binlerce müslüman halkı katledilmiş bir piyasa!

Sırtlanlardan arta kalanıdeşelenmek için dört dönen bir akbaba ile Erdoğan'ın sergilediği ahlaki düşünlük arasında bir fark var mı?

AKP'nin ahlakı, düşüncesi en özet haliyle "Irak piyasası"nda sergilenmeye devam ediyor!

sona erdirilmezse tüm halklar olarak Amerika'ya karşı savaşıcağız, der.

Bunu yapamıyor AKP. Çünkü o Amerika'nın iktidarı, Amerika'nın önüne atacağı kemikle yetinen sadık bir uşak. Amerikancılık, "reel politikanın" gereği olmanın ötesinde AKP'nin gerçek ideolojisinin temellerini, varlık nedenini oluşturuyor, derin Amerikan hayranlığından besleniyor, on yıllara dayanan Amerikancı iktidarlara geleneğini kesintisiz olarak sürdürüyor.

İşgalciye Destek Bölüğü

Amerika'nın isteğiyle Irak'a asker göndermeye hazır olduklarını açıkladı AKP iktidarı. Benzer bir açıklama da Genelkurmay'dan geldi. Tabii, bütün kişiliksiz işbirlikçiler, kiralık katiller gibi **"para verilirse"** demeyi de ihmal etmediler.

Peki ne işe yarayacak Türkiye Cumhuriyeti'nin askerleri; **"terörle mücadelede en başarılı ülke olarak"** tecrübelerini mi aktaracak katil Conilere? Onların katliamcılıkta daha almasını bildiğine dünya tanıktır.

O zaman ne iş yapacak?

Yapacağı işin askeri olmaktan öte siyasi olacağı açık: **"Müslüman bir ülke olarak"** Amerikan işgalini meşrulaştırma görevini yerine getirecek.

Açıkça işgalciye, işgale destek bölümü göndermeye hazırlanıyor AKP iktidarı.

BM kararı bile olmayan, dünyanın gayri meşru ilan ettiği, hukuksuz bir işgale destek bölümü ile oligarşi Kore'den, Bosna'ya, Afganistan'a kadar emperyalizmin ucuz askeri olma işini de sürdürmüş olacak. Özgürlük için savaşan Kore'ye asker gönderme onursuzluğu Menderes'in olmuştur, işgal altındaki Irak halkının direnişlerinin karşısına "müslüman bir ülkenin askeri olarak" dikilme onursuzluğu da AKP iktidarının olacak.

"Büyük Devlet" Masalının Sonu

Oligarşinin yetkililerinin her "büyük devlet" deyişinde dünya alay ediyor. Amerika karşısında el pençe divan, AB kapılarında dilenci, IMF karşısında "olur efendim"ci bir ülkede hala "büyük devlet" masalını anlatmaya devam edenler tam bir yalancı ve utanmazdırlar. Hala Osmanlı imparatorluğu hayalleri kurarak, **"Amerika dünyada lider, Türkiye bölgede"** teraneleri anlatıyor iktidar. Geçin bu masalları, kimse yutmuyor artık lider ülke yalanlarını.

Hem büyük devletler hem de bugünlerde "Türkiye'nin stratejik öneminin azalacağından" panikle-meye başladılar.

Madem büyüksün, senin önemini kim nasıl azaltabilir?!

Azgın bir Amerikancı basın; "Bir bu eksikti; İncirlik Üssü Erbil'e taşınıyor" diye manşet atmış. Öyle ya, onyıllardır bölge halklarına ölüm yağdıran üssün öneminin azalması bir uşak için büyük bir kabus.

"Stratejik önem" ne olduğunu geçtiğimiz haftaki dergimizde anlatmıştık; Bu önem Amerika'nın çıkarlarından öte bir şey değildir.

Irak'a askeri üs kurma hazırlıkları, Afganistan işgali ile Ortaasya ve Kafkaslar'da el edilen üsler, bir yanıla Türkiye'nin Amerika açısından öneminin azalma sürecine girdiğinin işaretleridir. Ama bu önem henüz azalmış değildir. Amerika alternatiflerini hazırlamaya devam ediyor, bu bir süreç sorunudur. Ancak oligarşi boş yere panikliyor, kendini kullanırmak isteyene, emperyalistler mutlaka yeni görevler verirler, yeter ki, siz "sadık müttefiklik" adı altında iyi bir işbirlikçi olmakta kararlı olun!

AKP, bu konudaki kararlılığını hiçbir konuda olmadığı kadar sergiliyor. Bizden isteyin yeter ki, diye Amerika'ya yalvar yakar olan bir sadık işbirlikçinin ruh hali içindeler.

Müslümanlıkla ilgisi olmadıklarını ise artık söylemeye bile gerek görmüyoruz, o artık Amerikancılıklarının teşhiri ile birlikte herkesçe bilinen, tescillenmiş bir olgu halini aldı.

Tekelci Burjuvazinin Irak İşgalinde Dökülen Sırmaları

Bir zamanlar onlara büyük payeler biçenler vardı; demokrasi paketleri yayınlar, insan hakları ve demokratikleşme nutukları kaale alınırdı. Irak işgalinin öncesinden bugünlere yaşanan süreç TÜSİAD nezdinde işbirlikçi tekelci burjuvazinin bütün sırmalarının dökülmesine neden oldu. Tüm çıplaklığı ile, tarihsel, siyasal ve sınıfsal gerçeklikleri ile karşımızdalar.

Patronlar yorumlara gerek bırakmadan, ne kadar katliamcı olduklarını, dolar için Türkiye'yi gözü kapalı yakabileceklerini herkese gösterdiler.

İşgalcilerin yanında olmamız gerektiğini ilk açıktan söyleyen onlar oldu. Bir ajan örgütlenmesi gibi, Amerikan elçileri ile yalılarda toplantılar yaptılar, kulis faaliyetleri yürüttüler, hükümetin kararında etkili olmak için güçlerini kullandılar. Rahmi Koç'un, "Mutlaka ABD'nin yanında yer alalım... En başından itibaren ABD'nin yanında olmalıyız çünkü Amerika bütün dünyaya bizim tarafımızdasınız ya da değilsiniz" dedi. Bizim başka alternatifimiz yok" sözleri, Sabancı'nın hükümet tezkeresinin geçmemesi sonrasında "talih kuşunu kaçırdık" sözleri, yine TÜSİAD sözcülerinden Ertuğrul Özkök'ün tefrikaya dönüşen yazıları... gerçeği açık eden itirafların ilk akla gelenleridir sadece.

Tekelci burjuvazinin sınıf karakteridir; çıkarları için on milyonların katledilmesi, ülkelerin işgal edilmesi, halkların iradelerinin yokedilmesi umurlarında değildir. İki dünya savaşı, onlarca cunta, milyonlarca insanın akıtılan kanı, işgaller dünya üzerinde hep onların iktidarı olsun diye olmamış mıydı zaten?!

Ülkemizde TÜSİAD'da temsil edilen işbirlikçi tekellerin, Irak işgalinden ciddi bir çıkar elde edebilmeleri mümkün mü; değil. Onlar ancak emperyalist tekellerin vereceği taşeronluk görevinden ne düşerse onu alırlar. Bir de ortaklık yaptıkları, temsilcisi oldukları tekellerle birlikte çıkarlar elde ederler. Ama sorun tek başına onların somut olarak ne elde edeceği sorunu da değildir. Bütün dünyanın kapitalist zincirin halkaları, yani pazarları haline gelmesi sorunudur. Böyle olduğunda mutlaka o pazardan şu veya bu oranda pay alacaklarını bilirler. Kapitalist sistem önündeki engellerin temizlenmesi, hangi yolla olursa olsun işlerine gelir.

Ülkemizdeki katliamları, baskıları, cuntaları desteklemeleri de bu yüzdendir. Halkların mücadelesi ne kadar gerilerse onlar o kadar rahat ederler. Bu geriletmenin hangi yöntemle olacağı ise onları ilgilendirmez. O iş, iktidarlara, orduya, polise düşer.

Tekelci burjuvazi Irak işgali süresince kendini anlattı ve anlatmaya devam ediyor. Acaba herkes anladı mı, gördü mü? Acaba TÜSİAD'ın ilericiliği teorilerinin sahipleri de gördü mü, tekelci burjuvazi gerçeğini. Sanmıyoruz. Çünkü, "Kürt sorunu"nun çözümünü TÜSİAD'dan bekleyenler, şimdi Amerika'dan bekleyerek aynı çizgiyi daha da ileri taşıyorlar, keza TÜSİAD'ın paketlerinden demokrasi çıkacağını zannedenler de, aynı demokrasinin bu kez AB'nin paketlerinden çıkacağını beklemekten yorgun düştüler!

S. Sabancı

R. Koç

B. Eczacıbaşı

A. Doğan

M. Karamehmet

T. Özilhan

Çocuklarımızı Aldatıyorlar!

Ütanmıyorlar. Yüzleri kızarmıyor. Onyıllardır halkı aldatmaya çalıştıkları gibi, saflığın simgesi çocuklarımızın karşısında da yüzleri kızarmadan yalanlar söylüyorlar.

“23 Nisan Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı” sözlerinin kendisi bile, yalan!

Ne ulusal egemenlik kalmış, ne çocuklarımızın bayram yapacak hali. Ama arsızlar.

Egemenliğin bu kadar yerlerde süründüğü bir dönemde, egemenlik nutukları atıyorlar kameralar karşısında. Daha dün, Suriye’ye gideceğiz deyip, ertesi gün ABD’nin uyarısı üzerine o geziden vazgeçen kendileri değilmiş gibi; ABD’nin vereceği 1 milyar dolar için adeta yalvar yakar olan onlar değilmiş gibi; IMF talimatlarını uygulayan onlar değilmiş gibi; Irak işgalinde ABD’nin yanında yer alan onlar değilmiş gibi; Kıbrıs Rum kesimini tek başına AB’ye alırlarsa bunu ilhak nedeni sayarız deyip sonra dediğini yapamayan kendileri değilmiş gibi; Kuzey Irak’ta güya kırmızı çizgiler çekip o çizgiler paspas yapıldığı halde kılını bile kıpırdatamayan kendileri değilmiş gibi...

Bir belediye başkanı binlerce çocuğu Anıtkabir’e götürüp Atatürk’ün huzuruna çıkarıyor. Peki hiç yüzleri kızarmıyor mu orada? Ne diyecekler çocuklara? *“Bakın burada kabrini gördüğünüz kişinin zamanında şöyle şöyle bir ulusal kurtuluş savaşı verildi... sonra...”*

Evet, sonra?

Sonra, nasıl ekonomisinden siyasetine, ordu-sundan kültürüne, ülkeyi nasıl Amerika’ya bağımlı hale getirdiklerini anlatacaklar mı? Bugün Amerika’nın, Avrupa’nın önünde nasıl aşağılandıklarını, nasıl yalvar yakar olduklarını anlatacaklar mı?

Anlatmazlar sevgili çocuklarımız, anlatmazlar.

Türkiye gerçeğini anlatmazlar size. Ülkemizi nasıl Amerika’nın uydusu yaptıklarını anlatmazlar.

Halkı nasıl soyduklarını anlatmazlar.

Kendi halklarına karşı nasıl zulüm uyguladıklarını, ilkokul çağındaki arkadaşlarınızı bile işkencehanelere aldıklarını anlatmazlar.

Nutuklarda yalan söylerler size. Ders kitaplarında yalan söylerler.

Gerçeği söylemeye kalkan öğretmenleriniz olursa, onlara sürüm sürüm süründürürler.

Ülkemiz bağımsız değilken, size bağımsız bir ülke olduğumuz söylenir. Ülkemizde demokrasi değil, faşizm varken, size “demokrasıyla yönetilen bir ülke” olduğumuz öğretilir. Tüm toplum, zenginler ve fakirler, ezenler ve ezilenler diye ikiye ayrılmışken, size “sınıfsız, imtiyazsız bir kitle” olduğumuz öğretilir. Halkımızın çok büyük bölümü açlık yoksulluk içindeyken çok küçük bir azınlığın lüks içinde yaşadığı gizlenir, adaletsizlik gizlenir, eşitsizlik gizlenir.

Herşeyi rağmen, sizin çocuk gözlerinizin, genç gözlerinizin gördüğü gerçekler karşısında da, “başka türlü olamayacağı”, bu düzenin kurallarına uymanız gerektiği, bu devlete itaat etmeniz gerektiği öğretilir.

Çünkü sizlerin de, size her 23 Nisan’da “egemenlik” nutukları atan yalancıların kendileri Amerikancı, işbirlikçi olmanız, itaatkar, boyun eğen olmanız isteniyor.

Sevgili çocuklarımız, sevgili gençlerimiz, onların istediği gibi olmayın!

Bu yalancıların sözlerine kulak asmayın.

Karşınıza geçip nutuk atan düzen politikacılarının, valilerin, kaymakamların, generallerin, milli eğitim müdürlerinin her sözünün yalan olduğunu bilin.

Bilin ki, onlar ne söylüyorsa, tersi doğru, tersi geçerlidir.

Onların istediği gibi, itaatkar olmayın; isyan-kar olun.

Onların istediği gibi, her söylenene inananlar değil, soran, araştıran çocuklar olun. Soru sormayı öğrenin. Gerçeğe ulaşmanın yolunu öğrenin.

Sevgili çocuklarımız;

Bu ülkede milyonlarca kardeşiniz, yeterince beslenemiyor. Halen bu ülkeyi yönetenlerin adaletsiz, ahlaksız politikaları nedeniyledir.

Sayı 58

23

27 Nisan 2003

Bu ülkede, milyonlarca kardeşiniz, ilk okuldan sonrasını okuyamıyor. Bu ülkeyi yönetenlerin adaletsiz düzeni nedeniyle.

Milyonlarca kardeşiniz, daha 5-6 yaşlarından itibaren tamirhanelerde, konfeksiyon atölyelerinde veya sokaklarda çalışmak zorunda kalıyor.

Böyle bir ülkede çocuk olmanın mutluluğunu, huzurunu yaşamak bile mümkün değildir. Milyonlarca kardeşiniz bu huzurdan, mutluluktan, en temel güvencelerden yoksundur.

“Büyüyünce ne olacaksınız?” diyenlere deyin ki; **“Ben bu adaletsizlikleri, eşitsizlikleri düzelteceğim. Bunun için ne gerekiyorsa, onu yapacağım, ondan olacağım.”**

Deyin ki; **“zengin fakir ayrımını ortadan kaldıracam! Hiç bir çocuğun ülkemizde mutsuz olmaması için çalışacağım!”**

Sevgili çocuklarımız, yarının gençleri;

Kulak asmayın 23 Nisan’ın bayatlamış nutuklarına.

Bağımsız değil ülkemiz. Bağımsız ve demokratik bir ülke, ancak anneler, babalar, çocuklar, yaşlılar ve gençler, hep birlikte mücadele edersek yaratılır.

Sevgili çocuklar, biz devrimciler, işte böyle bir ülke yaratmak için mücadele ediyoruz.

Bayatlamış 23 Nisan nutuklarında yalan söyleyenlerin bizim hakkımızda söylediklerine de inanmayın. Biz, güzel ülkemizde, güzel yarınlara ulaşmak için mücadele edenleriz. Çocuklarımıza, gençlerimize, yaşlılarımıza, hep birlikte vereceğimiz mücadeleye, gerçek bayramlar armağan edeceğiz.

Haklar ve Özgürlükler Cephesi

Oligarşi “Yeni Kuvayi Milliye Yasası” Çıkartıyor Devrimcileri Katledenler, İşgale Karşı Direnemez

Oligarşi Irak işgalinin ardından, “Yeni Kuvayi Milliye Yasası” çıkartıyor! Varolan yasadaki değişikliklerle direnişe katılacakların yaş sınırını genişletiyor. Daha küçük yaşta olanlardan daha yaşlı olanlara kadar herkes ülke savunmasından “yükümlü olacak”mış.

Halkın işgale karşı direnişi yasalarla, “yükümlü kılma”larla, emir talimatla olmaz. Halkın çıkarlarını temsil eden, onun içinde örgütlenenler böyle bir direniş dinamiğini harekete geçirebilir. Ancak oligarşi böyle bir direniş tehlike mi görüyor? “Stratejik müttefikleri”nin Irak gibi, Suriye’den, İran’dan sonra Türkiye’yi hedef alabileceği ihtimalini mi hesaplıyorlar, ee o zaman bu nasıl müttefiklik?

Bir halk, bir ulus nasıl direnir? Siz değil misiniz **“Bağımsız Türkiye”** diye haykırırları katleden, F tiplerine atan? Bağımsızlık şiarını hayatları pahasına onyıllardır savunanları katledenler, bağımsızlığı yokedenler siz değil misiniz? Ülkeyi haraç mezat satanlar, işgale karşı direnmesi için dayanaacağı vatanseverlikten yoksundurlar. Olmasalar, 1950’lerden bu yana emperyalizmin gizli işgalini, Ordusu, bürokrasisi, partileri ile kendi elleriyle inşaa etmezlerdi.

Ülkemiz bir gün öyle bir işgal yaşayacak olursa, siz direnmezsiniz, siz Irak’ın Ahmet Çelebisi, Afganistan’ın Karzai’leri olursunuz. “Duygusal olmamak” bunu gerektirir, “akıllı olmak” işgalciyle masaya oturmayı gerektirir, “reel politika” dediğiniz bu değil midir? Kiminle, nasıl direneceksiniz; yasa gücüyle mi, yoksa **“hiçbir şey için ölmeye değmez... hayat kutsaldır”** düşüncesiyle, **“her koyun kendi bacağından asılır”** felsefesiyle eğittiğiniz insanlar mı?

Kapitalizmin yarattığı insan tipi, aynı zamanda kendi açmazıdır. Amerika devasa teknolojiyle bu zayıflığını bir noktaya kadar gizleyebiliyor. Ancak ciddi bir halk direnişi karşısında o teknolojinin de peş para etmeyeceği en iyi Filistin’den biliniyor. Mermilerini bile Amerika’dan alan oligarşi hangi teknoloji ile kapatacak bu güçsüzlüğü?

Haydi bunları geçtik, oligarşi “Yeni Kuva-i Milliye Yasası” ile halk içinde direniş örgütlenmeleri, yeni bir Kuvva-i Milliye yaratabilir mi? Bir takım örgütlenmeler yaratır, ama bunlar, büyük bir vatanseverlikle donatılmış direniş örgütlenmeleri asla olamaz. Vatanseverliği geliştirmek oligarşinin kendi iktidarı için de tehliktir. Gerçek vatanseverlik, bir gün döner ve işbirlikçiyi de vurur. Olas olsa karşı-devrimci teritoryal birlikleri örgütleyebilir. Adı ne olursa olsun, devrimcilere karşı kontra faaliyeti için kullanır. Sivil savunma, seferberlik tatbikatlarında bile, emperyalist işgalcilere karşı savaşmanın değil, “anarşi ve teröre, bölücülük” demagogileri altında devrimci mücadeleye karşı kontracılığın eğitimini vermiyor mu?... Bu yasa da yeni kontrgerilla örgütlenme yasası olur.

EMPERYALİST ZULÜM

imparatorluklar da yıkılır

Kirli defterden iki sayfa

Emperyalizm, demokrasıcılık oyunu oynayacağı zaman, işlediği suçların üzerinden onlarca yıllık geçtikten sonra “ben şu ülkede şöyle katliam yapmıştım” diye açıklar bazen. Tabii bunun için, dünya konjonktürünün müsait olması, yani açıkladıklarının siyasal bir sonuç yaratmayacağından emin olması gerekir. Açıkladıkları gerçeğin milyonda biridir ancak. Bütün emperyalistlerin defterleri kara sayfalarla, kanlı yapraklarla doludur. En son aydınlanan sayfalardan biri İngiltere’ninki.

İngiltere’nin en üst düzeydeki polis görevlisi Londra Emniyet Müdürü Sir John Stevens, hazırladığı bir raporla, İrlandalı yurtseverlere karşı işbirlikçi Protestan kontra örgütleriyle İngiliz işgal güçlerinin işbirliği yaptığını açıkladı. İRA davalarına giren bir avukat ve bir öğrencinin öldürülmesi örneğinden hareketle hazırlanan rapor, aslında yıllardır bilinen gerçeğin resmi ağızdan itirafından öte bir anlam taşımıyor. Onlarca İRA militanının, İrlandalı yurtseverin kanı bu ittifaklarla akıtıldı. Yüzyıl öncesinden bu yana İngiliz işgalcilerine karşı direnen yurtseverlere her türlü gayri meşru yol ve yöntemler kullanılarak zulüm uygulanıyor. İşgaller dünyanın hiçbir yerinde, hiçbir zamanda, zulüm olmadan, işbirlikçiler ve kontra örgütleri kullanılmadan sürdürülemez.

Irak’ı işgalle tepki sırmaları dökülen İngilizler, şimdi bu tür olaylarla demokrasi şovu yapıyor. Yok ordu içinde “gizli bir birim” imiş; oligarşinin Susurluk’u açıklaması gibi bir uydurmaca. İnanırsanız tabii!

Bir başka defter de, tarihin en kanlı sayfalarından bir ayrıntı. Amerika’nın **Vietnam’da** kullandığı kimyasal gazlara ilişkin.

Profesör James Deuver tarafından askeri kayıtlar üzerinde yapılan incelemelere göre; “**Yaprak dökücü**” spreyle Vietnam savaşı sırasında daha önce düşünüldüğü gibi 70 milyon litre değil, 100 milyon litre kullanıldığı ortaya çıktı. Ormanların seyrekleştirilmesinde kullanılan bu maddenin yiyecek zincirine karışarak milyonlarca insanı etkilediği belgelendi.

Profesör Deuver, açıklamasında, kansere neden olan dioksin maddenin milyonlarca Vietnamlı’yı ve Amerikan askerlerini etkilediği ifade edilerek “*daha önce tahmin edilenin iki katı dioksin kullanılmış*” dedi. Ayrıca yakın zamanlarda yapılan bir araştırma da Vietnamlıların bedeninde **normalin 200 katı dioksin** olduğunu ortaya koydu. Vietnam’da kullanılan tonlarca kimyasal silahtan dolayı hala sakat doğumlar ve kanser vakaları meydana geliyor.

Amerika Vietnam işgali boyunca, Tabun, Sarin, CS gazı, Soman, Agent Orange gibi kimyasal gazları halkın üzerine atarak denemiş, sadece 23 bin 607 dönümlük bir arazi üzerine Agent Orange gazı atılması sonucu ağaçlar, bitki örtüsü yok edilmişti. Bütün bir savaş boyunca kullanılan her türlü bombaların miktarı ise 2. Dünya Savaşı’nda kullanılan tüm bombalardan daha fazla idi. Hesaba göre, her bir Vietnamlı başına düşen bomba 150 kilo idi.

İki örneğin yeniden hatırlattığı; Emperyalizm katliam, zulüm ve her türlü kirli, kanlı işin adıdır, çıkarları için yoketmeyeceği şey, kullanmayacağı yöntem yoktur!

‘Terör’ Demagojisi Baskının Gerekçesi

11 Eylül’ün ardından ABD ve Avrupa’da başlayan “terör yasaları” ile hak ve özgürlüklerin kısıtlanması Almanya ile sürüyor.

Almanya’da, Naziler için çıkarılan ancak ‘70’lerden bu yana devrimcilere karşı uygulanan ve terörizm maddesi olarak bilinen **129a maddesinde** yapılan değişikliklerle cezalar ağırlaştırılıyor. Tasarıya göre, bu maddeden yargılananlara 15 yıla kadar hapis cezası verilebilecek. Federal Adalet Bakanını yeni düzenlemenin “uluslararası terörizmle mücadelede daha etkin bir hale getirilmesini sağlayacağını” söylerken, tasarının altında “sol” partilerden kurulu hükümetin imzası var; SPD ve Yeşiller. Onlar da tasarının “Avrupa Birliği standartlarına ulaşılacağını” savundu.

- “Uluslararası terörizmle mücadele” denildiğinde yakıp yıkılan, işgal edilen Afganistan ve Irak’a bakmak yeterli. Terör demagojisinde ABD’den farkları yoktur.

- Kapitalist düzeni savunan, tekellerin iktidarında yeralan “sol” ve yeşillerin böyle bir tasarımı hazırlaması da anlaşılabilir. Onlar emperyalist demokrasinin resmini çiziyorlar. Her şey AB’ye uyum değil mi; bu konuda faşist oligarşi ile ne kadar da benzeşiyorlar.

- Ülkemizde demokrasinin AB eliyle geleceğini savunanlar, Avrupa’nın özgürlükler demagojilerine inananlar, tekellerin düzeninde özgürlüğün, demokrasinin sınırlarının çıkarlarının riske girdiği yer olduğunu görmelidirler.

Sayı 58

25

27 Nisan 2003

1 Mayıs;

Kavga günü Kararlılığın tarihi Bedellerle kazanmanın adı

2.
Bölüm

1993-94; Dişe diş kavganın sonucu kazanılan alanlar

1980'lerin sonunda başlayan kavga, devrimcilerin zaferiyle sonuçlandı. Artık alanlar bizimdi, artık 1 Mayıs "yasal"dı!

1 Mayıs'ı salonlara hapsetmeye çalışanlar, 1 Mayıs'ın içini bu kez alanlarda boşaltmaya çalışıyorlardı. 1 Mayıs mücadelesinde o güne kadar hiç gözükmeyen Türk-İş ve DİSK, 1993 1 Mayıs'ında ayrı ayrı miting başvurusu yaptılar. Oligarşinin canına minnetti. Bu fırsatı kaçırmayarak her ikisine de izin verdi. DİSK, Türk-İş'e Abide-i Hürriyet alanında izin verilmiş olmasına rağmen, İstanbul'da ikinci bir alan izni alarak oligarşinin bölme planının aleti oldu.

Oysa daha bir yıl önce, AYNI SALON'da kutlamışlardı 1 Mayıs'ı. DİSK'in sorunu 1 Mayıs değil, rekabetti. Devrimcilerin DİSK mi, Türk-İş mi diye bir tercihi olamazdı. Oligarşinin haftalardır sürdürdüğü "1 Mayıs operasyonları"na ek olarak, bir gece önce İYÖ-DER'li iki öğrenciyi, evlerinde 1 Mayıs pankartı hazırlarken katletmesi de, devrimcilerin alandaki kitleselliğini geriletemedi.

Alanların sahibi bizdik, mücadeleyle kazanmıştık. Bölücülüğe prim veremezdik. Devrimciler Abide-i Hürriyet'te 1 Mayıs'ı kutlarken, bazı gruplar ve Kamu Çalışanları Platformu, oligarşinin provokasyonu ile halkın gücünü bölen DİSK'i tercih ettiler. DİSK'in TÜRK-İŞ'ten "farklı" olduğunu düşünüyorlardı hala.

Bu oyun da sökmemişti. 1993'te bariz şekilde hissedilmeye başlayan kitleselleşme, 1 Mayıs

'94'te sürdü. Yüzbine yakın emekçi toplandı Abide-i Hürriyet'te. On beş yıl sonra, şehitler vererek bu rakama yeniden ulaşılmıştı.

1995-96; Devrimin bayrağı altında onbinleri... Kurşun seslerine kulak tıkayanları gördük!

1995'te 1 Mayıs mitingi için Kadıköy alanına izin verildi. Reformizm, sarı sendikacılık geriliyor, devrim geliyordu. Alanın gösterdiği buydu. Yetmiş bin emekçi var alanda. Ciddi bir 1 Mayıs hırslılığı yapmayan sarı sendikacılar ve reformistler şaşkın. Cephe kortejinde onbeş bin kişi yürüyor. Gerillayı sembolize eden bir grup var kortejde. Bir süre sonra herkesin taklit edeceği bir grup bu. 1995 1 Mayıs'ında Anadolu'nun bir çok ili de, o güne kadar ulaşamayan bir kitlesellik ve coşkuy-la kutladı 1 Mayıs'ı.

Bu gelişmeye oligarşinin cevabı, 1996 1 Mayıs alanlarında sıkacağı kurşun olacaktı.

1996 1 Mayıs sabahında 11 bin polis Kadıköy'ü işgal ediyor. Halkın katılımı yüzünü aşıyor. Cephe korteji önceki yılki kitleselliğini ikiye katlıyor.

Oligarşinin günler öncesinden süren hazırlıklardan ve alandaki işgalinden belli ki, zor bir yürüyüş olacak bu. Nitekim daha toplanma yerindeyken, Hasanpaşa'da ilk kurşun sesleri duyuldu. Polis kitlenin üzerine ateş açtı. Dursun Odabaş ve Hasan Albayrak şehit düştü bu saldırıda. Devrimciler, polis saldırısına direnir, şehitler verirken, son derece çarpıcı bir gelişme yaşandı; legal parti çevreleri, yasalci reformist sol, kurşun seslerini de, slogan seslerini de duymazlıktan geldi. Sendika ağalarının ve polisin icazetinde yaptılar onlar "kutlamalarını"!

Mitingin dağılışıda yeniden saldırdı düşman. Kurtuluş okuru Yalçın Levent katledildi. Polis saldırısına karşı direniş sırasında, devrimci demokrat kitle içinden onaylanamayacak biçimde esnafa yönelik saldırılar da oldu. Ama oligarşinin ve reformizmin ortak diliyle, 1996 1 Mayıs'ından akıllarda sadece bu kaldı. Katliam unutturuldu.

Oligarşi saldırı ve provokasyonlarıyla, solu bölüp parçalamaya çalışıyordu, reformizm de buna

Sayı 58

26

27 Nisan 2003

1 MAYIS '93 ŞEHİTLERİMİZ

UĞUR YAŞAR KILIÇ, ŞENGÜL YILDIRAN

İYÖ-DER'li Şengül ve Uğur, 1 Mayıs'a hazırlanıyorlardı. Uğur katledilmeden bir gün önce okulunda duvarları 1 Mayıs yazılamalarıyla süslemişti. Arkadaşlarına alana götürecekleri pankartları anlatıyordu coşkuy-la.

Ölüm mangaları, 30 Nisan'ı 1 Mayıs'a bağlayan gece onların evini basıp, silahsız, savunmasız durumda katlettiler. Polis, halkın 1 Mayıs'a katılımını, devrimci hareketin alandaki kitleselliğini engellemeyi hesaplıyordu. Yanıldı.

dünden hazırды; sonraki 1 Mayıs'larda bu daha çıplak olarak ortaya çıkacaktı.

1997-98; Polisle ve sendika ağlarıyla işbirliği içinde, alanları kazananları, alanlara sokmamaya çalışan "icazetci sol"un ihanetini yaşadık

1996 1 Mayıs'ındaki devrimci tablo, oligarşi için de, reformizm için de, 1 Mayıs'ları etkisizleştirmeyi kendi doğal görevi sayan devlet sendikacıları için de "korkutucu"ydu. Ne yapıp edip, bu tabloyu engellemelidiler.

Planı 1997 1 Mayıs'ında sahneye koydular.

1997 1 Mayıs'ı Şişli Abide-i Hürriyet Meydanı'ndaydı. Oligarşi ve devlet sendikacıları, devrimcilerin inisiyatifi kırarak, yüzbin sınırını aşmaya yönelen kitleselliği engellemek için seçmişlerdi bu alanı.

Oligarşi günler öncesinden "1 Mayıs'ın huzurlu geçmesi için" toplantı üstüne toplantı yaptı. Devrimciler olmazsa 1 Mayıs "huzurlu" olacaktı. Oligarşiyle MGK sendikacıları işte bu noktada anlaşılabilir. Planın uygulanmasında; asıl sorumluluk Türk-İş, DİSK ve KESK'indir. Reformizm de MGK sendikacılarının 1 Mayıs öncesi devrimcileri dışlayarak yaptığı toplantılara katılmış ve hiçbir "burada olması gereken başkaları da var" deme cesaretini gösterememiş, MGK sendikacılarının çizdiği çerçevenin dışına çıkmamıştır. Oportünizm ise bu süreçte genel olarak politikasız kaldı.

Cephe ve devrimciler işgal altındaki alana giremediler. Ancak 1 Mayıs'a devrimci bir damganın vurulmasını yine de engelleyemedi bu. Oligarşi de, MGK sendikacılığı da, reformizm de devrimcilerin olmadığı bir 1 Mayıs istiyorlardı. Bunu başaramadılar. MGK Sendikacılığını işgal altındaki alanda yalnız bıraktık. Burjuva basına, sendikacılara kadar herkesin gördüğü ve kimilerinin de açıkça kabul ettiği gibi, asıl kitle alanın dışında kaldı. Alanın dışındaki kitlenin büyük çoğunluğu ise Cephe kertejydi.

Oligarşinin 1 Mayıs öncesi tüm baskılarına, provokasyon çabalarına, demagojilerine rağmen onbinler Cephe kertejinde toplandı.

Bir yanda oligarşinin istediği 1 Mayıs vardı. Bir yanda halkın istediği 1 Mayıs. Sılaşma bu temelde oldu. İki 1 Mayıs vardı 1997'de.

1998 1 Mayıs'ı da Şişli Abide-i Hürriyet'teydi. Aynı plan yürürlükteydi yine.

Oligarşinin tüm güçleri seferber oldular 1 Mayıs öncesi. Oligarşi haftalar öncesinden "Size 1 Mayıs'ı yaptırmayacağız" diyerek saldırıya geçti.

1 Mayıs 1997/ ŞİŞLİ

Polis yoğun biçimde gözaltılar yapıyor, burjuva basın demagojilerle, provokatif haberlerle ortalığı bulandırıyor. Amaçları 1 Mayıs'ı devletin 1 Mayıs'ına çevirmekti. Bunun yolu ise devrimcileri, Cephe'yi etkisizleştirmekten geçiyordu. Sendikacılar, reformist sol, Kürt milliyetçiliği hemen hepsi MGK sendikacılığına yedeklendiler.

Kortej sıralaması da öyle düzenlenmişti ki, devrimciler özellikle de Cephe en arkada bırakılarak saldırı hedefi haline getirilmişti. Bunu reformistler de çok açık biçimde gördüler ama sessizce hemfikir oldular.

Öncesinden belli olmuştu ki, yine İki 1 Mayıs olacaktı: MGK'nın 1 Mayıs'ı ve işçi sınıfı ile halkın 1 Mayıs'ı.

ÖDP ve HADEP, bir önceki yıl, alana girmeyecek belli ölçülerde MGK planının dışında kalmış olmalarına rağmen, 98'de bu tavrı da terkederek, MGK'nın 1 Mayıs'ının ortağı oldular.

Polisin beklendiği gibi, alana girmemiş durumdaki Cephe kertejine saldırı. Tüm tehdit ve provokasyonlara rağmen, onbinler vardı yine Cephe kertejinde. Saldırı başladığında miting alanındaki, Bayram Meral'in öncülüğünde bölücüler, yıkıcılar diye küfürlü konuşmalar yapıyor, müzikle eğlenmeye çalışıyorlardı. Ama bunu da tamamlaya-

Sayı 58

27

27 Nisan 2003

1 MAYIS '96 ŞEHİTLERİMİZ

**Dursun Odabaş, Hasan Albayrak,
Yalçın Levent, Akın Rençber**

Ateş altında yürüdü onbinlerce emekçi o gün Kadıköy'de. Dursun Odabaş, Hasan Albayrak, Yalçın Levent, Akın Rençber de onların içindeydi. Dursun ve Hasan mitinginin başında, Yalçın ise dağılıp esnasında katledildiler.

O gün gözaltına alınıp işkencelerden geçirilen Akın Rençber'in bir süre sonra gördüğü işkenceler sonucu ölmesiyle 1 Mayıs şehitlerinin sayısı dörde çıktı.

1 Mayıs 1996/ KADIKÖY

madılar. Çatışmayı duyar duymaz programı kesip polis koruması altında panik halinde alanı terk ettiler.

Alan yine devrimcilerindi. 1 Mayıs devrimcilerindi. MGK'nın oyunu yine bozuldu. 1998 1 Mayıs'ı, tarihimize, safların netleşmesinde belirleyici dönüm noktalarından biri olarak geçti. O gün netleşen saflaşma, bugüne kadar derinleşerek süren bir saflaşmadır.

Sayı 58

28

27 Nisan 2003

2001-2002; cesetlerimiz dağ gibi olmuşken alanlarda kızıl bayraklardan denizler oluşturduk

1999-2000 1 Mayıs'ları sınıflar mücadelesinin içinde bulunduğu durumun bir yansıması olarak, olağan mitingler biçiminde yapıldı. 1997-98'deki planın devrimcilerin direnişiyle bozulması, sonuç alamaması nedeniyle, oligarşi, MGK sendikacıları, reformizm, bu planı tekrarlayacak fırsatı bulamadılar.

2000 1 Mayıs'ı bir çok şehirde kutlandı. Devletin, MGK sendikacılarının tüm çabalarına rağmen alanlarda yine en kitlesel kortejleri Cepheliler-devrimciler oluşturdu. Alana girmesini engelleyemedikleri devrimcileri, Cephelileri, televizyonlarda ve gazetelerinde yok saymakla yetinmek zorunda kaldılar. Kürt milliyetçilerinin gazeteleri dahil medya, legal partilerin 1 Mayıs'ı olarak yansıttı. Oligarşi böyle istiyordu; madem, fiziki olarak alanlardan yokedememişlerdi, o zaman en azından bu şekilde yok saymalıydılar.

2001 1 Mayıs'ının öncesi, Türkiye tarihinin en büyük hapisaneler katliamının, en kapsamlı saldırılarından birinin gerçekleştirildiği bir dönemdi. 19-22 Aralık katliamını, tutsakların F tipi hapisanelere atılması, kitle örgütleri üzerindeki yoğun baskılar izlemişti.

1 Mayıs alanlarında nasıl bir tablo ortaya çıkacağı hemen herkes için büyük merak konusuydu bu yüzden. Özellikle de, 19 Aralık'tan sonra devrimci hareketin "bittiği" fetvasını verenler, meydanlarda fetvalarının kanıtlandığını görmeyi umuyorlardı.

Umduklarını bulamadılar.

"Bitirildiğimiz" fetvasını verenlerin yüzüne tokat gibi çarptı kızıl bayraklılar gerçeği. F tiplerinde yoketmeye çalıştıkları alanlardaydı.

Ölüm orucu direnişçilerinin sloganları onbinlerin sloganıydı. Büyük direnişin 50'yi aşkın şehidi alanlardaydı. Devrimci hareketin korteji, cenaze-lerimizi kaldırmaya hevesli olanların hepsinden kalabalıktı.

Reformizmin kalabalık, devrimcilerin az olacağı tahlilini yapanlar yanıldılar. *"Aylardır onları (reformistleri) 'meşgul' eden bir direniş yoktu bu ülkede. Onların gündemi yoksulluktu, 'kriz'di. Ama alanlara getirebildikleri ancak, kendi krizleri oldu."*

2001 1 Mayıs'ı yenilmezliğin ilanı, devrimci hareketin artık geri döndürülemez şekilde halklaştığı yeni bir göstergesi oldu.

2002 1 Mayıs'ı bunları yeniden dosta düşmana ilan etti. 2002 1 Mayıs'ının ertesinde çıkan Ekmek ve Adalet'in kapağında şöyle yazıyordu: **"ABD'yi, NATO'yu, IMF'yi, AB'yi arkanıza alıp, yakıp yıktınız; aç, işsiz bıraktınız, katlettiniz; halkı sindirdik, devrimcileri bitirdik dediniz; İŞTE ALANLARDAYIZ!"**

Ölüm orucu direnişçilerinin alınlarındaki kızıl bantlar, binlerin elinde bayraktı yine.

Kızıldere'den bu yana, bizi tanıyamayanlar, Kızıldere'den bu yana bizi hazmedemeyenler, bir kez daha görmek ve hazmetmek durumundaydı alan-daki tabloyu.

Kitlesellik üzerine, direnişin yanlışlığı üzerine ahkam kesenlerin aczi ve sefaleti vardı alanlarda. 2001'den 2002'ye ölmeye devam etmişik yine. 2002'de, önceki yıla göre iki katıydı kızıl bayraklıların korteji.

Sonuç olarak;

1 Mayıs'ın bu özet tarihinin anlattığı açıktır; 1 Mayıs alanlarını devrimciler kazanmıştır. 1 Mayıs'ın yüzyıllık birlik-dayanışma-mücadele şiarının sahibi, önderi devrimcilerdir. Reformizm, bu kav-gada, hep hazıra konmaya çalışan, hazıra konarken, 1 Mayıs'ı ehliştirmeye çalışan roldedir. Başka türlü de olamazdı zaten.

İşte bu kısa tarih anlatıyor; kimse boşuna heveslenmesin; 1 Mayıs devrimcidir, devrimci kalacaktır.

Ele Geçirilemeyen Filistin! Kırılmayan Direniş!

Irak'ta direnişin sürdüğü günlerde, "Irak'ın ikinci bir Filistin olacağı" yönünde yorumlar vardı. Şimdilik gerçekleşmedi bu yorumlar, yarın gerçekleşmeyeceği söylenemez. Bu büyük direnişi yaratan, emperyalist-siyonist işgalin ta kendisidir. Irak'ta işgal sürdüğü müddetçe, Filistin'e dönüşmesi de mümkündür.

Irak Filistin olmadı ama Filistin var.

Tüm dünya halklarına direnme coşkusu, azmi, güveni taşıyan bir örnek olarak Filistin direnişi sürüyor.

Emperyalizm rahatsız.

Irak'ı işgale giriyor, karşısında Filistin örneği.

Dünyanın dört bir yanındaki gösterilerde, direnişin simgelerinden biri olarak Filistin bayrakları taşıyor.

Emperyalizm-siyonizm ittifakı, "Irak zaferi"ni, Filistin'le sürdürmek istiyor.

Katliam saldırıları, işte bu nedenle, bugünlerde yeniden pervasızlaştı.

Refah'ta Katliam

20-21-22 Nisan günleri boyunca tanklar, helikopterlerle düzenlenen saldırılarda onlarca Filistinli katledildi.

İsrail katliamcıları, önce Gazze Şeridi'ndeki 60 bin kişinin yaşadığı Refah mülteci kampına saldırdılar. Kampa giren 35 tank ve havadan saldıran 5 helikopterin yayılım ateşi içinde 8 Filistinli katledildi. 27 kişi yaralandı. **Kuşatılmışlıklarına, askeri güçlerdeki dengesizliğe rağmen, yine direndi Filistinliler.** Taşı olan taş, silahı olan kurşun attı siyonist katillere. Bir İsrail askeri cezasını buldu, üçü de yaralandı.

Kelimenin tam anlamıyla dişe diş, göze göz sürüyor savaş. Siyonist katliamcıları, ertesi sabah Refah kampından çekilirken, yine bir çok Filistinli'nin evini yıktılar. Aynı gün, Filistinli direnişçiler, Yahudi yerleşimlerine yönelik yeni bir eylem daha gerçekleştirdiler, burada da şehit düşerken, üç siyonisti cezalandırdı Filistinliler. İsrail'in Sderot kentine, Filistinlilerin kendi imal ettiği "Kassam" roketlerinden atıldı. Feda eylemleriyle, roketleri ve taşlarıyla direniyor Filistin.

Filistin'i tecrit cinayetleri

Son zamanlarda İsrail katliamcılarının gerçekleştirdiği bazı cinayetler ise, Filistinliler üzerinde **tecrit politikasını** yoğunlaştırmayı hedefliyor. Peşpeşe Avrupa'dan gelen "barış gönüllüleri"nin katledilmesinin ardından bu hafta

da Nablus'ta, Filistinli kamerman Nazih Darwazeh, çatışmaları görüntülerken İsrail tarafından katledildi.

Kimse

Filistin'i desteklemesin, Filistin gerçeği dünyaya yansımazın! Siyonizm, şimdi özellikle bunu sağlamaya çalışıyor.

Filistin'de Esirler Günü

Filistin Özerk Yönetimi Esirler Bakanlığı'nın, "Esirler Günü" nedeniyle yayınladığı rapor, Filistin direnişinin ve işgalin boyutlarını bir kez daha görmemizi sağlıyor.

Raporun ortaya koyduğu gerçekler, çarpıcı. Rapora göre; Filistinlilerin yüzde 25'i, yani dörtte biri, en az bir kere işgalci İsrail tarafından tutuklandı.

Halen İsrail hapishanelerinde, çöl ortalarındaki "toplama kampları"nda **7254** Filistinli tutsak bulunuyor. Filistinli tutsakların 322'sini (yüzde 4,2'si) çocuklar oluşturuyor. (Uluslararası hukuk, 18 yaşın altındakilerin özel şartlarda tutulmasını gerektiriyor, ancak İsrail, 16 yaşındakilerin de feda eylemi gerçekleştirdikleri gerekçesiyle, bu sınırı 16'ya indirmiş durumda.) Tutsakların büyük bölümü (yüzde 53'ü) ise, 18-30 yaş arası Filistinliler. Ama 50 yaşın üzerindeki Filistinli tutsakların sayısı da binleri buluyor. 63 de Filistinli kadın tutsak bulunuyor.

Tutsakların önemli bir bölümü "taş atmak"tan dolayı tutuklanan tutsaklardan 165'i, İsrail zindanlarında işkenceyle veya tedavileri yapılmayarak katledildiler.

Filistin işte bu koşullarda direniyor; işte bu koşullarda örgütlenmekten, savaşmaktan vazgeçmiyor. İşte bu nedenle de işgal altında, ezilen, sömürülen tüm halklar için bir örnek oluştururken, emperyalistler için öncelikli hedef olmaya devam ediyor.

Filistin'i yokedemeyecekler; yeni Filistinler olacak!

Sayı 58

29

27 Nisan 2003

33 Yıllık İddia ve Kararlılık

6

DİRENİŞ YILLARINDAN GELİŞME DÖNEMİNE

'80'li yılların sonu ise, devrimci hareket açısından direnilen yılların sağladığı avantajlar sonucunda bir gelişme dönemi oldu. Yeni dönem, bu sağlam direniş geleneği ve sağlam ideolojik temel üzerinde yükseliyordu.

'80'li yılların sonları işte bu gelişme ve yükselişe tanık oluyordu.

Gençlik mücadelesinde **Dev-Gençlilerin**, işçi sınıfı içinde **Devrimci İşçi Hareketi'nin** ve memurlarda **Devrimci Memur Hareketi'nin** inisiyatifiyle şekilleniyordu süreç.

'87'de Devrimci İşçi Hareketi'nin önderliğindeki Migros Grevi, gençliğin Dev-Gençliler önderliğindeki Nisan direnişleri, cuntanın yarattığı pasifikasyonu kırarak, reformizmin statükolarını sarsarak, yeni dönemin habercisi olmuştur.

1989-90, Devrimci Memur Hareketi'nin önderliğinde memur hareketinin geliştiği, örgütlülüğe kavuştuğu yıllardır.

Devrimci Sol Güçler'in önderliğinde yoksul gecekondu semtlerinde de yoğun direnişler ve örgütlenmeler gündemdedir.

Bu önderliğin kaynağında, cunta yılları boyunca mücadele arenasını terketmemenin, hapisanelerde can bedeli direnişlerin, oligarşinin mahkemelerinde devrim ve sosyalizm bayrağını yükseltmenin payı vardı.

Öyle ki, Devrimci Sol tutsaklarının cunta karşısındaki direnişlerinin simgesi olan **"Haklıyız Kazanacağız"** başlıklı savunma, işçi, memur, gençlik, gecekondu, köylü, tüm halkın ağızında mücadele sloganıydı artık.

'89-90'da Devrimci Sol önderinin ve ardından bir çok önder kadronun tutsak bulundukları hapisanelerden gerçekleştirdikleri firar eylemleri, 12 Eylül'ün devrimcileri teslim alamadığının ilanı olarak, devrimci safalarda büyük bir coşku yarattı. Devrimci Sol önder kadrolarının firarı, yarattığı bu manevi gücün yanında, maddi bir güçtü de. Önderliğin doğrudan yönetimi, atıl

lının koşullarını olgunlaştırdı.

"YOLUN NERESİNDEYİZ?" DEN ATILIM'A

1989 sonlarında hemen her alandan, tüm kadrolardan rapor istenerek, yılların değerlendirmesi ve eleştiri-özeleştireli yapıldı. Mevcut durumu görmek ve bu çerçevede neyin nasıl yapılabileceğini görmek için atılan bu adım sonucunda, Mart 1990'da alınan kararlarla, kadrolar yeniden istihdam edilerek, her alanda komiteleşmeye gidildi.

1990 Ağustos'unda Devrimci Sol Merkez Komitesi imzasıyla yayınlanan "Yolun Neresindeyiz?" başlıklı broşür, '83 sonrası sürecin bir değerlendirmesini yaparak, Partileşme Süreci'ne ilişkin hedefleri ve izlenecek yolu belirledi.

Bu tespit ve pratik adımları, **1990 Atılımı** diye anılacak olan süreç izledi.

Ayak direyen yanlarla hesaplaşılarak devam edilen bu sürecin en temel ihtiyaçları cesaret ve atılganlık. **"Daha hızlı koşmalıyız"...** ve **"cesaret, cesaret, daha fazla cesaret"** bu anlamda dönemin iki temel şiarı olarak öne çıktı. Yeraltı örgütlenmesi, askeri örgütlenmeler yaratılarak savaş geliştirildi. Yine aynı süreçte örgütsel yapı yeniden şekillendirilerek, **üyelik** temelinde bir ilişki ağına geçildi.

Askeri örgütlenme, halk ordusunu geliştirme perspektifiyle ele alındı, savaş Anadolu'ya yayılmaya başladı. Aynı dönemde, kır gerillası yaratıldı. Karadeniz, Toroslar, Ege, Kürdistan dağlarına gerilla birlikleri çıktı.

Bu süreçte halk düşmanları, işkenceci katiller halkın adaletiyle karşılaştılar. 30 Ocak 1990'da 1 Mayıs şehidi Mehmet Akif Dalcı'yı katleden polis Kazım Çakmakçı'nın cezalandırılmasıyla başlayan eylemler, işkenceci polislerden katliamcı generallere kadar uzayarak devam etti. Eylemler zaman zaman 12 Eylül suçlularına, MİT'çilere yöneldi.

3 Ocak Genel Grevi'nden gençliğin 6 Kasım Boykotu'na, memurların Temmuz eylemlerine kadar bir

Sayı 58

30

27 Nisan 2003

çok kitlesel eyleme önderlik edildi.

KARŞI-DEVİRİM RÜZGARLARINA KARŞI SOSYALİZM BAYRAĞI

1990-91'de "Körfez krizi" ve devamında gündeme gelen emperyalist saldırıya karşı, aylar boyunca devrimci hareketin önderliğinde kitlesel ve askeri eylemler gerçekleştirildi. Her alanda Emperyalist Savaşa Hayır Komiteleri kuruldu. Bu askeri ve kitlesel eylemlerin, hemen tüm dünyada sol örgütlerin silahları bıraktığı, emperyalizmin değiştiğini tesbit ettiği, bir çoğunun "beklemeyi" seçtiği bir süreçte gerçekleşmesi, anti-emperyalizm bayrağını kimin taşıdığını çok net biçimde açığa çıkardı.

Bu karşı-devrimci fırtına altında, sosyalizm bayrağı da devrimci hareketin elinde dalgandınıyordu. Sosyalist ülkelerdeki karşı-devrimlerin solun önemli bir kısmı tarafından "halk hareketi" olarak görüldüğü, bu çerçevede emperyalizme direnişlerin sahiplenilmediği dönemde, Romanya Devlet Başkanı Çavuşesku'nun emperyalist komploculara karşı direnişini savunarak tarihsel bir örnek yarattı.

12 TEMMUZ ve 17 NİSAN KATLİAMI

Devrimci hareketin mücadelesi ve her alandaki örgütlenmesi geliyor; hareket emperyalizm ve oligarşi karşılarındaki uzlaşmazlığıyla, sosyalizmi savunma kararlılığıyla, emperyalizmin tasfiyecilik politikaları karşısında da bir engel oluşturunuyordu.

İşte bu noktada, emperyalizm ve oligarşi, bildikleri tek "çare"ye başvurarak devrimci harekete karşı imha saldırılarını başlattılar.

12 Temmuz 1991'de, içlerinde Devrimci Sol Merkez Komite Üyesi Niyazi Aydın, Kır Gerilla Sorumlusu İbrahim Erdoğan, ve Devrimci İşçi Hareketi Sorumlusu İbrahim İlçi'nin olduğu on devrimcinin; 16-17 Nisan'da ise, içlerinde Merkez Komite Üyelerinden Sabahat Karataş ve Sinan Kukul, Şehir Silahlı Devrimci Birlikleri Genel Komutanı Ahmet Fazıl Ercüment Özdemir'in olduğu 11 devrimcinin katledilmesi, bu saldırının doruk noktalarını oluşturdu.

Devrimci hareketin kayıpları büyüktü. Çok değerli, tecrübeli kadrolarıyla katledilenler. Ne var ki, kuşatma altında yaratılan direnişler, oligarşinin hesaplarını boşa çıkardı.

Korkuyu ve yılgınlığı hakim kılmak isteyen oligarşinin amacının tersine, öfkeyle, hesap sorma kararlılığıyla, direnişlerin coşkusuyla doldu devrimci hareketin

safları. Oligarşiyle birlikte "sol"dan da devrimci hareketin bitirildiğine, "beyninin dağıtıldığına" inananlar, yanıldılar.

"DARBE" İHANETİ VE KUŞATMANIN YARILIŞI

Devrimci hareket, katliamlara rağmen partileşme yolunda ilerlerken, 13 Eylül 1992'de, Türkiye devrimi tarihinde görülmemiş türde bir ihanetle karşı karşıya kaldı. Darbeci bir çete, devrimci hareketin önderini tutsak ederek hareket yönetimine el koydu. Önderliğin darbeyi harekete en az zarar verecek bir biçimde çözme çabasına karşı, darbeciler ihanetlerini büyüttüler. Hareketin arşivi, para ve silah varlığı gasbedildi. İleri kadrolar düzeyinde sorun çözilemeyince 1993 başında darbe olayı açıklandı.

İhanet duyulur duyulmaz, Devrimci Sol kadro ve taraftarları ezici bir çoğunlukla darbecileri mahkum ettiler.

Oligarşi memnundu, ama garip olan, solun da böyle bir darbeye tavır almamasıydı. Bu da bir yana, ihaneti altetme mücadelesi veren devrimci hareketi hayatın çeşitli alanlarında tecrit etmeye girişmişti. Hareket, oligarşi, darbeciler ve sol tarafından kuşatılmışı adeta. 16 Ocak 1993'te tüm alanların imzalarının bulunduğu bir deklarasyonla darbeciliğin mahkum edildiği ilan edildi. 3 Mart 1993'te, darbecilerin iddiaları "Deli saçması da" tartışılacağını, darbecilerin de bu toplantılara katılımının sağlanacağını belirten '1 No'lu Karar' yayınlandı. Darbeciler ihanete devam ettiler. Onlar baskıya yol alırken, devrimci hareket ihaneti altederek devrim yürüyüşünü sürdürdü.

DÜŞ, ARTIK GERÇEK!

Darbecilik ihanetini alteden hareket, tahrip olan örgütlenmelerini yenileyerek, kadrolarının, taraftarlarının eşsiz sahiplenmesiyle gelişimini sürdürdü. Bu gelişim, Cephelilerin '74'den beri düşü olan partinin kuruluşuyla taçlanacaktı.

Parti Kuruluş Kongresi 1994'te yapıldı. Oldukça uzun süren, geçmişin ve geleceğin her yönüyle ele alındığı bir kongreydi bu. (Haziran Yayınevi tarafından yayınlanan Kongre Belgeleri-1 Rapor, Kongre Belgeleri-2 Kararlar, başlığını taşıyan kitaplar, bu sürecin belgeleridir.)

"Kongre tamamlandığında, DEVRİMCİ SOL, artık DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ PARTİSİ'ydı.

Artık umudun adı DHKP-C'ydi."

- sürece

Sayı 58

31

27 Nisan 2003

GÖZALTI, BASKILAR ve HAKLARIMIZ

Av. Süleyman ŞENSOY

Bir çok vesile ile açıklanan resmi sayılara, kayıtlara geçmeyen gözaltıları da kattığımızda bu sayının çok fazla olduğunu görürüz. Gözaltı rakamlarının bu kadar çok olması çok suçun işlenmesinden değil, tüm halkımızın devletin gözünde tehlikeli ve suçlu görülmesinden kaynaklıdır. Büyük bir çoğunluğu da halkın en demokratik talep ve tepkilerini dile getirdiği gösterilerde yaşanan gözaltılardır. Bu uygulamaya göre bütün halk suçludur. Suçlulara karşı yapılan her türlü muamele -baskı, işkence vb.- mubahtır. Ve öyle davranır. Ve yine biçim olarak gözaltına alırken de kendi yasalarıyla belirlenen kurallara bile uymaz ve tam bir terör estirir.

Yasalarında der ki; eğer kişinin adresi sabit, her an arandığında bulunur, çağrılınca gelebilecek durumu varsa savcılık tarafından gözaltına aldırma kararı verilir ve bu karar gündüz saatlerinde, hava kararmadan mesai saatleri içinde yerine getirilir.

Peki böyle midir uygulamada gözaltı; ilgisi yoktur.

Çok sıradan kontrol olarak açıklanan 'huzur operasyonları'nı bile gece yarılarında yaparlar.

Gözaltına alındığımız yer ev ise, daha mahalle girişinden kuşatarak büyük bir operasyon havasıyla gecenin bir yarısında basarlar. Arama adı altında evin altını üstüne getirirler. Tam bir talancı zihniyetle ne bulurlarsa çalmadan yapamazlar.

Yine okulumuzda, işyerimizde ya da sabit adresimiz olmasına rağmen güpegündüz sokak ortasında apar topar bir arabaya zorla bindirilip gözaltına alınabiliriz. Ve yine en basit talebimizle sokağa çıktığımızda polisin gözaltına alırkenki tavrı aynıdır. Halkı düşman olarak gören bir yaklaşımda hukuksuzluk hakimdir.

Genellikle nasıl yaşanır gözaltı, en sık rastlananlarından örnekler verelim:

- Afiş asıyorsunuz diyelim veya bir bildiri dağıtıyorsunuz, polis yaklaştı yanınıza -sivil veya resmi oto ile- 'nerede sizin izin kağıdınız'; ilk soru budur. **SİZ İZİN KAĞIDINIZI YANINIZDA TAŞIMAK ZORUNDA DEĞİLSİNİZDİR.**

◆ Afiş başvurusu yapan BİR DERNEKSE, DERNEĞE YASAKLANDIĞINA DAİR BİR TEBLİGAT YAPILMAMIŞSA ilk yapılan başvuruda verilen **ALINDI belgesi** afişi asmak, bildiriyi dağıtmak için

yeterlidir.

◆ Afiş veya bildiri eğer bir derginin bir gazetesinin özel sayısı ise **İZİN BAŞVURUSU YAPMAK GEREKMEZ.** Eğer yasal bir sorun varsa SAVCILIK ÖNLEM OLARAK TOPLATMA KARARI VERİR. Bunun dışında yasal hiçbir işleme gerek yoktur. Basıldıktan sonra savcılığa bildirme görevi basan matbaanıdır. Matbaa savcılığa bildirir eğer savcılık toplatma kararı çıkartmamışsa **POLİSİN HİÇBİR YETKİSİ YOKTUR.**

Buna rağmen gözaltı uygulaması **KEYFİDİR ve GÖZALTINA ALAN SUÇLUDUR.** Tüm bunlara rağmen karakola götürüldünüz ve toplatma veya yasaklama kararı olmadığı anlaşıldı. Tüm afiş ve bildirilerinizi geri almalı, karakolda bırakmamalısınız.

Her 1 Mayıs öncesi "adettendir" tüm dergi büroları, kültür merkezleri, dernekler POLİS TARAFINDAN BASILIR. Gerekçe hazırır, 1 Mayıs'ta "...provokasyon yapacaklardı, 1 Mayıs'ı kana bulayacaklardı, yasadışı örgüt üyeleri var onları arıyoruz, suç işleyen buraya kaçtı vs vs ..."

Ama tarih tanıktır, ülkemizde 1977'den beri ve 1 Mayıs'ın ilk kez kutlandığı 1886 yılında Amerika'da, PROVOKASYON yapanlar KUTLAYANLAR olmamıştır. Yüz otuz yıldır bu provokasyon gerekçesi kullanılır, artık eskimiştir ve inandırıcılığı yoktur.

Belgelerle tespit edilmiştir kimin provokasyon yaptığı. Ve bunlar sessiz tanıklar olarak duruyorlar mahkeme tutanaklarında. Amerika'da yargıç PETER ALTGELDİN dosyalarında ve Türkiye'de 1 Mayıs 1977 katliamı dosyasında... Tıpkı 16 Mart katliamı gibi, tıpkı Gazi Mahallesi, Maraş, Çorum katliamları gibi.

1 Mayıs bizindir. 1 Mayıs 1886'dan beri dünyanın bir çok ülkesinde birlik dayanışma ve mücadele günüdür.

1 Mayısları biz kana bulamadık. 1 Mayısları biz provoke etmedik.

Amaç arama ise, girecek polis sayısı belirlenmelidir. Arama sırasında kurum görevlileri aramaya eşlik etmelidir. Arama sonucunda düzenlenecek tutanak eğer bizim belirlediğimiz görevli çalışanımızın imzasını içermiyorsa HUKUKİ BİR BELGE NİTELİĞİ YOKTUR.

1 Mayıs 1977'de kimlerin hangi otelin tepesinden nasıl ateş ettikleri ve katliam yaptıkları biliniyor ve bu ateş açanlar yakalandığı halde kim tarafından nasıl serbest bırakıldıkları biliniyor.

1 Mayıs 1989'da Mehmet Akif Dalcı bir trafik polisi tarafından öldürüldü.

1 Mayıs 1990'da Gülay Beceren polis kurşunları ile felç oldu ve 2003'e gelene kadar yeni şehitler eklendi bunlara.

Ve polis, onlarca, hatta abartısız yüzlerce polis gelir dayanır kurumunuzun kapısına.

Arama izni var mıdır, eğer elindeki izin KAMU-YA AİT YERLERİ ARAMAYA ilişkin bir belge ise bunu **kabul etmemeliyiz**. Derneklerimiz veya kurumlarımız KAHVEHANE statüsünde değildir. Bu tür bir belge ile aranamaz.

Adres olarak belirlenmiş bir belge olmalıdır. "Şu adresteki şu kurum şu nedenle şu tarihte aranacaktır" şeklinde kesin, açık ve net belirtilmiş bir savcılık belgesi olmalıdır. Bu belgeyi görmeli ve **incelemeliyiz**. Arama yapılacaksa eğer onlarca silahlı polis kapı kırarak tehdit ve gözdağı yağdırarak giremez kurumlarımıza. Eğer amaç arama yapmak ise, kar maskesi ile çelik yelek ile büyük silahlarla baskın yapmanın anlamı nedir? Biz bu baskınları çok iyi biliyoruz, Ulucanlar Hapisesi'nde de yaptılar!..

Amaç arama ise, girecek **polis sayısı** belirlenmelidir. Arama sırasında **kurum görevlileri** arama eşlik etmelidir. Arama adı altında milyarlarca liralık bilgisayarların, tarihi ve siyasi değerleri olan arşivimizin talan edilmesine izin vermemeliyiz. Arama sonucunda düzenlenecek tutanak eğer bizim belirlediğimiz görevli çalışanımızın imzasını içermiyorsa HUKUKİ BİR BELGE NİTELİĞİ YOKTUR.

Arama eğer bu şekilde olarsa elbette araya-bilir ama BÖYLE OLDUĞU GÖRÜLMEMİŞ VE YAŞANMAMIŞTIR.

Bu şekilde yapılan aramaların **Hiç Birisinde TEK BİR SUÇ DELİLİ BULUNAMAMIŞTIR**.

Arama biter bu kez kurumda bulunan kişilerin çalışanların ve misafirlerin gözaltına alınacağı belirtilir; neden ARANAN KİŞİLER OLUP OLMADIĞI belirlenecektir. **Hayır**, bunun için gözaltına almaya ge-

rek yoktur. Kimlikler tespit edilir ve bir arama kararı olup olmadığı çok rahat telefonla bile öğrenilebilir. Bu nedenle bu gözaltı girişimi **hukuksuzdur**.

Bir kurumumuz bu şekilde aranacağı zaman tüm bunları netleştirmeliyiz. Polis amiri, görevlisi kimse, izni veren savcı ile de görüşerek tüm bunlar netleştirilmelidir. Aksi takdirde **direnme hakkımızı kullanmalı ve arama ve kimlik tespitinin yasadışı keyfi bir uygulama olduğunu** bilerek kapıyı açmamalı ve polisi içeri almamalıyız.

Peki polis ne yapar? Balyozlarla kapıları kırar, gaz bombası atarak, joplayarak, bayıltıncaya kadar döverek, merdivenlerden sürekleyerek gözaltına alır. Yıllardır hep böyle olmuştur, bu nedenle izin vermemeliyiz bunların tekrarlanmasına.

ARAMA MI YAPMAK İSTİYORLAR? KİMLİK KONTROLÜ MÜ YAPMAK İSTİYORLAR?

O zaman belirli sayıda polis kurumumuz avukata ile birlikte içeri girer arama da yapar kimlik kontrolü de.

Ama **amaç** bu değildir, amaç her şeyi terörize ederek korku yaymaktır.

"Derneğe mi gidiyorsun, görürsün sen başına gelecekleri... Bir dergiye mi gidiyorsun görürsün sen görürsün başına gelecekleri..."

İşte polisin bu hukuk dışı gözaltı terörüne karşı bizlerin nasıl davranması gerektiği de önem kazanır. Çünkü bu tavır, polisin gözaltına alma anından itibaren başlattığı **terörü teşhir etmek** ve bu **terörle ulaşmak istediği amacı boşa çıkartmak** demektir. Polisin estirdiği bu terör hiçbir koşulda meşru görülmemeli, karşı çıkılmalıdır. Çünkü gözaltına alınma esnasından sonuna kadar tüm süreç tam bir hukuksuzlukla sürdürülür.

Ceza Muhakemeleri Usulü Kanunu'nda (CMUK) gözaltına almanın ve sorgunun nasıl olması ve olmaması gerektiği, gözaltına alınan kişinin hakları çok açık bir şekilde belirlenmiştir. Ancak gözaltında kayıplarla, katliamlarla, işkencelerle ülkemiz gerçeğinin hiç de öyle olmadığını bilmeyen yoktur.

Yasak Sorgu yöntemleri CMUK'ta şöyle belirlenmiştir:

"madde 135/a.(18.11.1992 gün ve 3842 sayılı ekleştir) İfade verenin ve sanığın beyanı özgür iradesine dayanmalıdır. Bunu engelleyici nitelikte kötü davranma, işkence, zorla ilaç verme, yorma, aldatma, bedensel cebir ve şiddette bulunma, bazı araçlar uygulama gibi iradeyi bozan bedeni veya ruhi müdahaleler yapılamaz. Kanuna aykırı bir menfaat vaat edilemez.

Yukardaki fıkralarda belirtilen

Sayı 58

33

27 Nisan 2003

İfade vermemek, susma hakkını kullanmak öyle polisin iddia ettiği gibi örgüt tavrı değildir. Yasal olan SUSMA HAKKININ kullanılmasıdır. Emniyetteki sorulara cevap vermemek CMUK MADDE 135/4'e göre belirtilmiştir.

Bu hakkı mutlaka kullanmalıyız.

yasak yöntemlerle elde edilen ifadeler niza olsa da hi delil olarak değerlendirilemez."

Evet polisin bizdeki ifade alma yöntemlerine baktığımızda tam bir hukuksuzluk içinde ve her aşamasında suç işlenmektedir.

POLİS NASIL İFADE ALIR?

Kesin olan şudur, polisin SORGU YAPMA yetki si yoktur.

Sorgu yetkisi savcındır.

Sorgu yasal bir işlemdir ve bu sorgu sonucunda savcı bir fezleke düzenler ve bu fezleke iddianameye esas oluşturur veya takipsizlik kararı verilir. Bu yetki savcındır, **POLİSİN FEZLEKE DÜZENLEME yetkisi yoktur.** Buna rağmen neden yapar polis bunu? Savcılığı ve mahkemeyi yönlendirmek amacı ile yapar. Hatta bu fezleke, ceza yasında hangi suçu işlediğini bile belirtir kişinin. **POLİSİN BÖYLE BİR YETKİSİ YOKTUR. BU SUÇ ATMADIR... BİRİNE İFTİRA ATMAKTIR. ÇÜNKÜ YASAL DAYANAĞI YOKTUR, BU NEDENLE SUÇTUR. SUÇLU OLAN POLİSTİR.**

Polisin düzenlediği böyle bir fezleke karşımıza çıkarsa BUNUN HUKUKİ HİÇBİR DEĞERİ YOKTUR. Dosyamızdan çıkarılmasını istemeliyiz.

Polisin tek ifade alma yöntemi işkencedir. Bu süreç gözaltına alma anından sonuna kadar devam eder. CMUK'un 135/a maddesinde belirtilen yasak sorgu yöntemlerinin hepsini uygular. Özellikle son bir kaç yıldır gözaltında bizzat polisler işkencenin olmadığını söyleyip duruyorlar. İşkence deyince hep askı, falaka, elektrik vs. geldiğinden aklımıza, bunlar olmayınca işkencenin olmadığını düşünmek doğru değildir. İşkence sadece bunlar mıdır? Elbette değildir. **İşkence, kişinin kendi iradesi dışında yapması istenilen herşeydir.** Demokratik bir kuruma çalışan, sabit, herkesçe bilinen bir adreste oturulmasına rağmen gecenin bir saatinde kapımız kırılır ve zorla gözaltına alınırsınız; bu bir işkencedir. Onur kırıcı aramalardan geçirilirsiniz; bu bir işkencedir.

Polisin yasadışı, keyfi tutumunu protesto edersen, "örgüt tavrı gösteriyorsun" diyerek düzmece delillerine bunu da ekler. Hayır **susma hakkı örgüt**

tavrı değil Anayasa ile güvenceye alınmış yasal bir haktır. Bu nedenle işkenceye karşı direnmek herşeyden önce bir **HAKTIR**. İşkence yapmak ise dünyanın her yerinde suçtur. İşkenceciler dünyanın en aşağılık insanları olarak bilinir. Ve yine işkenceye karşı direnenler de o derece önemli ve onurlu bir görevi yerine getirmiş olurlar. Kaldı ki işkence yapmak yasalarca da suç olarak belirlenmiş ve zorla ifade almaya karşı sanığa susma hakkını tanımıştır. Polisin gözaltında ifade vermeyenlere, açlık grevi yapanlara "örgütsel tavrı" diyerek mahkemelerde aleyhte delil olarak kullanmaya çalışırlar. Oysa ortada çok açık olan **TEK SUÇ VAR**, o da kendi yasalarına bile uymayarak yapılan **İŞKENCE SUÇU**. Dünyanın lanetlediği, kendilerinin bile savunamadığı işkence suçu. İşte biz buna karşı direnmekteyiz, direnmeliyiz. Herşeyden önce işkence suçuna karşı yasal hakkımızı kullanmaktayız. İfade vermemek, susma hakkını kullanmak öyle polisin iddia ettiği gibi örgüt tavrı değildir.

Yasal olan **SUSMA HAKKININ** kullanılmasıdır. Emniyetteki sorulara cevap vermemek **CMUK MADDE 135/4'e göre belirtilmiştir.**

Bu hakkı mutlaka kullanmalıyız.

NEDEN SUSMA HAKKIMIZI KULLANMALIYIZ?

a- İsmimiz, adresimiz, evimiz, okulumuz, işimiz belli olduğu halde bir baskı aracı olarak zorla gözaltına alınmamız yasadışıdır. Eğer herhangi bir konuda bilgimize başvurulacaksa neden tebligat yapıp çağrılmayız yetkili kuruma? Neden yerlerde süreklenerek alınırsınız gözaltına? Tek başımızayken, yolda, otobüste, gece ve korku yayarak.

Emniyet binasının ön kapısından bile alınmayız binaya, arka kapıdan, garaj kapısından, dövülerek, sürüklenerek götürülürüz. **Neden?** Sadece bu bile **susma hakkımızı kullanmamız için yeterlidir.**

b- Susma hakkını kullanmak yasal hakkımızdır. Polisin sorgu yapma yetkisi yoktur. Bu yetki savcındır. Ancak savcının sorularını cevaplamakla yükümlüyüz.

Bu baskınlar ve gözaltılarda yetmezse sonuç almak için, o zaman ailenize okulunuza işyerine mektuplar yazılır; "Dikkat edin şu derneğe gidiyor, şu dergiyi-gazeteyi okuyor, şu gösteriye katıldı." Peki ne var bunlarda, suç neresinde? Hiç bir suç yoktur. Derneğe gitme, dergi-gazete okuma, mitinge katılma, hatta sokağa çıkma, arkadaşlarıyla görüşme, bir türkü bile söyleme hatta dinleme **BUNLARIN HEPSİ SUÇTUR!** Hatta yaşamamalısınız, yaşamaman bile suç olur. İşte böyle bir ölümdür bu hukuksuzluklara boyun eğmek.

BOYUN EĞMEMELİYİZ. Haklarımızı bilmeli ve kullanmalıyız. Sahip çıkmalıyız.

“Yasadışı” Olan Kim?

Balıkesir Emniyet Müdürlüğü 4 Mart Boykot'u sonrasında Balıkesir Gençlik Derneği üyelerine soruşturma açtı. Soruşturma bahanesi ise Balıkesir Gençlik Derneği ve Gençlik Birlik Koordinasyonu'nun “**yasadışı**” olduğu! Bu zihniyet, Balıkesir polisiyle sınırlı değil.

Kuruluş çalışmalarına başladıkları günden itibaren üzerlerinde baskı, engelleme ve keyfilik eksik olmayan gençlik dernekleri “yasadışı” mı?

Polis de iyi biliyor ki, Gençlik Dernekleri ve Gençlik Birlik Koordinasyonu, amaçları ve faaliyetleriyle yasal bir zeminde kurulmuş, tüzel kişiliklerini kazanmış yasal kurum ve kuruluşlardır. Ancak polis için bunun hiçbir anlamı yoktur. Yasallık, yasal hakların kullanılması onlar için kağıt üzerinde kalan şeylerdir.

Gençlik Dernekleri'nin kuruluş amaçları nedir? Ne yaparlar?

Gençlik Dernekleri gençliğin akademik-demokratik sorunlarına, sosyal-kültürel ihtiyaçlarına çözüm bulmak amacıyla kurulmuş, bu amaç doğrultusunda örgütlenmektedirler. Gençliği ilgilendiren her konuda adaletsizliklere, baskı ve yasaklara karşı sözlü veya eylemlerle tavır almışlardır. Bu faaliyetler bile keyfi yasakçı engellemelerle karşılaşmıştır. Dernekler kapatılma, dernek üyeleri gözaltına alınma tehditleriyle karşılaşmıştır. **Yasadışılık** aranacaksa eğer, yasadışılık bu keyfilik, yasakçılıktır.

Çok açık ki tüm bu baskı ve yasaklar, tüm yasadışı gösterme çabaları gençliğin mücadelesinden, örgütlenmesinden duyulan korkunun ifadesinden başka bir şey değildir. Gençlik Dernekleri'nin yaygınlaşması YÖK düzeninin ağababalarında korku yaratmaktadır.

Ülkenin dört bir yanında kurulu bulunan Gençlik Dernekleri'nin faaliyetlerini ortaklaştırmak, aralarında bilgi alış-verişini sağlamak, ortak sorunlara karşı birlikte çözümler aramak için Mart ayı başlarında Gençlik Birlik Koordinasyonu kuruldu. Gençlik Birlik Koordinasyonu amacının gençliğin yurtsever, halkçı ve bilimsel temellerde yetiştirilmesini sağlamak olduğunu açıkladı.

Gençliğin yaşadığı sorunlar ülke sorunlarından bağımsız değildir. Gençlik ülkenin sorunlarına gözünü kapatamaz, görmezden gelemezdi. Ülkemiz devrimci demokrat gençliği halkın, ülkenin sorunlarına karşı her dönem duyarlı olmasını bildi. Tüm dünyanın ve halkımızın Amerikan saldırganlığına karşı öfkesinin doruğa çıktığı günlerde, Gençlik Birlik Koordinasyonu da 4 Mart'ta tüm Türkiye'deki üniversite ve liselerde bir günlük ders boykotu çağrısı yaptı. **Böyle bir boykot,**

hangi zihniyetle “soruşturur”?

Gençlik Dernekleri'nin yaptığı haklı ve meşru faaliyetleri “**İZİNSİZ**” diyerek engelleyip suç olarak gösteriyorlar. Soruyoruz, ülkemizi Amerika'nın savaş karargahı haline getirenler, üslere, limanlara Amerikan askerlerini dolduranlar **KİMDEN İZİN ALDILAR?** Meclisten tezkere geçmediği halde Amerikan askerlerinin ülkemiz topraklarında cirit atmalarına izin verildi; halkımızın, gençliğin tüm karşı çıkışına rağmen işbirlikçilikte sınır tanımayarak Amerika'nın suç ortağı olundu. Asıl **YASADİŞİLİK, GAYRİ-MEŞRULUK** budur.

Biz haklıyız, biz meşruiyuz!

Haklı ve meşru mücadelemiz karşısında emperyalistler de, işbirlikçileri de aynı ağız kullanmaktadırlar. Yurdunu işgalcilere karşı savunmak, onlara göre “teröristlik”tir. Onlara göre direnmek suçtur. Onlara göre, haklar ve özgürlükler için mücadele etmek, “yasadışı”lıktır.

Halkın, gençliğin mücadelesini suç olarak göstermeye çalışarak kendi suçlarını örtbas etmeye çalışanlar, kimseyi kandıramazlar.

Meşru olan biziz, meşru olan işgalcilere, hak ve özgürlükleri gasb edenlere karşı örgütlenmek, direnmek, mücadele etmektir.

Yasa, hukuk mu? İşte, emperyalistler ve ülkemizi yönetenler için yasanın, hukukun ne anlam ifade ettiğini görüyoruz. Çıkarları sözkonusu olduğunda, bizzat kendilerinin belirledikleri yasa ve hukuku çiğneyen yine onlar.

Aynı Amerika'nın uluslararası hukuku çiğnemesi gibi, yasalarında dernek hakkını tanıyan iktidar da, fiiliyatta bu hakkı yok etmek istiyor. Buna izin vermeyeceğiz. Haklarımızı sonuna kadar kullanacağız. Bununla da yetinmeyip, haklarımızı genişletmek, çoğaltmak için mücadeleye devam edeceğiz.

Haklı ve meşru mücadelemiz karşısında kendi yasallığını, kendi hukukunu bile çiğneyenlere karşı meşruluğumuza daha fazla inanıp haklı mücadelemizi büyütmekten başka yol yoktur.

Birtan'ın Katillerine Hala Ulaşılamadı!

On iki yıl önce işkencece katledilen Birtan Altunbaş'ı işkenceyle öldürmekten yargılanan polislerin adreslerine hala ulaşamadı! 18 Nisan günü Ankara 2. No'lu Ağır Ceza Mahkemesi'nde devam edilen davaya işkenceci polisler H. Cavit Orhan, Mehmet Kırtıcı ve İbrahim Dedeoğlu katıldı. Diğer sanıklar ise "adreslerinde bulunamadığı için"(!) mahkemeye gelmedi.

Müdahil avukatların tutuklama ve tebligatları ulaştırmayan polisler hakkında görevi ihmalden dava açılması talepleri reddedilirken, duruşmanın hakimi dahi, tebligatların yapılamamasını "komik" olarak değerlendirdi ve görevli polislere işkencecilerin getirilmesi için on gün süre verdiğini belirtti. Duruşma 20 Haziran tarihine ertelenirken, "zaman aşımı" süresi işletilmeye devam ediyor.

Birtan Altunbaş, öğrenci gençliğin mücadelesinde yer alan bir devrimciydi. 9 Ocak 1991'de gözaltına alındı. 9 gün süren işkencenin ardından katledildi. Sorumlular hakkında açılan davaya Emniyet katillerin ismini göndermeyerek yıllarca oyaladı. Birkaç yıl sonra olaydan habersiz bir savcının girişi ile isimler edinildi ve tebligatlar gönderildi. Fakat pek çok işkence ve katliam davasında olduğu gibi yeri yurdu belli olan, polisliğe devam eden katillere tebligatlar bir türlü ulaştırılmadı. Dava şimdi zaman aşımına uğratılmak isteniyor.

Katiller Yargılsın!

19 Aralık Ümraniye katliam davasına 21 Nisan günü devam edildi. Katiller hakkında henüz hiçbir yargılama yokken, katliamdan sağ kurtulanların "Jandarma Er Nurettin Kurt'u öldürmek ve isyan çıkarmak"tan yargılandığı davaya tutuksuz sanıklar ve avukatları katıldı.

İfadeleri alınan sanıklar iddiaları reddederken, operasyonu yapanların yargılanması gerektiğini belirttiler ve planlı bir katliamın yaşandığını dile getirdiler. Dava, ifadelerin alınmasına devam edilmesi için ileri bir tarihe ertelendi.

Mahkeme çıkışında açıklama yapan avukatlar Özgür Gider, Güçlü Sevimli ve Ahmet Taner, yargılanmanın sadece esas ile değil, usul işlemleriyle de hukuksuzluklar içerdiğini belirttiler ve asıl yargılanması gerekenlerin operasyonu yapanlar olduğunu vurguladılar. Hatırlanacağı gibi Jandarma Nurettin Kurt'un yine jandarmanın kurşunlarıyla öldüğü Adli Tıp raporlarıyla kanıtlanmıştı.

TAYAD'lılar bu hafta da AKP önündeydi. İzmir Karşıyaka ilçe binası önünde eylem yapan TAYAD'lılar tecrit ve Amerikan işgalini protesto ettiler. 19 Nisan günü yapılan eylemi engellemeye çalışan polisin provokasyonu boşa çıkarılırken, yapılan açıklamada "F tiplerindeki tecrit zulmü yakınlarımızı, çocuklarımızı öldürüyor. teslim olmayı öldüren Amerika

TAYAD'lılar AKP Önünde

gibi katliamcılıktan başka silahınız yok mu?" denildi.

"**AKP Tecritle Bizi İşbirlikçilikle Iraklıları Katlediyor**" pankartının açıldığı eylemde "Katil ABD İşbirlikçi AKP", "Tecriti Kaldırın Ölümleri Durdurun", "Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez" sloganları atıldı.

F Tipi Ceza Onaylandı

2911 sayılı kanuna muhalefetten hakkında açılan davadan aldığı ceza onaylandı. 5 ay tutuklu kalacak olan Sinan F tipi cezalandırmanın son örneği oldu. Demokrat olmanın sorumluluğunu yerine getiren doktorlar değil cezalandırılan, F tipleri parti kapatmalardan, hukukçuların tehdit edilmesine, haklarında davalar açılmasına, binlerce kişinin gözaltına alınmasına, yüzlercesinin tutuklanmasına, onlarca dernek, sendika hakkında davalar açılmasına neden oldu. Bu bile F tiplerinin devlet açısından önemini ve hak ve özgürlüklerden yana olanların neden F tiplerine karşı mücadeleye aynı derecede önem vermesi gerektiğini anlatıyor.

Ankara Tabip Odası doktorlarından Sinan F tiplerine karşı çıktığı için

"Dostane" Çözüm Sürüyor!

Alım'deki dört dava daha "dostane" çözümle sonlandırıldı. Davalar sonucunda Türkiye, 75 bin Euro ödemeyi kabul etti ve hükümet aynı cürümünü tekrarlamama sözü vererek dostane çözüm istedi.

DÜZELTME:

57. sayımızda "Ekmek ve ADALET'ten" başlıklı yazımızda, "Dostane Çözüm"ün reddedilmesi konusunda İrfan Ağdaş Davası'nın tek örnek olduğu şeklinde yanlış anlaşılmalara yol açacak bir ifade kullanılmıştır. Doğrusu; "Dostane çözüm"ün reddedilmesi konusunda tek devrimci-demokrat tavrın Halkın Hukuk Bürosu'nun izlediği davalarda olduğudur. İrfan Ağdaş davası bunun en son örneği olmuştur.

İşgalcinin ve AKP'nin Acil Gündemleri Aynı: ÖZELLEŞTİRME HIRSIZLIĞI

Irak'ı işgal eden Amerika'nın ilk işi ÖZELLEŞTİRMELER. Bunu "yeniden yapılandırma" kılıfı altında şimdilik "gizli" olarak sürdüren işgalciler, yarın görünürde de olsa, yönetimi kukla yönetime devrettiklerinde, ülkenin bütün önemli ekonomik kararlarının, başta petrol olmak üzere değerlerinin özelleştirilmiş olacağını hep birlikte göreceğiz. Bugünden bu konuda atılan adımlar basında alenen yeralıyor. Petrolün başına getirdikleri işbirlikçi Iraklı bakan "ülkeye çok büyük miktarda para girmesine ihtiyacımız var. Bunun tek yolu sektörü kısım kısım **özelleştirmek**" sözleriyle soygunun adını da koyuyor.

Irak'ta yaşananları, "önce bombala sonra paylaş" diye özetleyen İngiliz gazeteci Naomi Klein ise, "eğer bu sürece 'dur' denilmezse 'özgür Irak' yerkürenin en çok satılmış, parsellenmiş ülkesi olacak. Bu kadar çok şirketin Irak pazarına yönelmesi sürpriz değil." diyor ve devam ediyor;

"Asıl planlanan onarım, yeniden yapılandırma ve rehabilitasyon değil. Hırsızlık. Yardım kuruluşu kılıfına girenlerin tüm dünyanın ve Iraklıların gözü önünde yaptığı büyük bir hırsızlık. Ve özelleştirme. Ambargolar nedeniyle açlıktan ölen ve hastalanan, savaşla mahvolan bir halk bu travmadan uyanmaya çalışıp kendine geldiğinde ülkelerinin ellerinden gidip saltıldığını fark edecek." (The Guardian, 14 Nisan)

Askersiz İşgal

Ülkemiz emperyalistlerin askeri işgali altında

Özelleştirmeye Hayır!

Petrol-İş Sendikası, 19 Nisan günü, İzmir Aliağa'da 15 bine yakın emekçinin katıldığı mitingde "özelleştirmeye hayır" dedi.

Çevre il ve ilçelerden katılım yapılan mitingte konuşan Petrol-İş Genel Başkanı Mustafa Öztaşkın, "Savaş isteyenler ile KİT'leri özelleştirmek isteyenler aynı" sözleriyle gerçeğe vurgu yaparken, işçiler "Özelleştirme açık ve yıkım demektir", "Kahrolsun Emperyalizm, MGK, TÜSİAD ve ücretli kölelik düzeni" pankartları ile, "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız" sloganlarıyla AKP iktidarının özelleştirme saldırısını protesto ettiler. Özelleştirilmeye karşı bir başka eylem de TEKEL Suma Fabrikası'nda yapıldı.

değil, ama bu durumda olan Irak'taki soygunu yıllardır bu ülkede yaşıyoruz. Soygunun adı özelleştirme. Türkiye'de iktidarlara işgalcinin yaptığını kendisi yapıyor. Özelleştirmeyi savun-

anlar, kısaca bize "bırakın çalalım, talan edelim" diyor, "bırakın emperyalistler ülkemizi işgal etsin" istiyor. AKP'nin "özelleştirmeleri *görülmelik hızla gerçekleştireceğiz*" derken söylediği de özetle bu.

Ekonomimiz **işgal altında**. Ekonomisi işgal edilen ülkenin siyaseti, ordusu denetiminde demektir. ABD'nin Irak'ı işgali ne kadar somutsa IMF'nin ülkemizi işgali o kadar somut. Özelleştirmeler işgal edilen ülkenin soyulmasının, emperyalist tekellere ve işbirlikçilerine peşkeş çekilmesinin öteki adı. On yıllardır sürüyor bu hırsızlık. AKP iktidarında ise, "babalar gibi satınız" kabalığında cereyan ediyor. Karşılığı işsizlik, açlık, yoksulluk, talan edilen kaynaklarımız oluyor.

İşçi konfederasyonlarının uzlaşmacılığı, sınıf mücadelesinden kopukluğu nedeniyle özelleştirme adeta iyi bir şey, olması gereken şey olarak sunulur hale getirildi. Özelleştirmeye karşı çıkmak afarozlanmak anlamına geliyor. Özelleştirmenin bedelini kendi yaşamından bilmeyenler böyle bir ortamda bu hırsızlığa ya sessiz kalacaktır ya da onaylayacaktır.

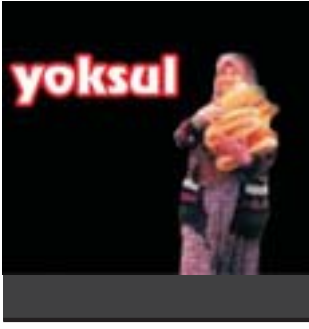
Bu süreci tersine çevirmenin, özelleştirmecilerin geniş kitlelerce vatan haini olarak anılmasının tek yolu özelleştirmeye karşı mücadeleyi sözden çıkarıp pratiğe geçirmektir.

Şimdi sırada **Petkim**'in yağmalanması var. Petkim işçisi direnişte. Özelleştirilmeye karşı direnişleriyle, bütün emekçiler adına direniyorlar. Emperyalizm nasıl ki çıkarları için binlerce insanın katledilmesi pahasına, Irak topraklarını işgal ediyorsa, ülkemizdeki işbirlikçileri de yine çıkarları uğruna binlerce insanın işsiz ve aç kalması pahasına Petkim'i özelleştirmek istiyor.

Lafta kalan "özelleştirmeye karşı mücadele", pratiğe geçmeyen sınıf dayanışması şimdi Petkim işçisinin özelleştirmeye karşı mücadelesinde ve başka yerlerde somutlanmalı. Petkim emekçisi kaybederse, bütün emekçilerin kaybıdır bu.

Emekçiler olarak, özelleştirmeye karşı mücadelenin içinde olmayan sendikacılara vatan hainlerinin ortakları, sınıf düşmanları olarak bakmalıyız. Patronlarla uzlaşmadan, "sosyal konsey"lerden sözedenleri tabanda örgütlenmemizle aşmalı, uzlaşma diye diye işten atılan yüzbinlerin hesabını sormalıyız.

Yoksullaştıranların, açlığımızdan korkuları

Yoksullaştıranlar, işten atanlar işsizliğimizin, yoksulluğumuzun derdine düşmüş! Onların kasesi dolsun diye soframızdan her gün bir dilim ekmek daha çalınmadığını bilsek belki inanırız!

TÜSİAD hazırladığı bir raporla AKP hükümetini uyardı. "**Böyle giderse işsizlik Türkiye'nin sosyal dengelerini sarsacak**" denilen raporda, "*İşsizlik, siyasal bunalımları besleyen bir ortam oluşturur. İçeride totaliter, dışarıda saldırgan akımlar iktidarı ele geçirebilir*" denilerek Nazi Almanyası'ndan örnek verildi.

Öncelikli belirtelim ki, faşizm de tekelci burjuvazinin çıkarları için, onların desteğiyle iktidara geldi Almanya'da. Burjuva demokrasileri ile yönetemez hale geldiklerinde yine faşist partilerin önünü açacak olanlar da yine onlardır.

Asıl korkularının zaten faşist olan bir düzende "faşizm gelir" olmadığı açık. Bu demagojiyi bir yana bırakırsak, asıl korkunun işsizler ordusunun, resmi rakamlara göre dahi 7 milyona yakın "sıfır gelire sahip" çulsuzların, sadece kuru ekmekle yaşamaya mahkum edilen gayri resmi aç onmilyonların devrimciler tarafından örgütlenmesi olduğu görülür. Yoksullaştırıyorlar, sonra yoksulluğumuzdan korkuyorlar. "*Gecekonduklardan gelip gırtlığımızı kesecekler*" diyen patronların korkusu sürekli beyinlerini kemiriyor ve her vesileyle dile geliyor. Bu raporun bir yanı bu korkunun dile getirilmesi.

Diğer yanı ise, tekellerin taleplerini yerine getirmesi için iktidarın bu yolla tehdit edilmesi. Çünkü "tehlike" olarak gösterdiklerinin "çareleri"ni de tekellerin hırsızlık düzeninin aksaklıkla-

rının düzeltilmesi oluşturuyor.

İşten atanların "*işsizlik artıyor*" diye feryat etmesi, "*tedbir alınmazsa 2010 yılına kadar işsizlik oranı yüzde 17'yi bulacak*" diye şikayetlenirken, son hızla işten atmaya devam etmesi kimilerine çelişki gelebilir. Ama değildir!

İşsizliğin "nedeni" ve "çözümü" olarak sunulanlar patronların derdinin işsizler olmadığını gösteriyor.

Nedenler şöyle sıralanıyor: "*Ekonomik istikrarsızlık, düşük büyüme ve yüksek işgücü maliyetleri...*"

Çözüm de nedenlere paralel olacaktır elbette.

TÜSİAD diyor ki; IMF programını aksatmadan uygulayın ki, ekonomik istikrar sağlansın. İşsizliğin 18 IMF anlaşmasının doğal sonucu olduğunu sokaktaki çocuk biliyor oysa.

Başka ne diyor; 'büyüme' adına bize daha fazla kaynak aktarın! Tekellere aktarılan kaynağın daha fazla yoksulluk demek olduğunu bilmek için ekonomist olmaya da gerek yok.

Başka, işçi maliyetlerini düşürün. Yani ucuz işçiliği bedava işçilik haline getirin.

İstenenin özeti bu. Peki bunların yaratacağı tabloyu da biz yeniden hatırlatalım:

Daha büyük bir işsizlik, daha büyük bir yoksulluk, daha fazla açlık ve elbette tekellerin kasesine daha fazla katrilyonlar.

Peki böyle bir düzende yoksulların isyanı büyürse; o zaman da gelsin baskılar, katliamlar, gözdağı operasyonları, polis copu, kuşatılan gecekondukları, ablukaya alınan fabrikalar...

İki Ayda 115 Bin Aile Açlar Ordusuna katıldı

Türk-İş'in araştırmasına göre, İş Güvencesi Yasası uygulanmaya başlanmadan önce, 1-14 Mart arasında sadece Türk-İş üyesi 10 bin 327 işçinin işine son verildi.

Sendikaların örgütlü olmadığı alanlarda ise Şubat ve Mart ayları boyunca işten atılanların sayısı ise 100 bin. **İki ayda 115 bin ailenin katilimi** ile büyük ordumuz, **açlık ordusu** daha da büyüdü, büyümeye devam ediyor.

Tekellerin Köylüsü

Tarımı ve köylüyü yoketme programı kesintisiz sürüyor. Cumhuriyet'ten Işık Kansu tarımda yeni bir uygulamayı şöyle aktarıyor:

"Çiftçiye banka (Ziraat Bankası) aracılığıyla pancar yerine mısır ekmesi için kredi veriliyor. Mısırın tohumunu -ki o tohum çoğunlukla hibrit, yani gelecek yıl çiftçi tohum alamıyor o üründen-, ilacını, gübresini de ulus ötesi şirket veriyor ve ne kadar ürün alacağını belirliyor; ekim öncesi saptanan fiyat üzerinden de hasat zamanı ürünü satın alıyor. Sözleşmeli çiftçilikte, kuraklık ya da bir başka nedenle oluşacak düşük verimin riski ise tümüyle çiftçiye ait oluyor. Böylece çiftçi, kendi toprağında ulus ötesi şirketin bir tür "bağımlı işçi"si oluyor."

AKP'nin "tarımı destekleme" yalanının arkasındaki gerçeklerden bir ayrıntı sadece. Bağımlılık işte böyle şekilleniyor ve köylülük yokediliyor.

İstanbul Sendikalar Birliği Üzerine

Arayış Doğru Anlayış Ne Olacak?

Önceki sayılarımızda duyurmuştuk; İstanbul'da Türk-İş, DİSK ve KESK üyesi bazı sendikaların katılımıyla İstanbul Sendikalar Birliği (İSB) kuruldu. Mevcut konfederasyonların emekçilerin mücadele ve örgütlenme ihtiyaçlarına cevap olmadıkları belli. Bu anlamda farklı arayışların olması da doğal.

Yeni bir sendikal birliğe ihtiyaç duyulmasının nedeni en genel anlamda belli. Ama bunu söylemek tek başına belirleyici değildir. İstanbul Sendikalar Birliği'ne göre **mevcut konfederasyonlarda eksik olan nedir?** Sendikalar Birliği'nin varlığı ve rolü, bu soruya verilecek cevapla biçimlenecektir.

Bugün varolan konfederasyonlar, işçileri yönetime katmıyor? İSB, katacak mı? Varolan konfederasyonlar, icazeti esas alıyor, ekonomizmin dışına burunlarını dahi uzatmaktan uzak duruyorlar. İSB, **icazet** değil **meşruluk**, **ekonomizm** değil devrimci mücadele anlayışını hakim kılacak mı?

Konfederasyonlar ne yapıyor? Nasıl örgütlüyor, nasıl eğitiyor? Veya bunları neden yapmıyor? Niye etkisiz, etkili olmak için ne yapmak gerekir? Bunlar masaya yatırılmalı ve tartışılmalıdır.

Tabandan örgütlülükler yaratabilecek miyiz?

İşçileri politize edebilecek miyiz?

Demokratik mücadele nedir? Düzen nedir, iktidar kimdir? Mücadelenin niteliği ne olmalıdır? Bu noktalarda farklı bir anlayış geliştirilmeli. Bu noktalarda konfederasyonlardan farklı bir açılıma sahip olunamadığında, birlik, konfederasyonların alt düzeyde bir karikatürü olmaktan öteye geçemez.

Mevcut durumun kaynağında, kişiler, kurumlar değil,

anlayışlar vardır!

Belirleyici sorulardan biri şudur: Konfederasyonlara, tek tek sendikalara hakim olan ekonomist mantıkla ciddi, pratik bir hesaplaşma içinde olacak mıdır İstanbul Sendikalar Birliği?

İşçilerin sadece "**kendi sorunlarıyla**" ilgilendikleri bir mücadele çizgisinin ne ekonomik-demokratik anlamda, ne de siyasi anlamda başarı getirmesi mümkün değildir.

Ülke sorunları, halkın diğer kesimlerinin sorunları,

ilk önce yine işçi sınıfını ilgilendirir. Mücadeleyi "ücret" mücadelesine indirgeyen, "**başkasından bana ne... ben kendi ücretimi düşünürüm**" anlayışı, yüzyıl önce mahkum edilmiş bayağı bir ekonomizmdir.

Konfederasyonların bugüne kadar savunduğu işte bu anlayıştır; bu hale gelmelerinin nedeni de budur. Yöneticiler değişmiş, bu anlayış değişmemiştir. Türk-İş ve DİSK gibi iki farklı ihtiyacın, iki farklı sürecin sonunda kurulmuş iki konfederasyon, işte bu anlayış nedeniyle **aynılaşmıştır**. KESK de aynı yoldadır.

Tüm ezilen kesimlerin sorununu kendi sorunu kabul etmek yerine, riskli olan olmayan, devletin tepkisini çekecek, çekmeyecek ayrımları yapılarak tavır belirlenmiştir. Sonuçta o hale gelinmiştir ki, konfederasyonlar olup biten her şeye ilgisiz kalmıştır. Terör edebiyatına, yasadışılık edebiyatına destek verilerek, muhalif kesimlerin sindirilmesine, devrimcilerin katledilmesine onay verilmiştir.

Bugün de yaşananlar aynıdır. İşte F tiplerinde yüzaltı insan katledildi. Sokaklarda, evlerde yüzlerce insan öldürüldü. Binlerce insan işkence gördü ve görmeye devam ediyor, Amerikan sömürgeciliği tüm şiddetiyle sürüyor.

İşçi sınıfı bunlara sırtını çevirip "**ücretim de ücretim**" diyebilir mi? Sendikacı böyle diyebilir mi? Dese de, bu konuda bile sonuç alabilir mi? İşçi sınıfı da, kendine işçi sınıfı devrimcisiyim diyenler de, bütün bunları tartışmak durumundadır. "**Bizim gündemimiz değil**" anlayışı tartışılmak durumundadır. Mesele sadece sendika ağalarıyla sınırlı olsaydı, çözümü kolaydı. Ama bu anlayışlar, farklı iddia ve sıfat sahibi sendikacılar ve onların bir parçası olduğu siyasi partilerin anlayışı haline gelmiştir.

İstanbul Sendikalar Birliği bu tartışmayı yapabilecek mi? Bunlar tartışılmazsa, işçi sınıfına bu tür bir eğitim verilmezse, mevcut sendikalar-dan daha farklı bir mücadele ve örgütlenme ortaya çıkartılamaz.

**Devlet sendikacılığının,
icazetçi sendikacılığın
kalıpları yıkılacak mı?**

Yirmi yılı aşkın süredir çok sistemli

Sayı 58

39

27 Nisan 2003

bir propaganda ve terörle, “örgüt düşmanlığı” yaratılmıştır. MGK sendikacıları da pay sahibidir bu düşüncelerin yaratılmasında. Sendikasılaştırma-örgütsüzleştirme saldırısına karşı mücadele etmedikleri gibi, düşüncede de **örgütsüzlüğün** savunucusu olmuşlardır. Sendikal örgütlenmeler içinde bile, “*örgütlenirsen dahi devletle uyumlu ol*” anlayışını yerleştirmiş, devletin ağzıyla, “*aşın uçlara savrulmama*” demagojisi yapmışlardır. Sendikalara hakim olan çizgi budur.

Bu anlayış, bu anlayıştaki sendikacılar nasıl hakim oldu? Kim bunları yönetimlere getirdi? Bu anlayışlar, “sol” adına kimlerden destek buldu, bunlara nasıl prim verildi? Bunlar da sorgulanmalı. Devrimci, demokrat, sosyalist olduğunu söyleyen sendikacılar nasıl bu MGK sendikacılığı sisteminin parçası oldular? Sınıf olma özelliğimizi nasıl yok ettiler? Bunlar da işçi sınıfının ve işçi sınıfını savunduğunu söyleyen herkesin önündeki muhasebe konularıdır.

Bugün işçi sınıfı kendi sorunları çerçevesinde bile birlik sağlayamıyor. Üretimden gelen gücünü kullanamıyor. Neden? Ekonomik-demokratik mücadelenin en temel ilkesi, alfabesi sayılan “**Hak verilmez alınır**” bilinci yok edildi. Adeta her şey tersine döndü. Hükümetlerle, patronlarla görüşülür, onlar diyalogla verirse verir, sonrası?.. Sonrası yok. Sendikacıların artık hiç bir **inandırıcılığının kalmaması**, *meydanları yıkanız, gök-kubbeyi başınıza geçiririz, üretimi durdururuz* sözlerinin kaale bile alınmaması, başlı başına tartışılması gereken bir olgudur.

Aynı **güvensizlik**, İSB’yi oluşturan sendikacılar için de geçerlidir elbette, bunlarla ciddi bir hesaplaşma yapıp, bunun sonuçlarını halka, tüm işçilere, memurlara açıklamadığı sürece, geçerli olmaya da devam edecek tir.

Kıscacası; İstanbul Sendikalar Birliği’nin veya işçi sınıfı içinde benzer tarzda ortaya çıkacak tüm oluşumların işi zordur, hepsini ciddi bir muhasebe beklemektedir. Bütün bunları tartışmazsak, bir sonuca varmazsak, konfederasyonları taklit etmekten, grupçuluğa hizmet etmekten başka hiç bir şey yapılamaz.

Devlet sendikacılığı terkedilip, “çağdaş sendikacılık” saçmalıkları reddedilecek, devrimci sendikacılık savunulacak mı?

Bakın kendisine “Emek Platformu” diyen bir oluşum da var. Ne yapar bu emek platformu? Adı güzel ve büyüktür. Peki gücü nedir, gücü üretimdir. Üretimden gelen gücünü hiç kullandı mı? Kullanmadı. Kullanmadıysa neden? Demek ki üretimden gelen güç ortada yoktur. Olmadığı için, geriye bir **dernek gibi** işlev gören sendikalar kalmıştır.

Ne kendimizi ne de başkalarını aldatmayalım, bunlar bizim gerçeklerimizdir. Sorun nasıl aşacağımızdır.

Bu etkisizlik, bu sendika olmaktan çıkıp dernekleşme (veya sivil toplum örgütü olma) hali çok açıktır. İşbirlikçi AKP, Amerika’nın Irak’taki katliam ve işgaline ortak oldu. Bu iktidara karşı işçi sınıfı ne yapıyor, politikaları etkileyebiliyor mu, etkileyemiyorsa neden?

Bakın F tiplerinde ölümler sürüyor, sendikalar, bırakın bu konuda bir şey yapmayı, işçilere bunu duyuruyorlar bile. Neden?

Bakın 1 Mayıs geldi, sendikalar hangi eğitimi yaptı? Türkiye’de 1 Mayısların nasıl kazanıldığını anlattılar mı? Örneğin kaç işçi Mehmet Akif Dalcı’yı tanır. Kaç işçi 77 katliamının neden ve nasıl olduğunu bilir?

Bunlar, çağdaş sendikacılık diye ambalajlanan Avrupaçılığın, sivil toplumculuğun sonuçlarıdır.

Yazımızı, İSB’nin kısa süredeki bir kaç “pratiğine” değinerek bitirelim. “İSB Sekreteryası” adına yapılan bir açıklamada garip bir demokratikleşme anlayışından bahsedilerek, “...*başta kürt sorununun çözümü olmak üzere ...*” şeklindeki o bilinen klişe kullanılıyor.

Türkiye’nin sorunları böyle formüle edilemez. Sayılacaksa bu sorunlar bütünlüğü içinde sayılır. Ama böyle başladın mı buradaki demokratikleşme anlayışı Kürt milliyetçiliğinin anlayışıdır. Bundan “*bugün temel mesele kürt meselesidir, gerisi talidir*” anlayışı ortaya çıkar.

Herkesi ifade eden bir birlik anlayışıyla davranılmadığında, aslında Avrupa’nın, şimdi ABD’nin müdahalesiyle sağlanacak bir “Kürt sorununa çözüm”den sözeden “demokratikleşme”yle(!) kimi, nasıl birleştirecek İSB?

1 Mayıs’ı Taksim’de kutlama açıklaması yapılması, arkasından ise bu açıklamaya sahip çıkılmaması da, daha ilk adımda talihsiz, birliğin ciddiyetini tartıştıran bir başlangıç olmuştur. Bu tarz, tam da eleştirilen konfederasyonların tarzıdır.

Bütün fabrikalar, işyerleri, işçilerin yaşadıkları mahalleler, işçilerin tartışma, örgütlenme-örgütlenme alanı olmalıdır. Bunun adı meclislerdir, ama isteyen başka bir ad da verebilir. Ama bu konuların tartışılması ertelenemez.

Sendikalar Birliği gerçekten bir birlik olacaksa “*biz ülke sorunlarına sahip çıkıyoruz, bütün ülke sorunları bizim sorunumuzdur ve çözüm yolları bunlardır...*” diyebilmelidir. Biz işçi sınıfıyız diyebilmek için, işçi sınıfının politikalarını savunmak gerekir.

Milliyetçiliğin SONU!

“Söze
gerek
yok!”

Barzani-Talabani çizgisinin geldiği yerin özeti olan yukarıdaki fotoğraf, binlerce sayfanın anlatacağını bir fotoğraf karesinde anlatıyor.

Bu kare, günümüzde milliyetçiliğin varabileceği noktayı tüm çıplaklığıyla ve vehametıyla ortaya koyuyor.

Bu çizgi artık “emperyalizmin icazetinde” olmaktan da çıkmış, emperyalizmin askeri olmayı, emperyalizm adına başka halkları katletmeyi kabul etmiş **işbirlikçilik** çizgisidir. Emperyalizme karşı olmayan bir milliyetçiliğin varlığı ve varacağı yer görünüyor bu fotoğrafta.

Kürt halkının toprakları parçalara ayrılmıştır, Kürt halkının yüzyıldır bu parçalarda maruz kalmadığı katliam kalmamıştır. Ama bunların hiçbirini, yukarıdaki fotoğrafı masumlaştırılmaz ve meşrulaştırmaz.

Kürt halkının **ezilmişliğiyle** bu tabloyu meşrulaştırmaya kalkışanlar, gerçeği çarpıtıyorlar; çünkü bu tabloda **ezilen Kürtlerin** çıkarına olan bir şey de yoktur. Havaya “zafer” diye kalkan kollar, Amerikan’ın zaferini ve işbirlikçi Kürt egemenlerinin zaferini simgeliyor.

Bir çok kez vurguladığımız gibi, “**Milliyetçilik mülkiyetçilik**”; Barzani-Talabani işbirlikçiliği “**mülkü**” için ABD’nin askeri olarak başka halkları katletmek dahil, herşeyi yapıyor.

Yugoslavya’da **UÇK**, Afganistan’da **Kuzey ittifakı**, Irak’ta **Barzani-Talabani güçleri**; ABD’nin imparatorluk politikalarında yeniden öne çıkar-

dığı açık işgallerin işbirlikçi ayakları. Üçünün de benzer rolleri ve benzer özellikleri var. Üçünün ortaya koyduğu sonucu şöyle özetleyebiliriz: Emperyalizme karşı bağımsızlığı, egemen sınıf iktidarına karşı halkın iktidarını savunmayan “ulusal” mücadelenin emperyalizmin ve egemenlerin yedeğine girmesi, (özel koşulların getirebileceği istisnalar dışında) kaçınılmazdır.

Ulusalcı çizgi, sosyalist sistem varken, belli ölçülerde bir misyon ifade ediyordu. Emperyalizme, ulusalcı temelde vurulan darbe, sosyalist sistemi güçlendirip, emperyalizmi zayıflatıyordu. Etkileri o dönemki kadar olmasa da, bugün de emperyalizme tavır alan ulusal hareketler, hala ilerici bir özellik taşımaya devam edeceklerdir. Ama “milliyetçiliğin” emperyalizmin icazetine girdiği noktada, bu misyon bitmiştir. Gerçekte orada milliyetçilik bitmiştir. Barzani-Talabani çizgisi için “Kürt milliyetçiliği” artık eski bir sıfattır, çünkü “milliyetçilik”ten değil, işbirlikçilikten sözedilen noktadayız.

ABD sopasıyla Türkiye oligarşisine tehdit!

Bu vahim tablonun ülkemizdeki Kürt milliyetçiliğindeki yansıması da en az bunun kadar vahim. KADEK açıklamalarında, Kürt milliyetçi basında Irak’ta işgalin “başarıya” ulaştığı günden bu yana tekrarlanan bir cümle var:

Sayı 58

41

27 Nisan 2003

"Türkiye de demokratikleşmezse, hedef olur!"

Denilen açık; *Demokratikleşmezseniz, bu sorunu çözmezseniz, Irak gibi müdahale ederler...* Demokratikleşmeyi istemek, doğrudur, reddedilemez, ama bu şekilde istemek, ne demokratlıktır, ne yurtseverlik. Bunda milliyetçilik de yoktur. Türkiye oligarşisini halkın mücadelesiyle değil, ABD müdahalesiyle tehdit eden kafa, Amerikan imparatorluğunun işgallerini, sömürgeciliğini, imparatorluk düzenini meşru gören ve gösteren kafadır!

Durumun vehametini şu soruyla daha açık görebiliriz. Bu sözün sahipleri, sadece bir "ihtimale" mi dikkat çekiyorlar, yoksa böyle olması mı istiyorlar?

Kürt milliyetçiliğinin yazılarını, açıklamalarını okuyanlar, böyle bir müdahalenin içten içe istendiğini göreceklerdir.

Çünkü bu meşru görülmektedir. Bunun teorisi de yapılmaktadır. Bir KADEK açıklamasında "*Halkların demokrasi mücadelesinin zayıf kalması askeri müdahaleyi tek seçenek haline getirmiştir.*" deniyor. Bunun anlamı açıktır.

Türkiye'de de halkın demokrasi mücadelesinin zayıflığını, özellikle Türk halkının üzerine düşeni yapmadığını sık sık vurgulayan Kürt milliyetçiliğinin gönlünün bu "tek seçenek"ten yana olduğu sır olmaktan çıkıyor.

Ve burada bir soru daha gündeme geliyor:

ABD'nin böyle bir müdahalesinde, KADEK ne yapacak?

Bu sorunun cevabı verilmelidir.

KADEK, Barzanilerin, Talabanilerin rolüne aday mıdır? Bu sorunun cevabını öğrenmek Kürt ve Türk halkının hakkıdır.

Medya TV'de "*Kürtler Afganistan'daki Kuzey İttifakı, Kosovadaki UÇK gibi rol oynamalı, ABD ile birlikte Bağdat'a yürümelidir*" diye konuşmaların yapıldığı ve bu mantığın Kürt milliyetçiliği saflarında eleştirilmediği noktada, bu sorunun muhtemel cevabı ürkütücüdür.

KADEK'in temsil ettiği Kürt milliyetçiliği, "*milliyetçiliğin sonu*"yla hesaplaşmalıdır. Değilse, aynı son, kendi sonları da olacaktır.

**Stratejik ortaklık; ya emperyalizmle, ya oligarşiyle birlikte!
Halk seçeneği yok!**

Kürt milliyetçiliğinin bugünlerde dilinden düşürmediği diğer cümle de "**Türkiye'nin en iyi stratejik müttefiki Kürtlerdir!**" sözüdür.

Ne anlaşılmalı bu sözlerden?

Türkiye'nin (oligarşinin) müttefiki olmak ne demektir, oligarşi nasıl bir güçtür? "*Kürtlerle stratejik ittifak kazandırır*" derken kazanılacak olan nedir, kimin çıkarlarından (egemen sınıfların mı, halkın mı?) sözediliyor?

Tayyip Erdoğan "*ABD dünyanın, biz bölgenin lideriyiz*" diyor. Özal'dan Genelkurmay'a, oligarşinin sözcüleri sürekli "bölge liderliği"nden sözediyorlar ve KADEK de, "*bölgenin lideri olabiliriz*" diyor. Aynı literatür kullanılıyor. Liderlikten anladıkları da farklı değil!

KADEK'in önceki açıklamalarından hatırlıyoruz; oligarşiye "*Kürtlerle ittifak yapıp Balkanlar'da, Kafkaslar'da, Ortadoğu'da lider ülke olma*" önerisi yapıyordu. Emperyalizmin oligarşiye Balkanlar, Kafkaslar ve Ortadoğu'da yüklemek istediği taşeronluk rolünü "oligarşiyle birlikte" üstlenmeye talipti Kürt milliyetçiliği.

Ne Kürt halkının, ne Ortadoğu ve diğer bölgelerin halklarının değil, emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin çıkarları söz konusudur bu "liderlik"te.

Kürt milliyetçiliği oligarşiyle ittifak isterken, ABD'yle de işbirliğine açık olduklarını söylüyor.

Çünkü "*aynı şeyi istiyorlar!*"

KADEK yöneticilerinden Osman Öcalan şöyle diyor: "*Bölgede mevcut devlet biçimlerinin artık tarihin çöp sepetine atılmasının zamanı gelmiştir... bu sistemin aşılması en doğrusudur. Aynı şekilde bunlar ABD açısından da aşılması gereken güçlerdir. Amerika, ulusal kurtuluş hareketlerine ilgi duymak zorunda. Ulusal sorunları çözmek zorunda.*"

Böyle olunca da ABD'yle bölgedeki ulusal hareketler doğal "stratejik müttefik" haline geliyor. Kendi halkının bir parçasının bulunduğu topraklardaki Amerikan işgaline karşı çıkmak yerine tersine, "*Demokratik değerlere önem vermesi ve Kürt halkının özgürlüğünü kabul etmesi durumunda, Amerika ile ilişkiye geçebileceklerini*" söylüyor Osman Öcalan.

Tüm dünyaya teslim olmayı dayatan, Amerikan politikaları ve çıkarlarına aykırı davranan herkesi yakıp yoketmekle tehdit eden ABD, "*Demokratik değerlere önem verecek*" ve her nedense tüm halkları katliamla tehdit ederken bir tek "*Kürt halkının özgürlüğünü kabul edecek*"...

Niye? Kürt halkını niye bu kadar özel olarak sevsin ABD?

İttifak ve ilişkiden kasıt, emperyalizmin orta-doğu düzenine tabi olmaktır. Milliyetçilik, mev-

cut durumda, siyasi varlığını bu tabi olmanın oligarşi ve ABD tarafından da kabul edilmesine bağlamış, halklarla birlikte, halkların iktidarı için mücadele seçeneğini silmiştir.

ABD'nin getirdiği demokrasi; demokrasi adına sömürgeciliğin meşrulaştırılması!

“Türkiye veya öteki bölge ülkeleri demokratikleşmezse, ABD müdahale eder”. Söylenen açık; demek ki; ABD'nin hedefi, ne imparatorluk, ne sömürgecilik, ne petrol... ABD tüm dünyaya demokrasi götürüyor... Avrupa Birliği de aynı şeyi yapıyordu. O zaman **“demokrasi savunucuları”** için tartışılacak tek bir konu kalıyor: ülkemizi A ülkesi mi işgal etsin, B ülkesi mi? Yani başka deyişle artık **iyi sömürgeci, kötü sömürgeciyi** tartışacağız!!!

KADEK açısından bu sorun da aşılmış görünüyor, o “iyi sömürgeci, kötü sömürgeci” değil, “güçlü sömürgeci, güçsüz sömürgeci” ayrımını yapıyor; bugün Avrupa Birliği “demokrasi için” askeri müdahalede bulunabilecek güçte olmadığına göre, geriye “tek seçenek” olarak ABD müdahaleciliği kalıyor.

Kürt milliyetçiliği, durmaksızın, bıktırıncasına **“demokratik çözüm”**den söz ederek, emperyalizmin işgalini, sömürgeciliğini gizlemeye çalışıyor.

Son olarak KADEK, Kürtlerin yaşadığı 4 ülkeye (Türkiye, İran, Suriye ve Irak) ilişkin bir “çözüm programı” sundu.

“Demokratik Birlik Çözümü” adı verilen bu programda, KADEK, özetle Amerika'nın dediklerini söylüyor. Bunun adı da politika oluyor. Bu çözüm programında **emperyalizmle** ilgili tek kelime yok. Bol bol özgürlüklerden söz ediliyor, ama bunun “emperyalizmin sömürgesi” Türkiye’de, emperyalizmin açık işgali altındaki Irak’ta nasıl olacağı belli değil.

Emperyalizme dokunmadan demokratik cumhuriyet!

Bu siyasi aldatmadır, Amerika'nın imparatorluk düzenine tabi olmanın demokrasi denilerek perdelenmesidir.

Kimse kimseyi kandırmasın.

Kimse, en temel tarihsel, siyasal gerçekleri carpıtmasın.

Kürt halkına Amerikan şemsiyesi altında demokrasi ve özgürlük vadedenler, on yıllardır faşizmi demokrasi, yeni-sömürgeciliği bağımsızlık diye yutturmaya çalışan burjuva politikacıların

yaptığını bir başka biçimde tekrar etmektedirler.

Emperyalizmin sömürgelerinde, yarı-feodal ülkelerde, veya faşizm koşullarında, burjuva demokratik programlar anlaşılabilir. Her hareket bu tür programları gündeme getirebilir. Sosyalistlerin kendi programları vardır. Demokratik muhtevalı her programı da buna tabi olarak, bunu gerçekleştirmeye yönelik bir adım, aşama olarak ele alırlar. Ama bu, emperyalizme dayanılarak yapılırsa farklı bir şey olur.

KADEK de, Barzani de emperyalizme dayanarak çözmeye çalışıyor. Mesele “gerçekçilik” ise, Barzani daha gerçekçi. Daha açık.

KADEK de açık olmak durumunda. Eğer ABD'nin katliam ve işgallerinin **“bölge halklarının demokratik gelişmesinin uygun koşullarını ortaya çıkardığını”** söylüyor, ABD müdahalelerinin nedeninin bu ülkelerin “demokratikleşmemesi” olduğunu ileri sürüyorsanız, **ABD'nin bugünkü programı imparatorluk değil, demokrasi programıdır** demek zorundasınız.

Bunun mantıksal devamı da, açıkça ABD'yi Türkiye'ye müdahaleye davet etmektir.

Bu “SON”dan kurtulmak için, emperyalizm, sömürgecilik, milliyetçilik

bakış açıları değişmek zorundadır!

Bağımsızlığın sözü edilmiyor. Ve Kürt milliyetçiliği **“Bağımsızlığın olmadığı yerde, demokrasi olur mu?”** sorusunu cevaplamaktan kaçıyor. “Demokratik federasyon” denilen şey, nedir, mesela ABD'nin şemsiyesi altında “demokratik bir federasyon” ne kadar demokratiktir, ne kadar halkın çıkarınadır?

“Demokratik federasyon” tanımı bile esasında Amerika'yla paralellik ifade ediyor. ABD'nin Ortadoğu'nun bir çok ülkesi için önerdiği sömürgeleştirme reçetesinin bir bölümü bu kavramı ihtiva ediyor. Yani sanıldığı gibi, Öcalan'a, KADEK'e özgü bir tanım da değil bu.

Yıllardır “milliyetçiliğin” açmazları üzerine yazdık. Kürt milliyetçiliğini uyardık. Açmazdan kurtulmanın tek bir yolu vardı; milliyetçilikle hesaplaşıp devrimci, anti-emperyalist, anti-oligarşik bir çizgiye yönelmek. Bunu yapmayan Kürt

milliyetçiliği, her gün biraz daha geriledi. Her gün biraz daha emperyalizmin dünya düzenine ve oligarşinin faşist düzenine yaklaştı.

Bugün Irak'taki mevcut işgal statükosu onaylanıyor. Niye? Çünkü Kürtlerin çıkarı var. Çünkü Kürtçe serbestçe konuşulacak, TV olacak, hatta Kürtler yönetime ortak olacak. "Geri-sinden bana ne" tavrı. Bu "ortaklık" elbette kendisinin yöneteceği anlamına gelmiyor. Örnekleri dünya üzerinde bolca bulunan, ABD'nin sömürge memurları olarak görev alacaklar.

Amerika imparatorluk kurmuş, bana ne! Onbinlerce insanı katletmiş, bana ne!

Böylesine bencil, böylesine küçük hesaplara dayanan "bananeci" bir tavidir Barzani ve Talabanilerin tavrı. Onu onaylayan, meşrulaştırılanın da kafa yapısı aynıdır.

KADEK, "işgal" bile diyemiyor. ABD işgal ettiği topraklardan çekilsin diye bırakın devrimci, sosyalist olmayı, en sıradan "demokrat" bir tavrı, en sıradan bir "yurtsever" talebini dile getiremiyor.

Devrimcilerin emperyalist işgal karşısındaki tavırları açıktır, tartışılmaz. Kürt devrimcileri, vatanseverleri Irak'ta ne yapmalı, bunun cevabı da açıktır.

İşgale karşı direnilmesi gerektiği tartışılmazdır. İşgale karşı çıkan tüm kesimlerle birleşerek, işgale karşı savaştan başka bir tavır sözkonusu edilemez. Ancak o zaman demokrattır, o zaman yurtseverdir. Ötesi işbirlikçiliktir.

Talabani ve Barzani ne yapmalıydı?

Halkların çıkarları ve ulusal bağımsızlık açısından bakıldığında bu sorunun cevabı karmaşık değildir. "Reel politika" gibi gerekçelerle bu cevabın karmakarışık hale getirildiği, "ne yap-sınlar, başka çareleri yoktu, kader utansın" söylemleriyle meşrulaştırıldığı yerde, politik tavrın kendisinde de bir sapma vardır. Emperyalizm ve halklar arasındaki saflaşmada net bir tutum takınılmaktan kaçılmaktadır.

"Gerçekçilik" adına, "reel politika" adına, "büyük taktik politika"lar adına, **ülkemizi emperyalistler işgal edemez!** diyerek bağımsızlık bayrağı kaldırılmazsa, emperyalizmin himayesi kabul edilmiş olur. Ondan sonra her şey, teoriyi daha da karmakarışık hale getirecek, gerçekleri çarpıtacaktır. Ondan sonra Musul ve Kerkük'ün özgürleşmesinden, serhildanlardan söz edilmeye başlanır. Amerikan tankları vızır vızır gezerken, "Musul, Kerkük halkın eline geçti" diye yazılır. Serhildan falan yoktu orada. Talabani ve Barzani'nin yağması vardı. Gerçek bu kadar çıplak ve trajiktir.

Kürt halkının ve tüm Ortadoğu halklarının kurtuluşu!

Tüm halklarla birlikte **anti-emperyalist, anti-faşist mücadele**yi geliştirmekten başka bir yol yoktur. Devrimci seçenek budur.

Önerilenin bir "**yeniliği**" yok kuşkusuz. Ama sorun tam da bu noktada. 20-25 yıl öncesinin tartışmalarına döndük. Dönülmesi de gerekiyor. Çünkü o noktada, o zaman şekillendirilen yanlış bakış açıları, bugünkü sonuçları doğurmuştur.

İflas eden sömürgecilik tezidir! Milliyetçilik temelindeki **ayrı örgütlenme, ayrı mücadele, tek başına kurtuluş** tezleri, Türkiye'nin gerçeğine, Ortadoğu gerçeğine çarpıp iflas etmiştir.

Kürt milliyetçiliği de bunu görmüştür, ama dönüş yapamıyor. Kah "Türkiyelileşme" teorileriyle, kah bizzat "Türk halkını ayağa kaldıracak" örgütler kurmak suretiyle bu dönüşü yapmaya çalıştı, ama temelde bu milliyetçi anlayışla hesaplaşmadığı için, bunlardan bir sonuç çıkmadı.

Anti-emperyalist, anti-faşist mücadele perspektifi olmalıydı. Bugünkü açmaz budur. Irak'taki açmaz da aynıdır.

Milliyetçilik, kah Avrupa'ya, kah Amerika'ya kah oligarşiye "**çözün**" çağrısı yapmayı politika haline getirmiş, birine yaslanıp diğerine karşı çıkılırken, "çözün... çözecek" dediklerinin katliamlara, komplolara başvurmaları karşısında yaslanacak başka güçler aranmıştır.

Bağımsızlık hedefinden, orak-çekiç amblemelerinden, silahlı mücadeleden, yani kendisini vareden herşeyden vazgeçilmiş, sonuçta tüm geçmiş inkar edilerek, mesele, "kültürel haklar"a, oradan da "dil ve TV'ye" indirgenmiştir. Bir ulusun haklarını televizyon ve dilde dondurmuşsan, bunun için öyle binlerce kişilik gerilla gücüne, büyük örgütlenmelere ihtiyaç yoktur. Bu hakları savunmak için "ulusal hareket" olmaya da gerek yoktur; herhangi bir demokratik örgütlenme de, savunabilir onları.

Tüm bu inkarlar, vazgeçişler, Kürt halkının kurtuluşunu "milliyetçi çizgiye", "ayrı örgütlenmeye" mahkum etmenin sonucudur.

Halkın iktidarı hedefinin olmadığı yerde, hiç bir halkın kurtuluşu sözkonusu değildir. Demokrasinin, ulusal ve sınıfsal anlamda özgürlüğün vücut bulacağı yer, bağımsız, demokratik, halkın iktidar olduğu bir ülkedir.

Devrimciler, onlarca yıldır, böyle bir kurtuluşu savundular. Milliyetçiliğin iflası, aynı zamanda bu yolun kanıtlanmasıdır.

Bağımsızlık olmaksızın demokrasi! Sömürgecilik altında özgürlük!

Arabesk bir durum tesbiti: “Kader utansın!”

SDP'li Filiz Koçali, Yeniden Özgür Gündem'de 19 Nisan tarihli yazısında, Kuzey Irak'taki Kürtlerin durumunu ele aldığı yazısında durumu şu sözlerle özetliyor:

“Kader utansın!”

Kuzey Irak'ta yaşananlara, kimileri “emperyalizmle işbirliği”, kimileri de “Nihayet, zafer!”... diyormuş. Filiz Koçali'nin ise, durumu özetlemek için zorbela bulduğu iki kelime ise “Kader utansın!”

Devrimci nettir...

Oradaki işbirlikçi midir, devrimci midir, vatansever midir?

Filiz Koçali bunun cevabını bilmiyor olamaz. Peki o zaman neden cevaplamaktan kaçınıyor.

Marksist-Leninistler ne zamandır meseleleri böyle açıklıyorlar? Açık ve net koyun; nedir bu?

Kürt milliyetçiliğinin “kutladığı” zaferle gelen demokrasiye, özgürlüğe, bu demokrasi değil, bu özgürlük değil, bu kültürel haklar değildir, diyemiyor musunuz?

O kadar mı karışık kafanız? Yoksa başka nedenler mi var?

Kürt milliyetçiliğinin bu trajik sonunda, kuşkusuz sizin KSD geleneğinizin görüşlerinin iflası da var. Sömürgecilik dediniz, olmadı, olmuyor; işte şimdi yaşananları açıklayamıyorsunuz. O sıkıntının sonucunda bugün “kader utansın”a gelinmiştir.

Kuzey Irak'ta olan biteni tahlil edemiyorsanız, şu soruyu sorun kendinize: **Yarın aynı şey Türkiye'de olur-sa?**

İşte Talabani-Barzani işbirlikçiliğini meşrulaştıran veya “kader utansın” deyip masumlaştıran herkesin kafasını gerçeğe çarpacağı yer burasıdır.

Evet, ya aynı şey Türkiye'de olursa, ne olacak, kim ne yapacak, ne savunacak? O zaman Kürt milliyetçiliğinin Amerika'yla işbirliğini meşru, doğal mı karşılayacaksınız? Yine mi kader utansın diyeceksiniz?

Kürtlere şunu diyecek misiniz; evet, başka çareniz yok, siz en iyisi Amerika'yla ortak hareket edin, onlar adına Türkiye halklarına kurşun sıkın...

Emperyalizmle halklar arasındaki savaşta saflar belirsiz hale getirilemez.

Geçen hafta Irak'ta Savaşa Hayır Koordinasyonu tarafından okunan bir bildiri “*Ne Bush, Ne Saddam, Özgür Irak*” sloganı vardı.

Neden böyle bir slogan seçilmişti?

Irak işgal edilmiş, Saddam yönetimi Amerikan müdahalesiyle devrilmiş; yani bu yanıyla güncelliği bile olmayan bir sloganın tercih edilmesinde bir neden olmalı. “... *Ne Saddam*” diye tartışılacak bir durum yoktur şu an Irak'ta. Açık ve somut olan **işgal**'dir.

Ve neden “Özgür Irak” da, mesela neden “**Bağımsız, demokratik Irak**” değil?

Bağımsız, demokratik Irak aynı zamanda özgür Irak'tır. Ama tersi belirsizliktir. Özgürlüğe yüklenen anlamlara göre, bu sloganın küreselleşme teorilerinde savunulduğu gibi ABD veya Avrupa emperyalizminin getireceği bir özgürlüğün savunulması anlamına gelmesi pekala mümkündür. Günümüzde burjuva demokrasisi gericedir. Halklar için gerçek bir demokrasi ve özgürlük anlamını taşımaz. Ancak emperyalist işgalden kurtulmuş bir ülke özgürdür, ancak halkın iktidarda olduğu bir ülke demokratiktir diye doldurabiliyor musunuz kullandığınız kavramın içeriğini? Hayır!

“Özgür Irak” sloganının seçimi, sadece “**dışımızdaki**” bir olaya ilişkin yapılan bir tercih değildir. Yıllardır ülkemizde çeşitli kesimlerin (mesela Kürt milliyetçiliğinin, mesela ÖDP reformizminin) “**demokratik Türkiye**”yi savunup “**bağımsız Türkiye**” sözünü hiç etmemeleriyle yakından ilgilidir.

Bu anlayış, bağımsızlığın olmadığı yerde, demokrasi-nin olabileceğini savunur.

AB üyesi olmakla, demokratikleşmeyi özdeşleştiren bu mantıktır. Bu mantık, halkların bağımsızlık, demokrasi mücadelesinin zaferine inancını kaybet-

miş, demokrasiyi “dıştan müdahaleye” bağlayanların mantığıdır. Demokrasiyi “dış müdahalelere” bağladığınızda, dış müdahaleyi meşrulaştırmak için bağımsızlıktan da vazgeçmek zorundasınız.

Slogan da kaynağını buradan, AB solculuğundan almaktadır. Emperyalizmin hegemonyasında bir özgürlük, onların sınırlarını çizdiği bir demokrasi.

Barzani ve Talabani de farklı bir şey mi söylüyor? Hayır.

Reformizmin dilinde, çok uzun süredir sadece “demokrasi mücadelesi” vardır.

Emperyalizm yoktur, bağımsızlık yoktur, işbirlikçilik yoktur... Yok sayılmıştır.

Demektedirler ki, emperyalizmin işgali altında da yeni sömürge ülkede de demokrasi olabilir; bu demokrasi için biz Amerika’yla da, Avrupa’yla da işbirliği yaparız. Yeter ki demokrasi olsun.

Demokrasi dedikleri ise, içinde sivil toplumculuk oynayabilecekleri, Kürtçe dil ve TV’nin serbest olduğu bir çerçeveden ibarettir. Demokrasiyi demokrasi yapan “halkın yönetiminden, halk iradesinden, tüm halkın sahip olması gereken haklar ve özgürlüklerden” hiç söz etmezler.

Halk adına, sol adına böyle bir demokrasi savunulamaz. Çünkü bu burjuvazinin, emperyalizmin yeni-sömürgelere ihraç ettiği göstermelik

demokrasinin kendisidir. Yani demokratikleşme adına istedikleri de, faşizm altındaki demokrasi-cilik oyununun sınırlarının biraz genişlemesinden ibarettir.

Amerika’nın Afganistan’a, Irak’a götürdüğü demokrasi işte böyle bir şeydir. Hiç bir fark yoktur.

Kürtçeye hapsedilmiş demokratikleşme anlayışı, sivil toplumculuğa indirgenmiş demokrasi tarifi, sona ermelidir. Bilinçsiz kullananlar terk etmelidir.

Emperyalizme ve faşizme karşı birlik, bağımsızlık ve demokrasi için birlik şiarı geliştirilmelidir.

Sadece “demokrasi”den sözeden bir mücadele, emperyalizmin sömürgeciliğini meşrulaştıran, müdahalelere davetiye çıkaran bir anlayıştır. Bugün tam tersine **Irak’tan sonra** emperyalizm gerçeğini görüp bağımsızlık-demokrasi şiarı birlikte yükseltilmelidir. Ulusal sınırlar yıkıldı, ülkelerin içişleri kalmadı diye hala eski teraneleri tekrarlamak, işgaller gerçeğine gözlerini kapamaktır.

Emperyalizmin vesayeti altında demokrasi olamaz. Bağımsız olmayan bir ülkede demokrasi olamaz.

Bağımsızlığı savunmayan, ne derse desin emperyalizmin sömürgeciliğini (gizli işgali) ve bunun bir adım ötesinde açık işgali meşru görür.

Sayı 58

46

27 Nisan 2003

Sami Evren, oligarşinin suç ortaklığını gizlemeye azimli; Çünkü ÖDP’nin “başarıya” ihtiyacı var!

AKP’lilerin bir çoğu bile, Amerikancı medya bile, Türkiye iktidarının işgal ve katliamın suç ortağı olduğunu dile getirirken, bir emekçi örgütünün temsilcisi olan, sol, sosyalist olduğunu söyleyen biri, ısrarla bu suç ortaklığını gizlemeye devam ediyor.

KESK Genel Başkanı **Sami Evren**, geçen hafta KESK’in 1. Olağan Danışma Kurulu toplantısında yaptığı konuşmada *"Irak'taki savaşa Türkiye'nin katılması, iç çatışmayı yeniden gündeme getirecekti... Ancak, Türkiye bu savaşa sokulmamıştır."* diyerek, dünya alemin bildiğini çarpıtmaktan kaçınmadı.

Oligarşinin suç ortaklığını gizlemek için bu çaba niye?

Bu sorunun cevabı, Sami Evren’in savunduğu siyasi anlayıştadır.

ÖDP’nin tarihi boyunca hiç bir başarısı yoktur. Grupçuluğuyla, Türkiye solunun hemen tü-

münün yeraldığı Irak saldırısına karşı mücadeleden kendine bir başarı yaratmak istiyor. Grupçuluk, ona yanlış analizler veya düpedüz çarpıtmalar yapıyor.

ÖDP grupçuluğunu ve reklamcılığını her yerde, amacın, ittifakların önüne koyuyor. Hemen her platformda, KESK adına, Emek Platformu adına, Irak’ta Savaşa Hayır Koordinasyonu adına ısrarla, Sami Evren’in konuşmasının dayatılması da aynı kaygının ürünüdür. 1 Mayıs’ta Taksim’e çıkma konusunda gereğini yapmayacakları demeç şovun amacı da aynıdır. Herşeyi kendine maletmek isteyen grupçuluk, bu tarzı ortaya çıkarıyor.

ÖDP grupçuluğu ve reklamcılığı, ilişkileri tahrip ediyor, halka yanlış hedef gösteriyor; bilmelidirler ki, bu zihniyetle, hiç bir başarıya da imza atamaz, gerçeği çarpıtmaktan medet ummaya devam ederler.

Altı Bin Yürek Grup Yorum'la Coştu

Grup Yorum 20 Nisan günü İstanbul Parkorman'daki konseriyle 6 binden fazla kişiyle buluştu. Yüzlerce insanın yer olmaması nedeniyle içeri giremediği konserde coşku doruktaydı. Grup Yorum'un "Biz varız" marşısının büyük ilgi gördüğü konserde sık sık Amerikan karşıtı sloganlar atılırken, 1 Mayıs'ın coşkusu yaşanmaya başlanmıştı bile. 6 binden fazla kişi türkülerini Grup Yorum'la birlikte söylerken, Irak halkıyla dayanışma amacıyla bombalar altında 75 gün kalan grup elemanı Cihan Keşkek ve İstanbul Gençlik Derneği Üyesi Eylül İşcan gözlemlerini anlatırken salon "Irak Halkı Yalnız Değildir" sloganlarıyla inledi. Bir Grup Yorum konseri daha, "Parkorman'dan Grup Yorum Geçti" yorumlarına yakışacak görkem ve coşku ile gerçekleştirildi.

İLGİLİ KURUM VE KURULUŞLARIN DİKKATİNE

DİSK'e bağlı Nakliyat İş ile Türk-İş'e bağlı TÜMTİS sendikaları arasında yaşanan ve çeşitli gelişmeler sonucunda 19 Kasım 2002'de üç ambar işçisinin ölümü ile sonuçlanan olaylarla ilgili oluşturulan komisyon, araştırmalarının sonucunu kamuoyuna duyurdu. Komisyonun 20 Mart tarihli açıklamasını yayınıyoruz.

"TÜMTİS ve Nakliyat-İş Sendikaları arasında yaşanan, üç işçinin ölümüyle sonuçlanan ve sınıf mücadelesini olumsuz etkileyen gelişmeler karşısında sorunların çözümüne katkı sağlamak amacıyla bir komisyon oluşturduk.

Örgütsüzlüğün dayatıldığı hak gasplarının yoğun bir biçimde gündeme getirildiği sermayenin saldırılarının çok yönlü olarak devam ettiği bir süreçte sendikal hareketin ve emek dostlarının her zamankinden daha fazla işbirliğine ve dayanışmaya ihtiyacı vardır. Bu nedenle iki sendikamız arasındaki gerilimin çok daha önceden çözülmüş olması noktasında emek örgütlerinin ve emek dostlarının sorumluluklarını yerine getirmede yetersiz kaldığını düşünmekteyiz. Bu noktada komisyon bileşenleri olarak her platformda payımıza düşeni deklare etmek ve özeleştirel yaklaştık.

Emek mücadelesi açısından kabul edilemez gelişmeler karşısında komisyonumuz gerilimin tırmandırılması yerine işbirliği ve dayanışmaya açık bir zeminin yaratılması konusunda hassas davranmıştır. Çünkü gerilimin tırmandırılması hem her iki sendikaya hem de emek örgütlerine ve sınıf mücadelesi-ne yönelik yıpratıcı sonuçlara yol açabilecektir.

Bu nedenle komisyonumuz her iki sendikayla da görüşmeler yaparak, tarafları dinlemiş; Komisyonumuz, her iki sendikamızın da verdiği bilgileri ob-

jektif bir değerlendirmeden geçirmiş; sorunun çözümü için ikna edici olmaya çalışmıştır. Sorumluluklarımız gereği her iki sendikamıza ve ilgili kesimlere çağrımız net olmuştur. Sorumluluklar sadece sendikal alanla sınırlı değildir ve bu durum iki sendika yönetimini de bağlamaktadır. Yoksulluk, işsizlik, savaş koşullarında mücadelemizin hedefi bellidir. Dolayısıyla tarafların istenmeyen olaylara yol açabilecek tutum ve davranışlardan kaçınılması belirtilmiştir.

Son olarak 12 Mart tarihinde sorunların çözümüne yönelik yaptığımız ortak toplantı çağrısına TÜMTİS sendikası yönetim kurulu olumlu yanıt verirken. Nakliyat-İş Sendikası yönetim kurulu kendince haklı tutumunda ısrar etmiş, yan yana gelme talebine negatif yaklaşmış ve katılmamıştır.

Komisyonumuz, her iki sendikanın ve ilgili kişi ve kurumların, olayların bu noktaya gelmesinde sorumluluk taşıdığı görüşündedir. Ancak geline noktada, sorumsuzca yaklaşımların devam etmesinin bir bütün olarak emek hareketine zarar vereceği görüşündedir. Hiç kimsenin ya da hiçbir çevrenin sınıf hareketinde onarılmaz yaralar açabilecek gelişmelere zemin yaratma, gözyumma, sessiz kalma ve karşılıklı sonu gelmez suçlamalarda bulunma lüksü yoktur.

Komisyonumuz çalışmaları hakkında ve gelişmelere ilişkin yukarıdaki görüşünü emek hareketi, devrimci-demokrat kamuoyu, demokratik kitle örgütleriyle paylaşmayı uygun görmüştür."

Mustafa AVCI (KESK Genel Sekreteri), Atılai AYÇIN (HAVA-İŞ Genel Bşk.), Musa SELVİ (Deri İş Genel Bşk. Vn.), Hasan GÜLLÜM (Belediye-İş 2 No'lu Şb. Bşk.), Erol EKİCİ (Genel-İş 7 No'lu Şb. Bşk.)

Sayı 58

47

27 Nisan 2003

Bu Topraklar, Ermeni Halkına Özür Borçludur

24 Nisan, Türkiye oligarşisi, Osmanlı'nın ve Cumhuriyet'in kanlı tarihini açmaya yanaşmasa, gerçek karşısında kafasını kuma gömmeye devam etse de, dünyanın bir çok yerinde Ermeni katliamının yıldönümü olarak anılıyor.

MGK, Ermenilerle ilgili her gelişmeyi, şovenizmi kışkırtmak için kullanma politikasından hiç vazgeçmiyor. Bu yıl da, Fransa'da "Ermeni soykırımı" anısına bir heykelin açılışı vesile yapıldı şovenizme.

Fransa parlamentosu, bundan beş yıl önce 29 Mayıs 1998'de "24 Nisan" tarihinin "Ermeni Soykırım Günü" olarak ilan edilmesini kararını aldığı anda, oligarşinin sözcüleri hezeyan halinde Fransa'ya "ekonomik ambargo" uygulamaktan diplomatik ilişkileri gözden geçirmekten söz-

zetmişlerdi. Bu kez, "büyük devlet" sözlerinin bir palavra olduğunun tüm canlılığıyla yaşandığı şu günlerde, en şovenistleri bile, bu tür sözler sarfetmeye yeltenmedi.

Oligarşi, geçmiş katliamcılığını inkar ediyor ama bugününü nereye gizleyecek?

Şovenizm öylesine yerleşmiş ki, kendi sınırları içindeki Kürtlerin ulusal haklarını gasbettiği yetmiyormuş gibi, kendi sınırları dışındaki Kürtlerin bile, haklarını gasbetmek için uğraşıyor.

Baskı, katliamcılık, öylesine yerleşmiş ki, devletin "resmi" saydığı anlayışlar, düşünceler, mezhepler, milliyetler dışında kalan herkes üzerinde, baskılar, yasaklar hiç eksik olmuyor.

Bu şovenist, katliamcı kafa, elbette geçmişe dair iddialarında da inandırıcı olamıyor.

Türkiye oligarşisi, 1915 yılının Nisan'ında Osmanlı İmparatorluğu tarafından başlatılan ve birkaç yıl süren "Ermeni Soykırımı"nı inkarla hiç bir yere varamaz. Bu topraklar Ermeni halkına bir özür borçludur. Tarih geriye döndürülemeyecektir ama, en azından, gerçek teslim edilmiş olacaktır.

Ermeniler Anadolu'nun en eski yerleşik halklarından biriydiler. Anadolu'daki yerleşimleri M. Ö. II. yüzyıla uzanır. Osmanlı döneminde Ermeniler ağırlıklı olarak Anadolu'nun Doğu'sunda: Sivas, Erzurum, Elazığ, Diyarbakır, Bitlis ve Van illerinde yaşıyorlardı. Nerede şimdi onlar?

Oligarşi işte tarihi gerçeği kabul etmediği için bu sorunun cevabını da veremiyor.

Tarihin garip tecellisi, Osmanlı Devleti, Ermeni katliamlarını, işbirlikçi Kürt aşiretlerine kurdurduğu "Hamidiye Alayları" eliyle gerçekleştirmiştir. Benzer "alaylar" bugün Irak'ta katliamlara ortak oldu.

Tarih, acımasızdır. Ne katliamlar, ne işbirlikçilikler unutulmuyor. Unutturmaya çalışan, eninde sonunda gerçeğin altında kalıyor.

Katliam Filmine Yasak

Halepçe Katliamı'nı anlatan **Sarı Günler** adlı filmin İstanbul Film Festivali'nde gösterilmesi yasaklandı. Film iki yıl önce, Antalya Film Festivali'ne katılmış, iki dalda ödül almıştı.

Sansür kurulu olarak çalışan "Sinema, Video ve Müzik Eserleri Denetleme Kurulu", Türkiye'yle doğrudan ilgisi olmayan filmde "ordu ve Türkiye aleyhtarlığı" keşfetti ve yapımcısı Kadir Sözen'den dört sahenin sansürlenmesini istedi. Yapımcı bu sansürü kabul etmeyince, film yasaklandı.

"Diktatör Saddam... Halepçe katliamı..." oligarşinin sözcülerinin dillerinden düşmez. Ancak katledilen Kürt halkı olunca gerçek yüzleri anında ortaya çıkar.

Yurtdışından

Londra'da Anma

Londra Anadolu Halk Kültür Merkezi'nde düzenlenen bir etkinlikle devrim şehitleri anıldı, Parti-Cephe'nin kuruluşu kutlandı.

Emperyalizmin tüm saldırılarına karşı 33 yıldır süren mücadelenin ve F tiplerinde 3 yıldır süren direnişin anlatıldığı toplantıda, İngiltere'den kavgaya koşup şehit düşen Bülent Dil ve Meryem Altun'un yaşamları, vatansever devrimciliğin örneği olarak anlatıldı.

Emperyalizme Protesto,

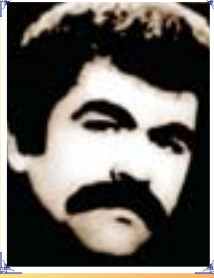
Direnişle Dayanışma

Yunanistan'da düzenlenen AB toplantısı, meydanlarda Yunan halkının emperyalizmi protesto gösterileriyle karşılaştı. Toplantı boyunca düzenlenen mitinglere, yürüyüşlere Cephe Güçleri de, "**Tek düşman emperyalizmdir**" pankartıyla katıldı.

Emperyalizmi lanetleyen Yunan halkı, Irak halkıyla dayanışmasını, en kitlesel ve istikrarlı gösteren halklardan biri olarak eylemlerini de sürdürüyor. Ptolamida Belediyesi'nin Irak halkıyla dayanışma amaçlı düzenlediği etkinlikte, Grup Sevcan da türkü ve marşlarıyla ölüm orucu direnişçilerini ve Irak halkını selamladı. Yine Halandri ilçesi Barış Derneği'nin düzenlediği etkinlikte ve Peristeri ilçesi İlkokulu'nun öğretmen ve velilerinin işgal karşıtı etkinliklerinde Grup Sevcan da vardı.

Preveza şehrinde Yunan solunun düzenlediği eylem ise Ölüm Orucu direnişçileriyle dayanışma amaçlıydı.

kahramanlar Ölmez

Hasan KARAGÖZ

28 Nisan 1980

Malatya Taştepe'de faşistlerin kurduğu bir pusuda katledildi.

Sıddık ÖZÇELİK

30 Nisan 1992

Adana'da bulundukları eve düzenlenen saldırıda katledildiler. Sıddık Özçelik'in komutanlığındaki Silahlı Devrimci Birlikler üyeleri, ölüm mangalarının kuşatması altında direnerek ölüm-süzleştiler. Üçü de yoksul gecekondu mahallelerinin örgütlenmesinde, mücadelesinde yer almışlardı. Kuşatıldıkları evde, kurşunlar altında son nefeslerinde örgütlerinin ismini duvara kanla yazarak şehit düştüler.

Güven KESKİN

Esmâ POLAT

Sadettin Emir ÇINAROĞLU

1 Mayıs 1977

Yüksek öğrenim için geldiği Bursa'da devrimci mücadeleyle tanıştı. İşçi sınıfının mücadele günü 1 Mayıs'ta katledildi.

Mehdi ALKAN

2 Mayıs 1993

KTÜ Elektronik Müh. Fakültesi'nde okuyan TÖDEF'li Mehdi Alkan'ı, İstanbul'da 1 Mayıs mitingine katıldıktan sonra Trabzon'a dönerken geçirdiği trafik kazasında yitirdik.

Anma Toplantıları

Şehitlerimiz Onurumuzdur

30 Mart-17 Nisan Devrim Şehitlerimizi anma, umudun kuruluşunu kutlama günleri etkinlikleri sürüyor.

Trabzon Haklar ve Özgürlükler Cephesi'nin Sinan KUKUL'un mezarı başında 17 Nisan günü düzenlediği anmaya Devrimci Proleter Gençlik, KESK ve Halkevleri de katıldı. Mezarlık yolunda kimlik kontrolü ile kitleyi sindirmeye çalışan polis anma boyunca da provokatif davranışlarını sürdürdü. Saygı duruşunun ardından Sinan Kukul'un mücadelesini anlatan yoldaşları Sinan Kukul nezdinde şehitlerimize verilen sözlerini yinelediler; "Yolumuz Devrim Yolunda Düşenlerin Yoludur."

Ünye'de şehit düşen DHKC gerillası Gökçe Şahin'in **Ankara**'daki evinde verilen yemekte Şahin'in yaşamı anlatıldı. Gün boyu yemeğe yaklaşık 500 kişi katıldı.

Gökçe Şahin'in mezarı başında yapılan anmada ise Ordu-Ünye'deki direniş anlatıldı. Gökçe Şahin'in şehitlere ilişkin sözlerine yer verilerek, "Şehitlerimiz yol göstericiydi ona da. Tereddütsüz kuşandı halk kurtuluş savaşçıların üniformasını, başı dik devretti bayrağı" denildi.

Karşıyaka Mezarlığı'nda Haklar ve Özgürlükler Cephesi tarafından yapılan anmada Mahir Çayan'ın mezarı ziyaret edildi. Burada yapılan konuşmada Kızıldere anlatıldı ve "Dirilip döneceğiz er meydanına / zaman bu köhne düzenin cellatlarını affetmeyecek / gerek kalmaz savaş ilanına / erlerimiz fazla laf etmeyecek / Kızıldere son değil savaş sürecektir" dizeleri okundu. Anma İKM müzik topluluğu ile birlikte 'Gündoğdu, Bize Ölüm Yok, Kızıldere ve Adalıların Türküsü' marşlarının söylenmesi ile son buldu.

15 Nisan'da Ankara TAYAD Bülteni'nde yapılan etkinlikle devrim şehitleri anıldı, Kızıldere'nin devrim mücadelesindeki yeri tartışıldı.

Ankara'da HİK-DER'de yapılan etkinlikle 17 Nisan'da günü devrim şehitleri anıldı. Şehitlerin yaşamlarının anlatıldığı etkinlikle İdilcan Kültür Merkezi Müzik Topluluğu dinleti sundu.

Umudun Adını Dağlara Yazanlar Anıldı

23 Nisan 1993'de Çalxane Mezrası'nda çıkan çatışmada şehit düşen gerillalardan Cihan Taçyıldız ve Haydar Aydın'ın Dersim merkezdeki mezarları başında ailesi, şehit aileleri ve arkadaşlarının katılımıyla bir anma düzenlendi. Mezarı başında Cihan'ın annesi Cihan'ı ve mücadelesini anlatan kısa bir konuşma yaptı.

köyün! Delisi

"İliştirilmiş Hırsız"

Irak'tan çalış-
nan tarihi eser-
lerden bir kısmı
Amerikan Fox TV çalışanında yakalanmış.
İliştirilmiş gazeteci olarak işgal propagan-
dası yaptı, şimdi o da talandan payına dü-
şeni alıyor.

Tabii bu arada "iliştirilmiş hırsız"ın, conilerle anlaşma içinde olduğu itirafına gerek bile yoktu aslında, ona ne şüphe!

HAFTANIN YALANI

Devlet Bakanı Ali Babacan, IMF İcra Direktörleri Kurulu'nun 701 milyon dolarlık kredi dilimini serbest bırakmasıyla uygulanmaya başlanan programın "IMF'nin değil AKP hükümetinin programı olduğunu" söylemiş.

Dünyanın bildiği konularda yalan söylemek de bir maharettir elbette!

Eğitim-Sen'in Gazetecileri

Eğitim-Sen, sendikal hak ve özgürlükler mücadelesinde kendilerini yalnız bırakmayan basın emekçilerine teşekkür plaketi vermiş.

Baktık, bir daha bir daha baktık, içlerinde bir tek devrimci basının adına rastlayamadık. Neden acaba? Devrimci basın bu mücadelede onları yalnız mı bıraktı, yoksa onlar da devlet gibi devrimci basını, basından mı saymıyor?

Üzülürüz!..

12 Eylül cuntasının başı Kenan Evren muayeneden geçmiş. Turp gibiymiş; Aman iyi. Onca "beslemeyip de asmanın" hesabını vermeden eceliyle giderse, üzülürüz.

Çocuklara örnek devlet adamları!

23 Nisan çocukların bayramı idi ya! Devlet büyükleri çocuklara örnek oldular! O gün "devletin tepesinde" kriz nasıl çıkartılır oyunu oynadılar. Laiklik maskesi takanlar, "bugün 23 Nisan, yasak türban" dediler ve AKP'lilerin tiz elden eşlerinden boşanmalarını buyurdular. AKP'liler de beş dakika bile dik duramadan eşlerini eve kapatarak kişilik dersi verdiler çocuklara. Ne mutlu çocuklara ülkemiz bunların elinde!

Sayı 58

50

27 Nisan 2003

ÇİZGİYLE

